

***DONA KIMEL VITEK
BEZ OBEĆANJA***

by ljubici

I

Abi Vindzor je uz osmeh pružila tanku fasciklu svojoj asistentkinji Pameli. - Ubaci ove podatke u kompjuter što pre, molim te. Htela bih da ponesem kući spisak demografskih podela - rekla je, pretvarajući se da ne primećuje nestrpljivo gundanje svoje prijateljice Fej Hauard, koja je svratila u kancelariju na kratko. Kada je Pamela uzela fasciklu i izašla, nečujno zatvarajući vrata za sobom, Abi se zavalila u mekanu kožnu fotelju iza svog stola i rekla, u šali se mršteći na svoju prijateljicu: - U redu, izvoli. Kaži šta misliš.

- Ali, ti znaš šta ja mislim, Abi. Ovako jednostavno dalje ne može. Trebalo mi je gotovo dve nedelje i mnogo priče da te nagovorim da provedeš desetak dana u Ferfildsu, sa Davidom i sa mnom. A pogledaj sada ovo - rekla je Fej, dramatično mašući rukom u pravcu gomile fascikli, napola ubačenih u Abinu tašnu od meke, braon kože. - I ti zaista misliš da ponesesh sve ovo sa sobom. Ma, kladim se da imaš nameru da ceo odmor provedeš radeći.

- Onda je to opklada koju si izgubila, jer planiram da se odmorim tokom naredne dve nedelje - Abi je odgovorila, naglašavajući svaku svoju reč, a onda je prsnula u smeh ugledavši izraz potpune neverice na licu svoje drugarice. Još uvek se smejala dok je, klimajući glavom, još jednom potvrdila svoju izjavu. - Stvarno, Fej, divno ću se zabavljati za vreme svog boravka u Ferfildsu. - Ali rukom je prešla preko fascikli i gomile papira - neću moći baš svaki minut narednih četrnaest dana da provedem izležavajući se na plaži ili šetajući Ferfildsom. Može se desiti da se umorim i od čitanja svih onih knjiga koje me čekaju. E, ako se to bude desilo, što da ne provedem neki sat radeći.

Fej se namrštila. - Meni se čini mnogo verovatnije da ćeš provesti neki sat tu i tamo odmarajući se, a svo ostalo vreme zakopana u te tvoje papire.

- Neće tako biti.

- Obećavaš?

- Dajem ti svoju časnu reč. Šta drugo mogu da kažem, što bi te ubedilo? Treba li da se zakunem nad Biblijom da neću provesti odmor u radu?

Fej joj je uzvratila osmeh i protiv svoje volje. - Ne, pretpostavljam da takva zakletva neće biti potrebna. Ali, moram priznati da bih bila mnogo srećnija kada bi ti sve te papire i fascikle ostavila ovde, zajedno sa tašnom.

- Izvini, ali to ne mogu da uradim - Abi je odgovorila, a u njenom glasu se osećao ton odlučnosti. Bilo je jasno da je smatrala ovu raspravu završnom. Naginjući se nad radni sto, gotovo automatski je složila fascikle u urednu gomilu, kako bi ih stavila u tašnu. Zatim je odlučno pogledala Fej, ravnodušno sležući ramenima. - Samo tri nedelje posle odmora moram biti spremna da prezentujem kompletnu reklamnu kampanju do najsitnijeg detalja. Veći deo posla je već gotov, ali moram još da poradim na samoj prezentaciji. I zbog toga moram da ponesem sav ovaj materijal sa sobom u Ferfilds. Moram da doteram

svaku fazu ove kampanje do samog savršenstva. Ovo je ipak najveći i najvažniji posao koji mi je do sada poveren, i zaista ne smem propustiti priliku da impresioniram svoje šefove.

- Meni se čini da si ih ti već sasvim dovoljno impresionirala. Ovo je najveća reklamna agencija u Čarlstonu, a ti si, sa samo dvadeset šest godina, već godinu dana na ovako odgovornom radnom mestu. Očigledno je da su tvoji šefovi veoma zadovoljni tobom.

- Do sada. Ali, ti ipak grešiš. Unapređena sam na ovo radno mesto pre šest meseci, i budi sigurna da oni gore vrlo budno prate moj rad - Abi ju je odsutno ispravila, dok je pretraživala fioke tragajući za izveštajem koji je apsolutno morala da ponese. I sve dok ne steknu apsolutno poverenje u moje sposobnosti, ne smem sebi dozvoliti da se nemarno odnosim ni prema jednom poslu koji mi dodele. Drugim rečima, moram se truditi da rezultati svaki put budu savršeni.

- I, bez sumnje, uspevaš u tome Fej je prokomentarisala, zagledana u svoje pedantno namazane nokte. - Ne mogu da te zamislim kako nemarno obavljaš posao. Pravo da ti kažem, ponekad mi se čini da si ti pravi perfekcionista.

Abi se nasmejala. - O, ne bih rekla da jesam. Jednostavno, volim da budem što preciznija.

- Znaš, neke ljude kao da nešto tera da sve rade savršeno, kao da nesvesno pokušavaju da pobegnu od nečega sa čim ne žele da se suoče. Možda se trude da budu stalno zauzeti sa detaljima, čak i onim najsitnijim, da bi mogli da izbegnu suočavanje sa činjenicama o kojima nemaju hrabrosti ni da razmišljaju rekla je Fej, promenivši ton lagane konverzacije. - Ti ne osećaš da te nešto tera na to, zar ne, Abi? - dodala je.

- Kakvo ti je to pitanje? - Abi je uspela da zadrži osmeh na usnama mada ju je, kada je podigla glavu, dočekaao Fejin pronicljiv pogled. Abi je blago uzdrhtala, ali se ipak pravila da ne primećuje iznenadnu ozbiljnost svoje drugarice. - Naravno da me ništa ne tera. Ne mislim da moram da sve uradim savršeno. Ja jednostavno volim da radim najbolje što mogu, što češće. U tome nema ničega pogrešnog, zar ne?

- Ne, ali...

- Počinje da mislim da na meni oprobavaš nekakvu amatersku psihoanalizu - Abi ju je prekinula uz napet osmeh. - Mada je ovaj razgovor više nego fascinant, bojim se da ćemo završnicu morati da odgodimo. Ukoliko želiš da stignem u Ferfilds na večeru, moram te sada izbaciti iz kancelarije.

- U redu, u redu, znam ja kada nisam poželjna - Fej se našalila, a njen karakterističan osmeh ponovo joj je ublažio crte lica. Ustala je i uputila se ka vratima. Međutim, na samom izlazu je zastala i okrenula se, rukom nehajno sklanjajući kosu s čela. Njen pogled se nije direktno sreo sa Abinim kada je, na izgled tek setivši se toga, rekla: - Hej, pade mi na pamet, da li je videla Džoela?

Abi je osetila knedlu u grlu na samo pominjanje tog imena. Srce joj je bolno

zakucalo, ali njeno lice nije ni najmanje odražavalo unutrašnju buru kada je staloženo odmahнула glavom. - Ne, nisam videla Džoela i ne očekujem da ću ga vidati. Već sam ti rekla da je između nas sve gotovo.

- Znam šta si mi rekla, ali još uvek mislim da je to šteta - Fej je bila uporna, pomno posmatrajući Abi koja je takođe ustala i udaljila se od svog stola. - Ti i Džoel ste bili savršeni par, kao stvoreni jedno za drugo. Svi su tako mislili.

- U tom slučaju, svi su pogrešili - Abi je odgovorila sa odlučnošću koju uopšte nije osećala. - Da smo bili stvoreni jedno za drugo, ne bismo se razišli, zar ne? Ne dajući Fej priliku da odgovori na to pitanje, uputila se ka vratima. - Sad zaista moram da prionem na posao, inače ću stići u Ferfilds tek sutra.

- U redu, u redu, idem - Fej je dobrodušno poslušala. - Videćemo se na večeri, znači.

- Da, na večeri - Abi je veselo odgovorila ali, kada su se vrata iza starije žene zatvorila, osmeh je nestao sa njenog lica, kao da je neočekivana senka zatamnila plavetnilo njenih očiju. Uzdahnula je, nesvesno uklanjajući nevidljivu trunku sa svog besprekornog kostima, koji je pokrivaio, ali nije mogao i da sakrije primamljive obline njenog vitkog tela. Stajala je potpuno nepokretna nekoliko sekundi, piljeći u pod, a onda je naglo skupila šake u pesnice i tiho proklela samu sebe. Nije više smela da misli na Džoela. Sa turobnom odlučnošću oterala je uspomene na njega u daleki ugao svog pamćenja, gde ih je i inače čuvala... izuzev u svojim snovima. A bilo joj je dovoljno bolno to što ga je svake noći sanjala. Zato nije sebi smela da dozvoli da misli o njemu samo zato što je Fej pomenula njegovo ime.

Abi se nasmešila, razmišljajući o svojoj prijateljici. Upoznale su se u vreme kad su obe dobrovoljno radile u pedijatrijskom odeljenju medicinskog centra, i u početku im se činila da nemaju mnogo zajedničkog. Fej je bila četiri godine starija, i u to vreme već je bila supruga i majka; Abi je bila i ostala neudata, na neki način u braku sa svojom karijerom. Pa ipak, njih dve su postale bliske prijateljice. Međutim, dok je ovako stajala u svojoj kancelariji, Abi se pitala da nije možda isuviše otkrila sebe Fej, tokom ovih šest meseci, koliko su se družile. Ili je možda Fej posedovala neobičnu moć zapažanja. Možda je i znala koliko je blizu cilja kada je pitala Abi da li nju nešto vuče ka traženju savršenstva u svakom poslu koji počne, a sve to da bi pobegla od problema s kojim nije mogla da se suoči. Ipak, nije sve bilo baš tako jednostavno. Nikada ništa nije jednostavno. Abi je zaista osećala da je nešto vuče. Mogla je to da prizna, ali samo sama sebi. Niko drugi nije smeo da zna da je na ovaj način kompenzovala praznine neprijatne stvarnosti, nad kojom nije imala kontrolu.

Ovaj nagon se u njoj začeo kao nekakvo iritirajuće osećanje neprilagođenosti, koje je brzo preraslo u besmisleni bes zbog nepravde koja joj je naneta. Od trenutka kada je saznala istinu o sebi: od majke je nasledila anomaliju, kojoj moderna medicina nije mogla ništa, osećala se prevarenom. To saznanje ju je u početku stalno proganjalo, ali što je vreme više odmicalo rane su se zacelile i

ostali su samo ožiljci. Pomirila se sa onim što nije mogla da izmeni. I, što je još važnije, prihvatila je sebe takvu kakva jeste. Ali susret sa Džoelom je izmenio sve. Za vreme njihove veze, a pogotovu od kada su se, pre četiri meseca, razišli, prihvatanje sopstvene sudbine postalo joj je gotovo nepodnošljivo. Otvorile su se stare rane, a ovoga puta proces njihovog zalečenja pokazao se vrlo sporim i bolnim.

Ipak, ljutnja i bol su počinjali ponovo da nestaju. Ponavljajući to u sebi, kako bi povratila samopouzdanje, Abi je zaustavila suze pre nego što su stigle i da zasijaju u njenim očima. Sa odlučnim sleganjem ramenima, otvorila je vrata i nasmešila se Pameli, koja je odmah podigla pogled sa teksta koji je prekucavala.

- Bolje dođi ovamo. Imamo posla preko glave danas posle podne - Abi je rekla, glumeći entuzijazam, dok ga nije i iskreno osetila. A kada su ona i njena pomoćnica počele da pretresaju pitanja za koje će Pamela morati sama da se postara tokom sledeće dve nedelje, Abi je ponovo počela da se oseća sigurnom i da ima kontrolu nad svojim životom. Tokom poslednjih nekoliko meseci uglavnom su je misli o Džoelu turale da se oseća bespomoćnom. Pa ipak, ona je znala kako da izbegne to osećanje. Razmišljajući o poslovima kojima se okružila, nije sebi ostavljala prostora da misli o njemu. Tako je želela da bude, tako je i moralo da bude. Da nije, ne bi imala ni trenutka mira.

Napustivši Čarlston i njegov gust saobraćaj, Abi je vozila svoja crvena kola modernim auto-putem ka skretanju za Ferfields. Već je bilo prošlo sedam sati. Ostala je u kancelariji duže nego što je planirala, a onda je odjurila kući da dovrši pakovanje, tako da je tek sada počela da se opušta od te celodnevne jurnjave. Svež vazduh je ulazio kroz otvorene prozore, mrseći joj plavu, raspuštenu kosu čiji su se pramenovi vijorili oko lica. Sklanjajući kosu sa očiju, Abi je duboko udisala vazduh, za koji joj se činilo da već nosi miris mora i soli. Zaustavivši se na semaforu, Abi je, setivši se nečega, iznenada pucnula prstima i nestrpljivo počela da pretura po tašni koja se nalazila na sedištu pored nje. Tražeći spisak demografskih podela, za koje je pomislila da ih je ostavila u kancelariji, iznenada je jauknula i izvukla ruku iz tašne. Ubola se na spajalicu za papir i stresla se ugledavši kap krvi na jagodici prsta. Iako uopšte nije bila preterano osetljiva osoba, ponekad su čak i ovako beznačajni događaji vraćali zastrašujuće uspomene. Toliko puta je videla kako njenog ujaka, maminog mlađeg brata, zbog ovakvog uboda ili čak i male modrice odvođe ambulantom kolima, uz strašno zavijanje sirene, u bolnicu na nebrojene transfuzije. Ova traumatična sećanja duboko su joj se urezala u pamćenje i povremeno bi joj se vraćala u užasnim morama.

Pa ipak, Abi nije sebi dozvoljavala da mnogo razmišlja o tragičnosti svega toga. Jer, ona je, u izvesnom smislu, ipak imala sreće: u njenom telu postojao je samo gen koji je izazivao tu bolest. Pošto je obmotala maramicu oko prsta i tako zaustavila krvarenje, čekala je da se na semaforu pojavi zeleno svetlo, usredsredila se na razmišljanja kako da najbolje iskoristi svaki minut svog teško

zarađenog odmora.

Sunce je već polako zalazilo kada je Abi skrenula sa glavnog puta na sporedni, da bi uskoro prešla most koji je bio deo Atlantskog među obalskog vodenog puta. Pred njom se pružao gotovo prav put. Grane koje su se nadvijale nad drumom delovale su umirujuće na Abi, i ona je počela tiho da zvižduće. Iza drveća videla se ravnica koja je gorela crvenkastim sunčevim sjajem. U vazduhu se sada zaista osećao slankasti morski miris, i Abi je postala sve nestrpljivija dok je skretala na uzani put pored koga je stajala tabla sa natpisom: „Ostrvo Kijava, privatni posed“

Dočekalo ju je nežno njihanje grana prastarih hrastova, koji su rasli sa obe strane drumu. Idući ovom privatnom avenijom nekoliko kilometara, Abi je skrenula i osmehnula se, ugledavši pred sobom Fejin i Davidov božanstveno restaurirani stari letnjikovac, kraljevskih razmera. Nakon što je nekada davno bio jedna od najvećih plantaža pirinča na jugu, Ferfilds je nekim čudom izbegao potpuno uništenje za vreme građanskog rata, Severa i Juga, da bi konačno počeo da propada u siromašnim godinama koje su usledile. Posle nekog vremena, glavna zgrada je napuštena i, kada ju je Fej otkrila, delovala je beznadežno zapušteno među izraslim i podivljalim korovom. Međutim, osnovna konstrukcija je ostala zdrava tako da se Fej, nakon što je nagovorila Davida da je kupe, potpuno posvetila vraćanju zdanja u prvobitno stanje. Sada je to bio njen ponos i radost, a imala je i razloga da bude ponosna. Uz ogromne napore, pošlo joj je za rukom da građevini udahnu divan, nov život, te je poseta Ferfildsu za mnoge predstavljala putovanje kroz vreme.

Zaustavljajući kola na šljunkovitom prilazu, Abi je uzdahnula od lepote prizora pred njom. Crvenkaste cigle bile su divan kontrast belo ofarbanoj drvenoj verandi. U senovitom odsjaju zalaska sunca travnjak se činio kao bogati tamnozeleni tepih. Bašta se pružala sa svake strane kuće, nastavljajući se iza nje, a Abi je duboko udahnula opojne mirise magnolija, lijandera i ljiljana. Osećanje mira obuzelo ju je dok je izlazila iz kola. Lenjo se osmehivala mnogobrojnim zvukovima oko sebe dok je, držeći svoj prtljag u ruci, prilazila verandi.

Fej je sama uvela svoju gošću u beli, prostrani bol. Sa svom gracioznošću vlasnice ovakvog imanja, Fej je spustila obavezan, ali prislan poljubac na Abin obraz, u skladu sa južnjačkim običajima.

- O, tako je dobro biti ponovo ovde. Već se osećam opuštenijom. Svaki put kada se dovezem do ove kuće, imam utisak da sva napetost prosto istekne iz mene - Abi je rekla, osmehujući se Fej, koja joj je rukom pokazala gde da spusti stvari. Tako mi je drago što si me ubedila da mi je potreban odmor, i da ga provedem ovde.

Fej se nasmejala i namignula, kao da kaže „Govorila sam ti“, a onda je uvela Abi u dnevnu sobu, u kojoj su svetlost i senke igrale svoju uzbudljivu igru. Opremljena autentičnim komadima nameštaja, od kojih su mnogi datirali još

od perioda pre Gradanskog rata, ta dnevna soba bila je sjajna slika nekog drugog vremena, kada je život bio opušteniji i imao mnogo više stila. Abi je volela ovu sobu, u stvari, volela je celu kuću, i odjednom je shvatila koliko joj je značilo što je makar na kratko, uspela da pobegne od svog napornog posla u Čarlstonu. Ispunjena čudnim spokojstvom, Abi se ponovo osmehnula, a onda je opazila elegantnu haljinu na svojoj domaćici. Pogledavši na sat, videla je da je deset do osam.

- Bože, kasnije je nego što sam mislila. Bolje da odnesem stvari u svoju sobu i da se presvučem za večeru.

- Ma, samo skini taj sako i ne treba više ništa da radiš na sebi - protestovala je Fej. - Znaš dobro da smo prilično neformalni ovde a, osim toga, biće nas samo četvoro na večeri. Čak ni deca nisu tu - u poseti su Davidovim roditeljima sledećih desetak dana. To sam ti već rekla. Sećaš se?

- Aha - čuo se Abin odsutan odgovor, jer je njena pažnja bila usmerena na belu porcelansku vazu sa krupnim ljubičastim cvetovima neobične vrste gladiola. I mada je čula da se iz hodnika približavaju nečiji koraci, bila je isuviše zadivljena cvetovima da digne pogled, sve dok joj Fej nije saopštila da je David stigao kući. Abi se odmah okrenula sa spremnim osmehom za muža svoje prijateljice. Dah joj je zastao u grudima, a usne ostale zaleđene u tom osmehu. Srce joj je zakucalo tako neverovatno brzo da je počela da oseća divljanje svog bila i u ušima. Abi je osetila kako joj je celo telo postalo jedna napeta struna, i jedino što je osećala bili su naizmenični talasi toplote i hladnog znoja. Jedva da je mogla da poveruje da ovo nije bio jedan od njenih noćnih košmara, jer, kada je David ušao u sobu, Abi je videla da nije sam. Džoeel je bio sa njim!

Susret posle četiri meseca bio je, u najmanju ruku, strašan udarac za Abi. Stojeći nepokretno kao bronzana figura, mogla je samo za zuri u njega, upijajući mišićave konture njegovog vitkog tela obučenog u sive pantalo ne, teget blejzer i svetloplavu košulju koja je, otvorena oko vrata, isticala preplanuli ten i glatku kožu. Gorući bol prostrujao je Abinim grudima. Gospode! On je bio poslednja osoba na svetu koju je trebalo da vidi!

S druge strane, i Džoeel je delovao prilično iznenađen, i činilo se da mu nije drago što je vidi, jer se njegov pogled hladno zadržao na Abi, i ona je prepoznala nervozni grč njegove vilice. Osetila je mučninu. Činilo joj se da neće podneti hladnoću njegovog pogleda. Kada bi samo znao da je ono što je uradila, bilo samo u njegovom interesu...

Dok su muškarci prilazili, Abi je optuživački pogledala u Fej. - Kako si mogla da mi prirediš ovo? - prošaputala je, kako je niko drugi ne bi čuo.

- Kako si mogla da ga pozoveš na večeru dok sam i ja ovde?

- David ga je pozvao - Fej je mirno odgovorila. - Osim toga, to nije baš tako strašno, zar ne?

- Mislim da bi trebalo odmah da krenem - promrmljala je Abi kroz stisnute usne.

- Uradi to. Pobegni i ispašćeš prava kukavica - Fej ju je upozorila izazivačkim glasom. - Ne bi valjda želela da Džoel stekne utisak kako ti je neugodno u njegovoj blizini, zar ne?

Abino jako osećanje ponosa bilo je prava meta za ove reči. Bila je besna što je dozvolila da ovako upadne u zamku. Fej je bila u pravu. Neće, ne bi mogla samo tako naglo da ode, jer je Džoel došao. To bi bio očigledan dokaz slabosti, a ona ne sme sebi dozvoliti da se pokaže slabom. Nikada, nikada, naročito ne pred njim. Sa tim na umu, pošlo joj je za rukom da deluje sabrano kada ju je David srdačno pozdravio, a Džoel razgovarao sa Fej. Zatim, pošto je David zagrlio svoju ženu i poljubio je, neprijatna tišina je ispunila odaju.

Jedan beskrajni trenutak Abi i Džoel su se samo nemo gledali. Mada je Abi znala da neće moći još dugo tako nepokretno da stoje, Džoel je bio taj koji je povukao prvi potez. Prišao joj je bez osmeha, ali joj je ipak pružio obe ruke. - Abi, kako si?

- Dobro sam. A ti? - tiho mu je odgovorila, automatski prihvatajući stisak njegovih ruku. Pokušavala je da ne razmišlja kako je bilo lepo ponovo osetiti njegov dodir posle toliko dugih nedelja. Kao da je sama sebi želela da dokaže da se ne boji fizičkog uticaja koji je imao na nju, primakla mu se još bliže, propela se na vrhove prstiju i lagano ga poljubila u obraz. Srce kao da joj je preskočilo nekoliko otkucaja kada se on namerno naglo okrenuo, tako da su im se usne dodirnule. Osećaj sličan udaru struje prošao je njenim telom, budeći svaki nerv, kad je osetila onu poznatu senzualnu privlačnost koja ih je pri vlačila istom jačinom kao i ranije. Pa ipak, osetila je još nešto. Mada su se njegove usne nežno spustile na njene, a njegova ruka joj je lagano dotakla bradu, ona je dobro znala da je nikada ranije nije poljubio sa manje nežnosti. Hladnoća njegovih usana ju je upozorila na ljutnju u njemu.

Kada ju je Džoel pustio i ponovo se okrenuo Fej i Davidu, Abi je bila svesna da je njegov bes veliki, ali i da ga ne može kriviti zbog toga. Bez sumnje, Džoel Ričmond nije navikao da devojke prekidaju vezu sa njim, naročito ne bez ijedne reči objašnjenja. Abi je svakako povredila njegov ponos kao nijedna žena ranije, jer ga je većina predstavnica lepšeg pola smatrala neodoljivim. To je bilo razumljivo. Postao je priznat stručnjak za dečiju hirurgiju sa samo trideset i pet godina, i posedovao je inteligenciju koja je i bukvalno sijala u njegovim crnim očima. Sve to je bilo dovoljno da većina žena u njegovom prisustvu oseća slabost. Abi svakako nije bila ravnodušna prema njegovoj muževnosti. Čak i sada, dok je posmatrala kako razgovara sa Davidom, osećala je želju da provuče prste kroz njegovu kestenjastu kosu. Nervozno se ugrizla za usnu.

Duboko ju je pogodio ponovni susret sa njim. Fej je bila u pravu. Činilo se da su kao stvoreni jedno za drugo. On joj se predstavio u bolnici u kojoj je volontirala vikendima i, pre nego što se završilo njihovo prvo zajedničko veče, oboje su znali da je njihova međusobna privlačnost bila neodoljiva. On je bio tako zanimljiv i vodio je divne razgovore, te joj je trebalo vrlo malo vremena da

se beznadežno zaljubi. Čak i tada se opirala intimnoj vezi, ali pokazalo se da je to bitka koju je morala da izgubi. U prošlosti je padala u iskušenje da vodi ljubav sa nekim muškarcem, ali je uvek odolevala, najviše zato što je njen strah od trudnoće nadjačavao sve druge osećaje! Međutim, sa Džoelom je bilo drugačije. Potreba da mu potpuno pripadne pobedila je čak i taj duboki strah. Kada su prvi put spavali zajedno, bilo joj je toliko lepo da je to prevazišlo čak i njena najsmelija maštanja. Džoel je bio iznenađen ali, i to je znala, potajno srećan zbog njenog potpunog nedostatka iskustva.

- Zašto baš ja, Abi? - pitao ju je tada, držeći je čvrsto u svom zagrljaju. - Znam da su te i drugi muškarci želeli, ali si ih ti očigledno odbijala. Zašto si pristala sa mnom?

- Pretpostavljam zato što si ti neodoljivo seksi, doktore - prošaputala je, izbegavši tako najbolju priliku da mu kaže istinu o sebi, ali zaboravivši i da oseti grižu savesti kada ju je ponovo poljubio. I ponovo...

Posle te noći, pažljivo je preduzimala mere protiv začeca, znajući da će se njihov odnos nastaviti. Kako je njihova veza postajala dublja, Abi je sve više verovala da oni mogu imati zajedničku budućnost. Kada ju je Džoel pitao da se preseli kod njega, odlučila je da mu kaže da pristaje. sve do one večeri kada je došla u njegovu kancelariju, posle radnog vremena. Zatekla ga je kako u naručju drži malog pacijenta, ne starijeg od šest nedelja, dok su mališanovi roditelji sa zahvalnošću gledali u njega. Čim mu je Abi prišla, Džoel joj je predao bebicu. Gledajući to majušno lice, osetivši detinju toplotu na svojim grudima, Abi je bila poražena osećanjem samosažaljenja, za koje se bila zarekla da nikada neće dozvoliti sebi. Čim je to bilo moguće, a da pri tom ne ispadne uvredljivo, predala je bebu majci. Pre nego što su otišli, roditelji su se još jednom zahvalili Džoelu što je uspešno operisao njihovog sina i spasao mu život.

Ostavši sam sa Abi, Džoel ju je privukao sebi. - Izgledaš divno sa bebom u naručju - nežno je rekao, ljubeći joj obrve, obraze i, na kraju, usne. -

Možda ćeš jednog dana tako privijati uza se naše dete. Ti, naravno, znaš da je moj otac hirurg, a da moj brat specijalizuje istu oblast. Volim da zamišljam da će i moji sinovi nastaviti tu tradiciju. I moje ćerke, naravno.

Sa ovim rečima umrle su sve Abine nade. Shvativši da je Džoel izabrao dečiju hirurgiju zato što veoma voli decu, spoznala je da neće moći da se useli kod njega. Besmisleno se nadala da njihova veza može da se završi brakom bez dece ali, njemu je brak očigledno značio formiranje porodice sa mnogo dece. A to ona nije mogla da mu pruži. U tom trenutku želela je da mu saopšti istinu, ali ju je sprečio strah od njegove reakcije. Kako je mogla da mu kaže da će, ako mu rodi sina, to dete najverovatnije živeti uz prosečno osam ozbiljnih krvarenja godišnje, prouzrokovanim običnom posekotinom ili modricom! Kako je mogla da mu prizna da bi njihova ćerka, takođe, najverovatnije nasledila gen kojim bi

bolest dalje prenosila? To je bio rizik na koji Abi nije bila spremna. Bila je sigurna da da ni Džuel to ne bi želeo. Kao dečiji lekar, bio bi svestan svih zastrašujućih rizika koji su propratna pojava hemofilije. Abi nije mogla da podnese ni samu pomisao da mu kaže istinu. Bila je užasnuta mogućnošću da prepozna razočarenje i strah u njegovim očima, a još više misli da bi u tim istim očima ugledala sažaljenje. I, kada bi znao istinu, sigurno bi je jednom ostavio, jer je želeo vezu sa ženom koja bi mu rodila zdravu decu.

Posle te večeri u njegovoj kancelariji, tokom naredne dve nedelje, Abi je izmišljala razne izgovore da bi izbegla susret sa njim. Prestala je da odgovara na njegove telefonske pozive, osećajući da je, mada veoma kukavički način da se završi jedna veza, to ipak bilo najbolje za oboje. Džuel je, međutim, bio uporan... Kasno jedne večeri pojavio se nenajavljen na vratima njenog stana, zahtevajući objašnjenje i, kada se pokazalo da ona nije u stanju ni da mu kaže istinu, ni da smisli ubedljivu laž kako bi objasnila svoje ponašanje, njegovom strpljenju je došao kraj. Napustio ju je, i Abi ga od tada nije videla.

Do danas...

S mukom se vratila u stvarnost iz svojih razmišljanja. Čežnjivo je posmatrala Džuelova široka leđa. On se uopšte nije trudio da je uključi u svoj razgovor sa Davidom i Fej, i Abi mu je zbog toga bila zahvalna. Nije bila spremna za neobavezno ćaskanje. Doživela je takav šok, pri susretu s njim, i sada se trudila da se pribere i prikupi snagu, kao prognana životinja, samo da bi podnela njegovo prisustvo.

Na nesreću, Fej je imala drugačije ideje. Izmislivši providan izgovor o remi koja se naprasno pokvarila, bukvalno je odvušla Davida u kuhinju, ostavljajući Abi i Džuela same u sobi.

Odlučivši da se ponaša opušteno, Abi mu je uputila lagan smešak kada se okrenuo prema njoj. Sklanjajući kosu sa lica, udobno se smestila na sofi, iznenađena sopstvenim glumačkim sposobnostima. Ne želeći da bude prva koja će skrenuti pogled, nastavila je da ga posmatra, dok je rukom lenjo prelazila preko mekane površine plišanih jastučića. - Obožavam ovu kuću, a ti? - konačno ga je zapitala, prekinuvši tišinu koja joj je postala neizdrživa. - Strašno volim da dolazim ovamo. I vrlo je pažljivo od Fej što nas je oboje pozvala na večeru istog dana, pa niko od nas ne mora da se oseća kao deveta rupa na svirali.

- Fej je veoma pažljiva domaćica ali, ja nisam ovde samo na večeri. - Džuel je rekao, pogledom prelazeći preko njenog tela. - Kada sam pomenuo Davidu da planiram da uzmem dve nedelje godišnjeg odmora, on je insistirao da ga provedem ovde.

Abi je s mukom uspela da ostane mirna. - Boravićeš ovde dve nedelje? - upitala je, kao da ne veruje. Kada je Džuel klimnuo glavom, osetila je da joj se stomak vezuje u čvor, ali jedina reakcija koju je ispoljila bio je ljubazan smešak. - I ja ću ovde provesti naredne dve nedelje. Fej me je preklinjala da svoj odmor

planiram baš za ovo vreme.

Džoel je podigao obrve, a na usnama mu se pojavio ironičan osmeh. - Naša Fej je nepopravljivi romantičar, čini mi se. Očigledno je mislila da mi možemo da nastavimo vezu tamo gde smo stali, samo ako nas ona stavi pod isti krov. Naravno, ja ću, kao pravi džentlmen, otići odmah, ako ti smeta da budem tu.

Ako joj smeta... Abi samo što nije prasnula u histeričan smeh i suze. Ova situacija je bila van pameti. Nedeljama je pokušavala da ga odagna iz svojih misli, a sada je bio pred njom. Mogla je da zamisli kako bi te dve nedelje pod istim krovom uticale na njena osećanja! On se sada ponašao prema njoj uzdržano, da je morala da mu dokaže da i ona može da bude tako hladna. Nehajno je odmahнула rukom i kratko se nasmejala.

- Pobogu, Džoel, ne budi smešan - rekla je, otkrivajući sve svoje glumačke sposobnosti. - Zašto bi mi tvoj boravak ovde smetao? Konačno, verujem da smo ti i ja još uvek prijatelji. - Mi smo bili mnogo više od prijatelja. Bili smo ljubavnici, Abi - brzo joj je uzvratio i bez upozorenja, seo na sofу kraj nje. Telo mu se napelo kada je rukama obuhvatio naslon sofe i nagnuo se ka njoj. - A ni prijatelji, ni ljubavnici ne prekidaju odnose bez razloga. Reci mi svoj.

Bio je previše blizu. Abi je osetila unutrašnje drhtanje, osetila je blag miris njegovog losiona, primetila da nije obrijan. Gorela je od želje da ga dodirne, a ipak se plašila njegovog dodira. Grlo joj se sušilo ali je uspela da, na izgled nezainteresovano, slegne ramenima. - Ja zaista nisam planirala da bilo šta prekinem - slagala je. - Jednostavno, bila sam preokupirana poslom, nisam imala ni malo slobodnog vremena za...

- Nisi ništa više radila na kraju nego na početku naše veze, pa zašto mi onda, konačno, ne kažeš istinu - naredio joj je Džoel, prekinuvši njeno pravdanje. Opazila je opasnu varnicu u njegovim očima i nelagodnost u osmehu jer je prekinuo u govoru. Primakao joj se još bliže, njegov topao dah palio joj je obraze. Spustio je ruku na njeno rame, milujući joj vrat.

- Nisi prestala da se vidaš sa mnom zato što si morala puno da radiš. Možda ti je dosadilo. Možda nisi u toj vezi pronašla zadovoljstvo koje si očekivala. Šta se dogodilo? Možda ti kao ljubavnik nisam bio po meri?

- Kako ja to mogu da znam? - uzviknula je razbešnjena činjenicom da, dok je ona dane i noći provodila pateći što ga je izgubila, on je lečio svoj ranjeni ego. Gorčina i bol su joj se vratili, dok mu je, sevajući očima, odgovarala: - Možda si dobar ljubavnik, a možda i nisi. Ja to ne mogu da procenim, jer nikada nisam imala drugog muškarca. I ti to vrlo dobro znaš, Džoel.

- Jedino znam da sam ti ja bio prvi ljubavnik, - Abi promrmljao je, pritiskajući joj prstima kožu na ramenu. - Kako mogu da budem siguran da nisi počela da se vidaš sa drugim dok smo nas dvoje još bili zajedno?

- Ne možeš biti siguran - besno mu je rekla, suzbijajući želju da ga udari jer se usudio da je optuži za neverstvo. A ona ga je toliko volela! Pokušala je da izmakne njegovom dodiru i nervozno uzdahnula kada je on odbio da je pusti. -

Ima li nekog posebnog razloga za ovu malu dramsku scenu, ili samo želiš da te ocenim kao ljubavnika?

- Nešto tako. Nazovi to radoznalošću, ako želiš. Ja sam čovek koji se uči na iskustvu, i ako te naše vođenje ljubavi nije zadovoljilo, voleo bih kada bi mi rekla gde sam grešio. Tako bih izbegao ponavljanje iste greške sa drugim ženama. Namerno je pokušavao da je povredi i ponizi, i to mu je polazilo za rukom. Pri samoj pomisli na njega u društvu neke druge žene, Abi je bilo zlo. Ruka na njenom ramenu proganjala je, izazivajući pred njenim očima slike u kojima te iste ruke miluju tela drugih žena koje su mogle da mu pruže sve što i ona, ali i decu koju ona nije smela da ima. Ljubomora prema tim ženama parala joj je grudi, i njena taktika je počela da popušta. Znala je da neće moći dugo da izdrži ovo psihičko mučenje, pa se spremala da položi oružje dok je još imala šansu da iz te verbalne bitke izađe sa koliko-toliko ponosa i duševnog mira.

- Pretpostavljam da znaš da si dovoljno vešt u vođenju ljubavi, i da možeš da zadovoljiš svaku ženu - odgovorila je najzad, izbegavajući njegov pogled, mada je nekim čudom njen glas zvučao staloženo. - Ako si i pravio greške, ja ih se ne sećam.

- Zadovoljavao sam te, znači? - bio je uporan. - Kad si prekinula, počeo sam da se pitam da nisu tvoji strasni zagrljaji bili samo pretvaranje. - Njegovi dugački prsti dotakli su Abinu bradu, nateravši je da podigne pogled. Pažljivo ju je posmatrao. - Čak se i sada pitam, a postoji samo jedan način da to proverim.

- Ne! - Abi je uspaničeno uzviknula. Prekasno upozorena vatrom u njegovim očima, koju je tako dobro znala, jedva da je imala vremena da se rukama odupre o njegova snažna ramena, pre nego što su njegove mišićave ruke obuhvatile njeno telo privlačeći ga sebi. Bez mnogo napora spustio je njene ruke oko svoga struka, nateravši je da se zavalj u mekane jastuke. U trenutku je dokazao svoju fizičku superiornost, ali ona bi još uvek mogla da mu se odupre, da je bio grub. Međutim, izuzev trenutne osvajačke snage prvog zagrljaja, obasuo ju je nežnošću, ne mareći za njene slabe pokušaje da se odbrani dok joj je lagano ljubio kapke, obraze i osetljiva mesta iza ušiju. Džuelovi dugi prsti klizili su kroz njenu kosu i mrsili je. Čim je osetio da njena napetost popušta, privukao je njeno telo uz svoje a zatim je počeo da je ljubi nežno i znalački strasno.

Suze, koje nije skrivala, pojavile su se u Abinim očima dok je bespomoćno tonula u omamljujuću opuštenost koju je Džuel uvek mogao da izazove u njoj. Bilo je tako lepo ponovo biti u njegovom naručju. Toliko dugo joj je nedostajala njegova toplina, toliko dugo je čeznula za vrelinom njegove strasti, koja je uvek i u njoj izazivala istu vatru. Sada je znala da je ludost prepuštati se njegovim milovanjima i poljupcima, ali nije bila u stanju da se otrgne od njega. I, dok je on nastavljao da je lagano ljubi, ona je tiho uzdahnula od uživanja. Čula je njegov prigušen, trijumfalan smeh, ali u tom trenutku je bilo važno jedino to da

je on ljubi. Ona mu je uzvraćala snagom koja je izvirala iz dann njenog bića i njene lepo obliko vane usne razdvajale su se pod pritiskom njegovih. Vrhovi jezika su im se dotakli. Zadovoljstvo, koje joj je oduzimalo dah, prostrujalo je njenim telom, šaljući vatrene signale svakom deliću njene kože, kao da su joj vene bile ispunjene tečnom vatrom.

Njene ruke su se čvrsto sklopile oko Džoelovog struka i privlačile ga sebi. Dodirnuo je njene pune, nabrekle grudi, i dok ju je ljubio, Abi se nesvesno pripijala još čvršće uz njegovo jako, mišićavo i napeto telo.

- Nisi se pretvarala. Ne pretvaraš se ni sada - prošaputao je, a njegov vreli dah mazio je njeno uho. - Nedostajalo ti je ovo, Abi.

- Nije - neubedljivo se opirala.

- Mala lažljivice - uzvratio je, ljubeći je izazovno. Njegova preplanula ruka kliznula je pod njenu suknju, zavukla se među njene čvrste butine, i nemilosrdno sporo pomerala se nagore. - Želiš me isto koliko i ja tebe.

Ovaj intimniji dodir kao da je vratio Abi u stvarnost. Uхватила ga je za ruku i udaljila od sebe. Zatim se pomerila, ostavljajući izvesno rastojanje između njih.

- Prestani. Odmah - zahtevala je, s mukom dolazeći do daha.

- Ovo je ludost. Fej i David mogu da naiđu ovamo svakoga časa.

- Ovo baš nije pravo mesto, a ni vreme, zar ne? - spremno joj je uzvratio, osmehnuvši se izazovno. - Ali, siguran sam da možemo udesiti da češće budemo sami tokom ove dve nedelje.

Abi je rukom popravljala razbarušenu kosu, i duboko uzdahnuvši odmahнула je glavom. - Ne, Džoel!

Njegove obrve se podigoše. - Ne? Ali, zamisli, kakav bi to gubitak bio, da ne provedemo što više vremena sami, s obzirom na to kako smo se dobro zabavljali zajedno. Očigledno je da ti nije stalo do ozbiljne veze a, iskreno govoreći, nije ni meni, pa bismo lišeni obaveza, mogli da se opustimo i potpuno uživamo zajedno za vreme odmora.

- Neka vrsta erotskog odmora? - Abi je upitala bezbojnim glasom, osećajući kako joj obraze preliva rumenilo kada se on podrugljivo nasmejao. Podigla je bradu. - Ako sam te dobro razumela, to je ono što mi predlažeš?

- Pa, ja to ne bih baš tako nazvao, ali, zamisli koliko bi nam odmor više prijao, kad bi ga proveli u vođenju ljubavi.

Pogledom je prešla preko njegovog preplanulog lica, tragajući za nagoveštajem simpatije u njegovom izrazu. Nije ga našla. On ju je, jednostavno, posmatrao sa očiglednim divljenjem prema njoj kao simbolu seksualnosti. Očigledno je precenila dubinu njegovih osećanja prema njoj i to ju je strašno pogodilo, mada nije trebalo. Konačno, ona je prekinula njihovu vezu. Trebalo bi da joj bude drago što se njegova patnja svodila na povređen muški ponos. Pa ipak, nije joj bilo drago. Osećala se izneverenom jer je u proteklih pola sata bila prinuđena da shvati da su njena osećanja prema njemu

jača nego ranije. To mu je davalo prednosti, i ona je toga bila svesna. Svojim pogledom, dodirrom ili poljupcem, mogao je da je zavede kad hoće. A to joj je jasno dao do znanja.

Abi ga je nemo gledala, jer su joj emocije oduzele moć govora. Bila je toliko opčinjena posmatranjem crta tog toliko voljenog lica, da nije ni primetila kada su se Fej i David vratili u sobu, sve dok joj Džoel nije uputio zagonetan osmeh, i potom ustao. Kada je otišao do bara da se pridruži Davidu, ponašajući se kao da se između njega i Abi baš ništa nije dogodilo za vreme odsustva njihovih domaćina, ona je duboko uzdahnula. Gotovo da nije primetila Fejin ispitivački pogled. Jednostavno je nepomično sedela na sofi, sa stisnutim rukama u krilu.

Uzburkane emocije vukle su je u svim pravcima. Jedan deo nje želeo je da se odmah vrati u Čarlston, da se povuče i pobegne od Džoela bez obzira kako kukavički to izgledalo. Međutim, njen glupi ponos joj to nikada ne bi dozvolio. Saznanje da se Džoelovo interesovanje za nju oduvek svodilo na seks, izazvalo je u njoj jaku želju da naredne dane provede pretvarajući se da ni on njoj ništa više ne znači - što nije bio lak zadatak. Da li bi njena, već uzdrmana osećanja, mogla da podnesu napor koji bi morala da uloži, kako bi njena gluma delovala verodostojno?

To je bilo pitanje na koje Abi nije mogla da odgovori. U ovom trenutku u njenoj glavi vladala je zbrka. Kao da joj se ceo život okrenuo naglavačke. Jedino je sigurno znala da je Fej imala neku čudnu koncepciju onoga što bi trebalo da bude relaksirajući odmor za njenu Abi. Sa Džoelom na istom prostoru, Abi je znala da nije mogla da očekuje ni trenutak mira i spokojstva.

II

Sledećeg jutra, Abi je gazila preko vlažnog peska prema suvljem delu plaže, gde je ranije postavila veliki peškir. Disanje joj se vraćalo na normalu dok je rukom istiskivala vodu iz guste kose. Spustila se na kolena, na mekani frotir, a zatim je legla na stomak, pružajući ruke pored tela. Srce joj je još uvek ubrzano lupalo, jer je provela skoro četrdeset i pet minuta boreći se sa velikim talasima koji su pretili da je odvuku od obale. Abi je uvek uživala u plivanju, ali, ovoga jutra, ta vežba je bila pre terapeutska nego rekreaciona. Nervna napetost se nakupila u njoj gotovo do granice eksploziranja, ali se sada, prvi put posle susreta sa Džoelom, osećala opušteno. Fizička iscrpljenost može dobro da posluži kao sigurnosni ventil, pomislila je Abi, sa olakšanjem se osmehnuvši, primetivši da joj je prestalo čak i nervozno poigravanje u stomaku.

Zatvarajući oči pred zaslepljujućom belinom peščane plaže, naslonila je obraz na peškir. Uljuljkana ravnomernim udaranjem talasa o obalu, odbacila je sve misli iz glave. Posle mučne, neprospavane noći, ubrzo je utonula u ono čudno stanje između jave i sna, umirena osećanjem sigurnosti i spokojstva.

Posle izvesnog vremena, ne znajući koliko je vremena provela u tom polusnu, Abi je osetila da više ne oseća vrelinu sunca na svojim očnim kapcima. Sunčeva

toplota nije joj više grejala ni leđa. Shvatila je da leži u senci te je, i pomislivši da se neki olujni oblak nadvio nad plažom, neodlučno otvorila oči. Njene kao more plave oči podizale su se, prateći par mišićavih muških nogu, prekrivenih crnim maljama, zatim kukove u teget kupaćim gaćicama i široka, preplanula prsa. Bilo je to telo koje je tako dobro poznavala i, pre nego što se susrela sa njegovim tamnim pogledom, Abi je bila svesna da je to bio Džael.

Tokom jednog napetog trenutka, koji kao da je trajao večnost, Džael ju je posmatrao bez ikakvog izraza na licu. Zatim je misteriozni osmeh preleteo preko njegovih usana, urezujući jedva primetne, ali tako privlačne bore sa obe strane usta. Seo je pored nje na peškir. Njegov pogled je prelazio preko njenog tela, otvoreno se diveći lepo oblikovanim, preplanulim i dugim nogama i kao izvajanom telu u tesno pripijenom kupaćem kostimu boje višnje. Ako je i bio svestan njene nelagodnosti koju je izazvao svojim pogledom punim divljenja, nije ga bilo briga. Abi se pridigla na laktove.

- Tu se kriješ celoga jutra? - rekao je, pruživši ruku iza nje da iščupa busen trave iz peska. - Fej se za doručkom pitala gde si nestala. Čini mi se da je bila malo zabrinuta.

- Trebalo je da ostavim poruku - priznala je Abi, ali nije rekla da joj se toliko žurilo da pobegne iz kuće i od njega, da joj pisanje poruke nije bilo ni na kraj pameti. - Fej nije trebalo da se brine. Zna koliko volim da lutam kada dođem u ovaj kraj. A jutros, kada sam se probudila, samo mi je plaža bila na umu. Treba doći rano, da se nađu najlepše školjke.

Džael je bez reči klimnuo glavom, a zatim se okrenuo, izvesno vreme posmatrao okean, da bi se ponovo, ovoga puta namršten, zagledao u Abi. Posmatrao je njenu kosu. - Kosa ti je mokra. Plivala si - rekao je prekorno. - Pa znaš valjda koliko je opasno plivati sam!

- Nisam mogla da odolim - priznala je Abi, dirnuta što je on pokazao brigu za njeno dobro. Uplašivši se da će on primetiti zahvalnost koja se ogledala u njenom pogledu, zagledala se u svoju ruku, po kojoj je lagano sipala šaku peska. - Uostalom, ja prilično dobro plivam.

- Bez obzira na to, nikada se ne zna u šta nepredviđeno može da se uleti, zato mi obećaj da više sama nećeš ulaziti u vodu.

- U redu, u redu, obećavam - pristala je, mada nevoljno. - Stvarno je glupo plivati sam. - Njen osmeh je prikrijavao zbunjenost. Da li joj se samo učinilo, ili je zaista osetila zabrinutost u njegovom glasu? Ako jeste, zašto to? Prethodne noći se ponašao kao da ga nije bilo briga za nju, kao da je predstavljala samo seksualni objekt. Ali ovoga jutra, bar za sada, nije bilo dokaza za takav ponižavajući stav prema njoj. Ipak, jutro je tek počelo, i ne bi bilo pametno pretpostaviti da se on neće vratiti na stari način ponašanja. U nadi da ipak neće, ona je ubrzano smišljala temu za razgovor, neku koja ne bi bila ni dosadna, ali ni provokativna. Međutim, ispostavilo se da joj je Džael uštedeo trud.

- Kako ti je na poslu? - upitao je. Ima li interesantnih novih klijenata!

Kada je ona potvrdno odgovorila, bez ulaženja u detalje, insistirao je da sazna više i dok je ona zaneseno pričala o tome, on ju je slušao sa zanimanjem. Očigledno nije zaboravio ništa od onoga što je od nje ranije naučio o reklami, pa je postavljao stručna pitanja. Njegova pažnja je učinila da ona uživa u razgovoru o svojoj karijeri. Kada je opisala gotovo svaki važan događaj u agenciji za poslednja četiri meseca, zainteresovala se za njegov posao.

Kao i uvek kada je govorio o svojoj profesiji, jasno se videlo koliko je posvećen medicini. Potpuno opuštena, Abi je sedela na peškiru prekrštenih nogu, nesposobna da odvoji pogled od njega, dok joj je on sa ljubavlju pričao o svojim malim pacijentima. Oči su joj lutale preko njegovog inteligentnog lica, na kome se povremeno javljao tužan izraz ali mnogo češće odavalo je izgled čoveka zadovoljnog svojim pozivom. Ponovo je bio onaj čovek koga je pre četiri meseca poznavala, i to je u njoj izazvalo osećanja koja se bojala da definiše. Džoel, u ovom trenutku, bio je neodoljivo privlačan, ali Abi nije dozvolila sebi da zaboravi da se ništa nije promenilo. Njen genetski kod nije nikakvim čudom promenjen, i nikad neće ni biti - činjenica koju gotovo da je lakše prihvatila kada se Džoel odnosio grubo prema njoj, kao prethodne noći. Ali, ovoga jutra, bio je tako mio, i čežnja za njim počela je da joj razdire grudi - a to nije smela da dozvoli. Džoel je primetio kako ga ozbiljno posmatra. Njegove crne oči su se prikovale za njene, i on je pružio ruku, kao da želi da je dodirne.

- Hajde da plivamo - brzo je predložila, skačući na noge, a onda je sačekala da i on ustane. Ustao je, ali ju je gledao tako ozbiljno da je bila sigurna da je on na granici da joj kaže nešto što se plašila da čuje. Nije mu dala priliku da govori, jer je odmah počela da trči prema vodi, doviknuvši mu - preko ramena: - Voda je neverovatno topla danas. Videćeš, strašno će ti se dopasti.

Kada su talasi zapljusnuli njene glatke butine, Abi se okrenula i videla da je Džoel prati. Svaki njegov pokret, međutim, izražavao je nezadovoljstvo, te se ona brzo okrenula. Zagazila je dublje u vodu, ugrizavši se za usnu. Shvatila je koliko njeno euforično ponašanje mora da mu je čudno, ali ona nije bila u stanju da savlada ovu potpuno ironičnu situaciju. To dobro poznato osećanje nemoći je pretilo da je potpuno obuzme, pa mu se odupirala zaronivši u vodu. Izronila je da uzme vazduh, a zatim je zaplivala dijagonalno, kako bi izbegla nalete talasa. Plivala je bez predaha, sve do mesta gde je voda bila mirnija. Legla je na leđa i dopustila vodi da je nosi, zatvorivši oči, kako bi se odbranila od sunca. Talasi su je vratili u blizinu obale ali, pre nego što je osetila pesak pod sobom, okrenula se i ponovo zaplivala. Videla je Džoela, koji je sekao vodu iza nje. Ako ju je i primetio, nije to odavao. Ponovo je legla na leđa. Dugo vremena je tako ležala na vodi i osećala se usamljeno. Kada se približila obali, okrenula se i hodala sve dok joj se dno nije izgubilo pod nogama. Pošto joj je plutanje dosadilo, lagano je hodala kroz vodu, zagledana u horizont.

Nekoliko minuta kasnije, kad su se Džoelove ruke iznenada sklopile oko njenog struka, Abi se uplašila i gotovo da je potonula u vodu. Njegov zagrljaj je postao čvršći i sprečio je da potone. Njene ruke su se automatski sklopile oko njegovog vrata. Džoelova blizina je izazvala ludo lupanje njenog srca, i činilo joj se da to čak i on može da čuje. Dovoljno visok da dodirne dno, Džoel ju je sa lakoćom držao, nestašno se smešeci.

- Lenja si, Abi, pa samo plutaš, - tiho je rekao. - Kažu da je plivanje dobra vežba, ali mislim da je tebi potreban podstrek, da bi se pokrenula.

Kada je počeo da je izvlači na obalu, ona je uzaludno pokušavala da mu stavi do znanja da je provela četrdeset i pet minuta toga jutra neprekidno plivajući. Pretvarao se da je uopšte ne čuje. Kada mu je voda bila samo do struka, Džoel ju je naglo uzeo u naručje. Ignorišući njene proteste, sačekao je da im se jedan veliki talas sasvim približi, a onda ju je bacio pravo u njega.

Oblila ju je zapenušana voda, a zatim je talas izbacio na obalu. Šmrkući, Abi je podigla ruke i kolena. U pokušaju da povрати ravnotežu, a onda je pogledala Džoela koji se smejao.

Abi se takođe osmehnula, sakrivši na trenutak ruku iza leđa, da bi naredne sekunde bacila punu šaku mokrog peska pravo na Džoelove maljave grudi. Morala je da prsne u smeh kada je videla kako pesak lagano klizi niz njegovo telo. - Eto, kako bi ti se dopalo da ti je to blato svuda po telu? - zadirivala ga je, a zatim se dala u beg kada je on pošao prema njoj.

Zlurado se osmehujući. Kroz pola sata, Abi je i formalno priznala svoj poraz. Džoel je bio isuviše jak i brz da bi mogla da ga pobedi u vodi. Kada je kroz smeh digla ruke u znak predaje, jer se on spremao da je ponovo baci na talase, on se pokazao kao plemeniti pobednik. Idući ispred nje dok su izlazili na obalu, otišao je po peškir, pa se vratio da je sačeka.

Abi mu se zahvalno osmehnu. Pošto je obrisala lice i ramena, napravila je grimasu. - Okean je sjajan, izuzev soli koju ti ostavi na koži. Sada mi treba jedno dobro tuširanje. Sva sam lepljiva.

Džoel ju je, bez reči, uhvatio za ruku i poveo prema Fejinom i Davidovom malom bungalovu, napravljenom od grubih dasaka i trske. Ispred njega se nalazio tuš, nad malom drvenom platformom, na koju su se Džoel i Abi zajedno popeli. On je povukao lanac, i nasmejao se jer je ona vrisnula pod udarom neočekivano hladnog mlaza vode.

I pored drhtanja, Abi je uživala u tuširanju. Trljala se i spirala je so sa tela, a zatim okrenula je lice prema mlazu. Lenjim pokretima provlačila je prste kroz kosu. Kosu će morati da opere.

Kao da joj je čitao misli, Džoel ju je blago uhvatio za ramena i okrenuo prema sebi. Njegovi nežni prsti prolazili su kroz pramenove njene kose, lagano je razmršujući. Zatim je, zahvativši vodu u sklopljene šake, počeo da poliva svaki pramen, sve dok im nije vratio pređašnji sjaj.

Kada je polako počeo da joj masira glavu, ona je mirno stajala pognute glave,

uživajući u omamljujućem ritmu njegovih pokreta. Dopustila mu je da je pomeri prema mlazu, koji je sprao i poslednje zrno peska. Ili je ona bar tako mislila. Ali, Džoel je bio veoma temeljan čovek. Rukom joj je prelazio preko ramena, sve dok nije bio potpuno zadovoljan svojim delom.

- Eto, sada bi trebalo da bude u redu - rekao je, ali je nije puštao.

U trenutku kada se Džoelova ruka našla na njenom vratu, Abi je snažno zadrhtala od želje, da se nađe u njegovom zagrljaju. Tiho uzdahnuvši, okrenula se i čvrsto obmotala ruke oko njegovog vrata. On je promuklo izgovorio njeno ime privijajući njeno nežno telo uz svoje. Abi je osetila ubrzano kucanje pulsa na njegovom vratu i prislonila je usne na to mesto. Očajnički je želela da ga dodiruje i miluje i da joj on to uzvрати. Prethodne večeri bio je gotovo surovo bezosećajan, i bila je u stanju da mu se odupre. Ali, sada je to bio onaj Džoel u koga se zaljubila, i svaki otpor je bio nemoguć. Običan dodir njegove ruke na njenom vratu izazivao je osećanja predugo suzbijana, i ta osećanja su nadvladala svaki razum. Sada je ponovo bila u njegovom naručju i želela je da tu i ostane.

Džoel joj je smakao naramenice kupaćeg kostima, a onda je obuhvatio rukama oko struka. Njegovi prsti požudno su je milovali, dok joj je strasno ljubio gola ramena. Ubrzano dišući, Abi mu je šakama obuhvatila lice, podigla mu glavu i malo se izvila kako bi ga bolje videla. Divlja želja čitala se u beskrajnim dubinama njegovih tamnih očiju.

- Gospode, kako si lepa! Poljubi me, Abi! - grubo joj je naredio.

Kao začarana, ona ga je poslušala. Izvivši se na vrhove prstiju, dodirnula je svojim razmaknutim usnama njegove.

Tiho ječanje izbilo je iz Džoelovog grla i on ju je još jače privukao sebi. Njegove snažne usne gladno su se spojile sa njenim, upijajući njihovu mekoću snagom od koje joj se mutio razum. Nestajući u njegovom zagrljaju, Abi mu je uzvraćala svaki poljubac, sve većom žestinom. Osetila je kako njegov jezik polako prodire između njenih usana. Uplela je prste u njegovu gustu, mokru kosu, prepuštajući se naletima zadovoljstva koji su je preplavljivali. Kada je Džoel čvrsto prislonio njeno telo uz svoje snažne butine, ona mu se potpuno prepusti. Kao da joj je telo bilo od gume pod njegovim rukama, koje su klizile po njenom telu, prateći njegove obline. Dlanovi su se nežno sklopili oko njenih nabreklih grudi.

- Slatka moja Ali - Džoel je prošaptao, spuštajući glavu da bi im se usne ponovo spojile. Njegove ruke su se čvrsto obujmile oko njenih kukova, pre nego što ju je iznenada pustio, sišao sa platforme, a zatim je podigao i spustio na vreli pesak pored sebe.

Abi je vrhovima prstiju prelazila preko njegovih golih leđa, dok ju je njegova ruka oko struka čvrsto držala uz sebe. Idući drugom stazom, koja je takođe vodila na plažu, oni su hodali kroz visoku travu. U senovitom hladu iza kućice, čekao ih je Davidov konj, zadovoljno pasući svežu travu.

- Ti si dojahao ovamo - Abi je tiho rekla. - Trebalo je da i ja to uradim, a ne da dopešaćim.

- Vratićemo se zajedno jašući, ali kasnije. Trenutno, bilo bi bolje da se sklonimo sa sunca i uđemo u bungalov.

Abi se naglo zaustavila, osećajući kako joj srce divlje udara. U deliću sekunde, konfuzne misli prolazile su joj kroz glavu. Setila se udobno nameštene dnevne sobe u bungalovu. U kojoj su zastori stvarali prijatan polumrak, propuštajući samo delimično zracima sunca da se probiju. Jedan deo nje žudeo je da uđe u tu prijatnu, zatamnjenу usamljenost sa Džoelom, ali tačno je znala šta bi se tada dogodilo. Obazrivost, jača od želje da bude sa njim, ispunila ju je upornim uspominama na bol koji je osećala kada je bila prinuđena da prekine njihovu vezu. Intimnost koju su delili samo je povećala taj bol i znala je da ne bi imala snage da kroz sve to još jednom prođe, intimno zbližavanje, neizbežni kraj, i razdiruću patnju koja bi usledila. Pre četiri meseca prekinula je sve, za Džoelovo dobro i, odmah nakon toga, činilo joj se da će umre od usamljenosti. Izdržala je sve zahvaljujući činjenici da se posvetila potpuno poslovima, ali čak i to ne bi sada moglo da joj pomogne. Kada bi se sada ponovo upustila u vezu s njim, sumnjala je da bi bila u stanju da se suoči sa neizbežnim krajem koji bi usledio. Izašla bi iz toga verovatno ogorčena sudbinom, koja je tera da se odrekne najdraže osobe u svom životu, da verovatno nikada posle ne bi imala ni trenutak mira. A Abi nije želela da provede život u ogorčenju. +

Prošla ju je jeza. Hladnoća, rezultat nužde i nekog očaja, odražavala se u njenom pogledu, kada je pogledala u Džoela i odmahнула glavom. - Radije bih se vratila na plažu. Dan je božanstven. Bilo bi glupo da ga provedemo zatvoreni u bungalovu.

- Abi...

- Ne, Džoel - prekinula ga je odlučno, braneći se hladnokrvni držanjem od tuge koju je osećala u sebi. Jednostavno, nisam zainteresovana za sedenje u kući.

- Nisi odavala takav utisak pre samo nekoliko minuta - grubo joj je uzvratio. - Način na koji si me ljubila jasno je pokazivao da bi bila veoma srećna da provedemo nekoliko časova sami zajedno.

Abi je pošlo za rukom da prividno nehajno slegne ramenima. - Utisak te je prevario, - rekla je.

Džoel je spustio ruku i besno opsovao. - Šta se to, kog đavola, desilo s tobom, Abi?! Ako ti toliko prija da izazivaš, sledeći put isprobaj svoje trikove na nekom drugom, jer ćeš inače, zažaliti ako ih ikada opet probaš na meni. - Stisnutih vilica, Džoel ju je grubo odmerio od glave do pete.

- I meni i tebi dosta je bilo plaže. Vraćamo se kući. Jahaćeš sa mnom.

- Ne, hvala. Ići ću pešice.

- Jahaćeš sa mnom - naredio joj je. - Daleko je, a ti si plivala celog jutra... u stvari, gotovo celog jutra. Jasno se vidi da si umorna.

Ona je iznenada zaista i osetila da ju je ophrvao umor. Psihički iscrpljena da se i dalje prepire sa njim, neodlučno je klimnula glavom. - Ali, ostavila sam naočare za sunce i još jedan peškir na plaži. Moram prvo da ih uzmem.

- Ja ću ih doneti - promrmljao je Džoel, i otišao ne pogledavši je.

Onog časa, kad se Džoel izgubio iza visoke trave, Abi je pojurila putem kojim je, tog jutra, i došla. Nadala se da će Džoel pomisliti da nije vredno truda ići za njom. Ako se on vrati u kuću stazom za jahanje, ona ne bi morala da trpi njegovo prezrivo ćutanje sve do kuće.

Nažalost, sve njene nade su nestale posle samo nekoliko minuta. Srce joj je gotovo bolno zalupalo, kada je čula topot kopita iza sebe. Stala je, neodlučno se okrenula i nije smogla snage da pogleda Džoela u oči, kada je zaustavio konja pored nje. Džoel se nagnuo, hitro je obuhvatio rukom oko struka i lako je podigao u sedlo pored sebe.

- Prokletstvo, Abi - grubo je rekao, mamuzajući konja. - U čemu je, do vraga, tvoj problem?

Abi mu nije odgovorila, već je nemo gledala ispred sebe, čvrsto se držeći za sedlo, dok je konj galopom jurio prema kući. Oči su joj bile pune suza. Bol u njenoj duši rastao je a s njim i neki bes. Bilo je nemoguće da Džoelu ispriča istinu o svom nerešivom problemu.

Već je prošlo jedanaest sati te večeri kada su David i Fej odlučili da pođu na spavanje. Primećujući zevanje, koje je David bezuspešno pokušavao da prikrije dlanom, Abi je iznenada i sama počela da zeva i gotovo prilegla na sofu, koju je delila sa Džoelom.

- I ja ću na spavanje - objavila je, ustajući. - Mislim da je već vreme.

- Ne dozvoli joj to, Džoel - upozorila je Fej, osmehnuvši se, mada je govorila ozbiljno. - Otići će u svoju sobu, ali neće spavati. Umesto da se odmara, zavući će glavu u onu svoju gomilu papira i pola noći provesti u radu. Ja sam je pozvala ovamo da se opusti, a ne da robuje nekakvoj prezentaciji, koju treba da završi tek kroz nekoliko nedelja. Zato je zadrži ovde, Džoel, i pokušaj da joj odvojiš misli od tog prokletog posla... nekako.

- Ne, ne treba to da čini - protestovala je Abi, ne želeći da ostane nasamo sa njim. Međutim, primetivši Fejin odlučan pogled, rezignirano je uzdahnula i klimnula glavom. - U redu, u redu. Otići ću u sobu, pa ću ili čitati, ili odmah pokušati da zaspim. Obećavam da neću ni pipnuti posao.

- Ne verujem ti - Fej je otvoreno rekla, kako samo bliska prijateljica može i da kaže. Ponovo se obratila Džoelu, sa izrazom nezadovoljstva na licu. - Tek što je stigla, a već danas posle podne odšunjala se u svoju sobu i raširila te hartije po celom krevetu. Uхватила sam je na delu.

- Nisam se odšunjala - Abi se pobunila, smejući se. - Samo sam otišla gore da pogledam neke podatke.

- Nisi samo gledala. Baš si se spremala da se uvališ u rad - Fej je insistirala,

iako ju je njen suprug, vukući je za lakat, vodio ka vratima. - Ne želim da provede noć u radu, Džoel. Ovo bi trebalo da bude njen odmor. I, osim toga, biće mi sutra potrebna njena pomoć, oko priprema za bal magnolija. Neće mi biti od koristi, ako se bude vukla od iscrpljenosti. Povedi je da prošetate vrtom, ili tako nešto, sve dok ne bude isuviše umorna i da pomisli na posao.

- Stvarno, Fej, Džoel ne treba da me zabavlja - Abi je viknula za svojom prijateljicom, koja je sada već bila u holu. - Možda bi on radije radio nešto drugo!

- Nikada se ne raspravljaj sa domaćicom. Naročito ako je u pitanju Fej Hauard. Nema šanse da pobediš - Džoel je tiho rekao, ustajući. Uhvatio ju je za ruku i pomogao joj da ustane. - Hajde. Idemo da vidimo baštu.

Shvatajući da on može da bude uporan koliko Fej, i da neće prihvatiti njeno odbijanje, Abi je klimnula glavom i zajedno sa njim izašla na terasu. Sišli su širokim stepeništem i izašli na jednu od glavnih staza vrta, posutoj finim šljunkom. Prijatno svež povetarac čarlijao je u krošnjama visokog drveća, i blago mrsio vrhove pramenova Abine kose. Sklonila je kosu sa obraza i nemo posmatrala kao somot crno nebo, posuto blistavim zvezdama. Noć je bila stvorena za šetnju vrtom. Svetlost punog meseca obasjavala je zemlju zlatnim bleskom, koji se tu i tamo odbijao od glatkih površina cvetova magnolija i lišća, dok su se njihali na povetarcu. Miris cveća još uvek je lebdeo u vazduhu mešajući se sa snažnim mirisom cvetova koji su se otvarali samo noću.

I pored lepote ambijenta, ostavši sama sa Džoelom, Abi nije mogla da smisli šta da kaže. Posle poraznog završetka jutra, trudila se celoga popodneva da izbegne susret sa njim a, tokom večere, oboje su bili vrlo ubedljivi u igri, koju su igrali. Kao da su postigli nemi dogovor u tome da svojim domaćinima ne pokažu napetost u svojim odnosima. Međutim, napetost je bila prisutna ispod na izgled prijateljskog ćaskanja i povremenih šaljivih komentara, koje su povremeno razmenjivali. Abi je pokušavala da zaboravi događaj od tog jutra, ali joj je to pošlo za rukom tek kad su, posle večere, počeli da igraju bridž. Abi je bila tek prosečan igrač, ali, ovoga puta, Džoel je bio njen partner. Misli kako da su im bile sinhronizovane, te su vrlo malo grešili. Dok su Fej i David uzdisali, Džoel i Abi su igrali vrlo uhodano i pobedili uz veliku prednost. Zaneta napetim ali ipak prijateljskim nadmetanjem, Abi se sjajno opustila. Ali sada se igra završila; David i Fej su je ostavili samu sa Džoelom i napetost se kao oblak, ponovo nadvijala nad njom. Krišom gledajući, upijala je Džoelovu snažnu, visoku siluetu na mesečini, i pitala se o čemu razmišlja, mada nije imala hrabrosti da glasno izrazi svoju znatiželju.

Mada ju je Džoel i dalje ovlaš držao za ruku, očigledno nije bio raspoložen za ćaskanje. Punih pet minuta ćutali su i hodali stazom koja je vodila dublje u vrt, gde su cvetovi i žbunje rasli još neobuzdanije. Tek kada je Abi zastala da pomiriše jedan cvet, Džoel je prvi put progovorio. Pa i tada, Abi nije čula šta je rekao, toliko mu je glas bio tih. Pustivši joj ruku, ubrao je cvet i zakačio joj ga u

kosu, iznad uha. Dodirnuo joj je pramen kose, koji se sijao poput zlata, na svetlosti mesečine.

- Da li bi zaista otišla u sobu i provela pola noći u radu? - upitao ju je dubokim glasom, potpuno neočekivano. - Da Fej nije predložila da se prošetamo ovuda, da li bi sada sedela nad kompjuterskim izveštajima?

Sležući ramenima, Abi je stupila na popločanu stazu, čija je klasična jednostavnost bila naglašena žbunjem u širokim saksijama i malim, istočnjačkim drvećem. Uznemirena Džoelovim pitanjem, jer je znala šta bi bio iskren odgovor, pokušala je da ublaži svoj odgovor. - Ne baš. Možda bih pogledala neke bitne podatke, u nadi da ću smisliti neku novu ideju za tu prezentaciju, koju treba da obavim.

- Zašto si uopšte donosila papire ovamo?

- Znala sam da neću moći samo da čitam, ili ležim na plaži, pa sam želela time da ispunim ostatak vremena.

- Većina osoba uživa u slobodnom vremenu, a ti kao da se ježiš od same pomisli na to.

- Nije tačno, ja volim da se odmaram isto kao i svi drugi.

- Da li si sigurna da samo ne pokušavaš da ubediš sebe da je to tako? Čini mi se da planiraš svaku sekundu, samo da ne bi lenčarila.

- Otkud ti takva ideja? - Abi je upitala, nateravši sebe da se osmehne, kao da je takva pomisao zabavljiva. Šta je ovo? Inkvizicija? Čemu tolika čudna pitanja?

- Zato što ti predstavljaš zagonetku za mene, Abi. Nikada ne znam zašto činiš ono što činiš, ali, nameravam to da otkrijem - Džoel je izjavio odlučno. Uhvativši je za ruku, kada je ona nesvesno okrenula na drugu stranu, natera je da ga pogleda u oči. Posmatrao je kao da pokušava da pronikne u dubinu njenih tamnoplavih očiju, da u njima nade odgovor na svoja pitanja. Njegova ruka je stezala njenu. - Za početak, mogla bi da mi kažeš zašto si planirala da i ovde radiš. Ako razlog nije tvoj strah od slobodnog vremena, šta je onda?

- Za ime sveta, čemu sve ovo? - Abi je uzvignula. Mada je mesec sijao iza Džoelovih leđa, pa mu je lice bilo u senci, ona ga je pogledala u oči.

- Ti Fej se ponašate kao da sam počinila smrtni greh, jer sam donela papire ovamo. To je jednostavno posao koji mora da se obavi. Šta ima lošeg u tome? Želim da ovu prezentaciju uradim najbolje što mogu, jer mi je stalo do karijere. Za to ne možeš da me kriviš, doktore Ričmond, jer znam koliko je tebi medicina važna.

- Jeste mi važna, i to veoma. Ali, primetila si da sam je ostavio kod kuće...

- Možda samo zato što nisi mogao da je strpaš u tašnu, kao ja. To se ne može porediti.

- Nisam poneo čak ni medicinske časopise - Džoel ju je prekinuo, dodirnuvši joj prstom usne. - I zbog toga ću morati svojski da zapnem, kada se budem vratio u Čarlston. Ali, budući napor je vredan dve nedelje potpunog odmora od

svega što mi inače ispunjava život.

- Tvoje je pravo da tako osećaš, a moje je da mislim drugačije.

- Slažem se, potpuno. U stvari, tvoji papiri i nisu pravi predmet razgovora - već način na koji ih koristiš, da bi pobegla od ljudi. A Fej misli da imaš i druge metode bežanja. Rekla mi je da si donela i gomilu knjiga, vez koji želiš da završiš, igle i konac...

- Fej ima preterano bujnu maštu - odgovorila je Abi, pokušavajući da ne obraća pažnju na bol u slepoočnicama, koji kao da se pojačavao svake sekunde. - Stvarno ne vidim šta ona nalazi da ima strašno u mom čitanju ili vezu.

- Priznaješ da su to sve aktivnosti usamljenih osoba.

- Ne uvek. Ja mogu da vezem, a da istovremeno budem u društvu.

- Ne pretvaraj se, Abi - promrmljao je Džoel, obgrlivši je rukom k struka.

- To što se praviš luda za vreme ozbiljnog razgovora, samo je još jedan način bežanja. A ni jedan od tvojih brzih odgovora na moja pitanja, ne mogu da pobiju činjenicu da si se danas popodne zatvorila u sobu i zatrpala poslom, samo da sa mnom ne bi morala da razgovaraš o onom što se jutros dogodilo.

Abi je odmahнула glavom. - To nije tačno - slagala je, - Nije mi ni palo na pamet da misliš da imamo o čemu da raspravljamo.

- Prokletstvo, kada sam te upitao u čemu je tvoj problem, želeo sam da dobijem i odgovor. I još uvek ga čekam. Od čega ti to bežiš, Abi?

Ona se iznenada ukočila i nemo posmatrala njegovo lice u senci.

- Reci mi - prošaputao je. - Uvek si bila nekako rezervisana, sa nečim u sebi što nikada nisi delila sa mnom, čak ni onda kada smo praktično živeli zajedno. Reci mi u čemu je stvar. Moram to da znam.

- Zašto? Zato što si naučnik i ne možeš da odoliš misteriji? Tvoja sestra mi je jednom rekla da si veći de svog detinjstva proveo rastavljanju stvari na delove, da bi video njihov princip rada. Da li sada to isto pokušavaš i sa mnom? Problem je u tom što si me ti pogrešno procenio. Nisam ni malo misteriozna. Ja sam ono što jesam, i ništa više.

- Ne, Abi, ti nešto kriješ, i ja nameravam da otkrijem šta je to - Džoel je obećao, spuštajući glavu tako da je njegov šapat preteće odzvonio u Abinim ušima. - Ne zanima me koliko će mi vremena za to biti potrebno, nateraću te da mi kažeš.

U tom trenu, Abi je želela da se okrene i pobegne što dalje od njega, ali nije to učinila. Mada ju je njegova pretnja ispunila strahom, nije to pokazala. Prikrila se iza, na izgled bezbrižnog osmeha i odlučno se izvukla iz njegovog zagrljaja, i uhvatila ga pod ruku što je nonšalantnije mogla. - Hajdemo nazad. Zaista mi se spava.

Nekoliko minuta kasnije, pošto su se vratili u kuću, Abi je pobegla u svoju sobu, pretvarajući se da ne može da zaustavi zevanje. Dok je hodala holom

prema zavojitom stepeništu, Abi je osećala njegov pogled na sebi. Grlo joj se steglo, ali je ustrčala uz stepenice, iako joj se činilo kao da u nogama ima gvožđe. Tek kada je bila potpuno sigurna da Džoel ne može više da je vidi Abi se opustila. Zagledana u šareni tepih, mehanički je stigla do svoje sobe, srećna što može da zatvori vrata za sobom. Uspela je još jednom da mu pobegne, ali samo za jednu noć. On će još uvek biti tu narednog jutra.

Grizući usnu, Abi se svukla, obukla spavaćicu i bacila se na krevet, potpuno iznurena. Potpuna ironija. Tajna, zbog koje je bila primorana da sa Džoelom prekine pre četiri meseca, doprinela je da poveruje da ona krije neku tajnu za koju je sam priznao da će je razrešiti. Nije mogla da mu kaže istinu o sebi, a biće to pravo mučenje, ako on reši da održi obećanje i nastavi da je nagovara da mu kaže. Ne bi bila u stanju to da podnese. Možda bi bilo najpametnije da se jednostavno vrati u Čarlston...

III

Ni posle dve noći, Abi još uvek nije otišla u Čarlston, pošto je zaključila da bežanje od Džoela ne bi ništa rešilo. To bi ga možda još više intrigiralo. Ne, bilo je pametnije ostati u Ferfildsu, u nadi da će Džoel shvatiti da ona ništa ne krije, da oko nje nije postojao nikakav veo misterije. Konačno, niko, izuzev Fej, nije Abi smatrao misterioznom, jer nikome nije davala razloga za to. Pošto je zaista uživala u poslu koji je obavljala, niko od ljudi koji su je poznavali nisu mogli ni da pretpostave da ona ima neki ozbiljan problem. Možda su Fej i Džoel izuzetno vidoviti. Ili je, možda, Fejina bujna mašta uticala na Džoela, te je on preuveličao Abinu povremenu potrebu za samoćom. On je samo nagađao da ona nešto skriva i, mada je bio u pravu, nagađanje je samo nagađanje, te je, posle prve pomisli da pobegne, Abi odlučila da ipak ostane i ubedi Džoela da nije bio u pravu.

Međutim, posle dva dana, ona uopšte nije bila sigurna da je uspela da ga ubedi. Uz Fejinu stalnu podršku i ohrabivanje, Džoel je namerno provodio više vremena sa Abi, izazivajući je na takmičenje u tenisu, vodeći je na jahanje, koje se obavezno završavalo prijatnim časovima na plaži, i provodivši večeri u njenom društvu, kao da ga ništa drugo nije zanimalo. U početku, Abi se nije tome protivila, iz straha da bi time samo povećala njegove sumnje, ali to nije dugo trajalo. Da je bilo šta od nje tražio, možda bi bila u stanju da mu se suprotstavi, ali Džoel nije ništa tražio. Bilo je tako zabavno biti sa njim, i bila je veoma privučena njegovim muževnim šarmom. Kad god bi je dotakao, bilo bi to uvek slučajno ili potpuno prirodno, i nije ni pokušavao da je poljubi od onog jutra na plaži. Abin problem bio je u tome što je često osećala da je gleda kao da želi da je poljubi i, kada to nije pokušao, njeni, već istanjeni nervi doživeli bi novi mali stres. Već je bila došla dotle da je priželjkivala da je poljubi, samo zato da bi dokazala sebi da je u stanju da mu se odupre.

„Idiotkinjo, bolje bi ti bilo da priželjkuješ da sve ostane kao što jeste“. - obraćala se svom odrazu u ogledalu, dok je, sedeći u spavaćici, čet kala kosu. Uz nezadovoljan uzdah, spustila je četku i, pogledavši svoju postelju, shvatila da mada je prošla ponoć, ona nije mogla da spava, jer je bila isuviše uznemirena. Zaključivši da bi bilo bolje da radi, uzela je fasciklu iz tašne i otvorila je. Posle pet minuta, uz još jedan uzdah, ostavila je fasciklu. Uopšte nije mogla da se skoncentriše. I pored toga što se datum prezentacije približavao, sa svom svojom važnošću za njenu karijeru, ona nije mogla da se usredsredi te noći. Nije mogla ni da sedi. Ustala je, i počela bosonoga da hoda sobom.

Iznenada, krajičkom oka primetila je nečije kretanje iza delimično otvorenog prozora. Brzo se okrenula, baš kada je Džoel otvorio vrata i ušao u njenu sobu. Fej je njima dvoma dala sobe koje su izlazile na zajednički balkon - još jedna od njenih smišljenih zamki za „idealni par“

- ali, sve do te noći, Džoel ni jednom nije pokazao čak ni da je svestan koliko lako može da uđe u Abinu sobu. A sada je bio tu, uputivši joj nonšalantan, dečaćki nestašan osmeh.

- Izašao sam na balkon, da se nadišem vazduha, pa sam video da si ti još uvek budna. Činilo mi se da ti ne bi smetalo društvo - neobavezno je objasnio svoje prisustvo. - Očigledno ti se ne spava.

- Na baš - priznala je, a glas joj je bio smiren, uprkos ludog lupanja njenog srca, koje je bezuspešno pokušavala da kontroliše. Pidžama na Džoelu, iznenada ju je podsetila na prozirnost njene spavaćice, pa je posegla za ogrtačem i obmotala ga oko sebe. Osetila je da joj se rumenilo penje uz obraze, mada je Džoelov osmeh jasno pokazao da njenu stidljivost smatra nepotrebnom, jer ju je toliko puta video bez ikakve odeće. Pa ipak, ogrnuta, osetila je da bolje vlada situacijom.

- Pošto se ni meni ne spava - Džoel je nastavio - mogli bismo za da bdimo.

- Svakako, što da ne. - Abi mu je rukom pokazala na udobnu stolicu pored svog kreveta. - Sedi, pa možemo da proćaskamo, ako se slažeš Abin pogled dugo se zadržao na njegovim preplanulim grudima, pre nego što ga je podigla i blede se osmehnula, prekrstivši ruke u krilu. - Prilično je topla noć, zar ne? Pretpostavljam da zato nismo pospani.

- Možda - Džoel se složio, klimnuvši glavom.

- Možda će zahladneti; čini mi se da se neki oblaci razilaze. Kada sam maločas pogledala, videla sam nekoliko zvezda, a pre toga... nisam mogla... da vidim ni jednu. - Abin glas je utihnuo, kada je odjednom shvatila da sedi u svojoj spavaćoj sobi, kasno noću, i sa svojim bivšim draganom raspravlja ni o čemu drugom, nego o vremenu. Besmisleno! Neprijatno se vrpoljeći na ivici kreveta, čvrsto je obmotala kolena spavaćicom i ogrtačem, očajnički tragajući za temom koja bi bila bar malo interesantnija. - Da, htela sam da te pitam da li će se Nela povuci sa mesta bolničarke, ili neće.

- Sigurno neće. O, ona i dalje priča o tome, ali znam da to neće uraditi dok ne

bude imala drugog izbora. Odeljenje pedijatrije neće biti isto bez nje. - Džoel se nasmejao. - Bolja je od bilo koje bolničarke koju sam ikada znao.

Abi je zaboravila na osećaj neprijatnosti i nasmešila se, jer je Džoel počeo da imitira Nelu.

- Džoel, mogao si da zaradiš bogatstvo kao komičar i imitator, samo da nisi rešio da postaneš doktor.

- Volim da te čujem kako se smeješ - Džoel joj je odgovorio neočekivano ozbiljno, i ustao. Nije skidao pogled sa Abinog lica, dok se, u jednom koraku našao pored nje. - Moraću da se potrudim da te češće zabavim, samo da bih čuo tvoj smeh.

Abin smeh je prestao, jer je naglo udahнула vazduh i ustala, mada je osećala slabost u nogama. U deliću sekunde atmosfera u njenoj sobi se promenila, i sada je vazduh bio pun elektriciteta. Ubrzano je disala, i gotovo mehanički pokušala da zaobiđe Džoela, koji je stao ispred nje. Kada ju je uhvatio za ramena i sprečio da ode, Abi je osetila vrtoglavicu. Na tren je zatvorila oči da bi povratila ravnotežu, a onda je prošaputala:

- Bilo bi bolje da sada odeš, Džoel...

- Ne, ne još, ljubavi - prošaputao je, spuštajući glavu. - Ne dok ne učinim ovo. - Njegove tople usne ovlaš su dotakle njene. Malo se odmakao od nje. - I ovo.

Kada se ponovo odmakao, Abi je u sebi zaječala. Već dva dana je čekala da je Džoel poljubi, ali ne ovako, nipošto ne ovako. Očekivala je da će on to silom učiniti na šta bi ona znala kako da reaguje, ali nije bila pripremljena na ove nežne poljupce, za kojima je, na svoju sramotu, osetila još jaču želju. Počela je da drhti dok su Džoelove usne doticale njene, osetivši da će zaplakati ako ne prestane, a znala je da će zaista zaplakati ako on to i učini.

Ali on nije prestao. Pritisak njegovih usana na njene se blago povećavao. Grickao joj je usnu, a njegov poslednji poljubac se pretvorio u dugo, neprestano izazivanje njenih čula. Abine stisnute šake našle su se na njegovim grudima, i dok su se lagano otvarale klizeći po njegovim grudima, Džoel joj je polako razgrtao ogrtač.

- Ne, - Abi je isprekidano disala kad joj je Džoel skinuo ogrtač pustivši ga da sklizne na pod. - Džoel, nemoj.

- Nemoj šta, Abi? - upitao ju je, nežno poklopivši njenu šaku svojom, a zatim se malo odmakao. Preletao je toplim pogledom preko nje, dok su mu oči tajanstveno sijale. - Da ne prestanem da te svlačim? Ili da te ne gledam tako? Da li si znala da, po ovom svetlu, mogu pogledom da skroziram tu spavaćicu? Ispod nje nemaš ništa, zar ne?

Senzualna grubost njegovog glasa potpuno je opčinila Abi. Osetila je kako tone u svet snova, u kojem više nije mogla da kontroliše ni sopstvena osećanja, ni pokrete. Jedino je mogla da žudi za njegovim ponovnim dodirima i, kada je do toga i došlo, zastao joj je dah. Kroz trepavice je fascinirano posmatrala kako Džoelovi tanki prsti klize oko vrhova njenih grudi, koje su se ocrtavale kroz

spavaćicu. Talasi toplote strujali su joj kroz vene i, kada je Džoel prestao da je dodiruje, ljubav ju je naterala da mu se približi.

Džoel je pritisnuo njene ruke na svoje telo, a zatim joj obuhvatio lice i nagnuo se. Njegove usne doticale su njene obrve, zatim slepoočnice, pa udubljenje iza uha. Kada je počeo da joj blago gricka ušnu školjku, Abinim telom prostrujao je drhtaj. Džoel se još više primakao, i konačno su se njihove usne spojile.

Džoelovi poljupci bili su zavodljivo nežni, a Abina čula su već bila u kovitlacu. Bilo je čarobno biti nasamo u ovoj sobi sa njim, kao da je sve u spoljnom svetu prestalo da postoji. Njeni prsti su kružili po njegovim grudima. Mišići su se napinjali pod njenim dodirom. Njegovi sve žudniji poljupci razdvojili su Abine usne i, kada je njegov jezik počeo da istražuje toplu dubinu njenih usta, Abi je osetila kako joj noge podrhtavaju od jakih naleta seksualnog uzbuđenja. Žudno je obgrlila njegov vrat, zarivajući mu prste u kosu. On joj je pomagao da se održi na nogama i, pripijena uz njega, mogla je da oseti divlje lupanje njegovog srca. Svaki poljubac vodio je do sledećeg, a svaki je bivao sve duži i požudniji.

Dok je ona svesno podsticala njegovu žudnju, Džoel joj je jednom rukom obuhvatio potiljak, držeći je čvrsto dok je pokazivao koliko strasni njegovi poljupci mogu da budu. Njegove usne potpuno su prisvojile njene, upijajući njihovu slast, i Abi mu je uzvraćala jednakom žestinom, pripijajući se sve čvršće uz njega. Dah im se pomešao i ona se zaista osetila kao deo njega, da je tužno udahnula kada su se njegove usne, posle nekoliko minuta, odvojile od njenih. Sanjivo je otvorila oči.

Džoelov osmeh ublažio je oštrinu njegovih crta kada je prošaputao: - Noćas uopšte nemaš ukus soli.

- Ni ti.

- Imaš ukus kao... hm, ne mogu tačno da ga definišem. Možda da uzmem još jedan uzorak. Ponovo je spustio glavu. Njegove usne su se lenjo igrale po njenim. Jezikom je prelazio preko njenih usana, sve dok se same nisu otvorile. - Nemaš ukus meda, ni vina; možda je to neka kombinacija ta dva. - Džoel je rekao praveći se da pomno razmišlja. - Znam! Imaš ukus ambrozije!

Abi se nasmejala. - Ambrozija je božanski napitak. Kako ti možeš da znaš kakvog je ukusa?

Džoel je slegnuo ramenima. - Mora da je imalo tvoj ukus. A kakav ja ukus imam?

Zaneta igrom, Abi se tajanstveno nasmešila, podigla se na prste i prislonila usne na njegove. - Na mentu - rekla je zadovoljno.

- Otrovnu?

- O, samo malo.

- Dovoljno da sruši zabrane, - upitao je, ne dajući joj šansu da odgovori, jer je ponovo poljubio. Zatim se, povukavši je, spustio na prostrani krevet, i okrenuo

se na stranu prema njoj. Jednom rukom je prelazio preko njenih glatkih butina, preko kukova sve do struka, i dalje do njenih nabreklih grudi. Njegovi prsti su se zavukli pod jednu pa drugu naramenicu njene spavaćice, spuštajući ih nadole. Nasmejao se kad se Abi odjednom ukočila, lagano joj je podigao glavu zabacio kosu s lica. Rasuta u zlatnim talasima po jastuku, kosa joj je potpuno uokvirila lice, prepuštajući obnažena ramena njegovim poljupcima.

Vatre su palile Abinu kožu, na svakom mestu na koje bi Džoel spustio svoj poljubac. Morala je da ga dodirne, da oseti fizički njegovo telo pod prstima. Prebacila mu je jednu ruku preko ramena, a drugom ga milovala po licu. Oči su joj se sklopile, a usne čulno razdvojile, kada su Džoelovi poljupci počeli da se spuštaju sve niže.

- Abi, - prošaputao je žudno i istovremeno povukao spavaćicu, otkrivajući njene grudi. Zamagljenim pogledom posmatrao je kako joj se grudi dižu i spuštaju. Divio se njenoj kao porcelan glatkoj koži njenih dojki i vidno nabreklih bradavicama.

Pod njegovim pogledom Abino srce je ludački zakucalo. Uz znalački osmeh, Džoel je spuštao ruku niz udubljenje između njenih grudi, a zatim nastavio igru oko jedne dojke. Prstima je kružio oko bradavice, sve dok nije osetio njenu čvrstinu. Vatra koju je on zapalio u njenom telu, izbila je na površinu. Džoelova ruka premestila se na drugu dojku, paleći još jače vatre na njenoj koži. Abi je tiho zaječala, milujući mu široka leđa. Kada su im se usne ponovo spojile ona ga je čvrsto zagrlila i jedva se pobunila kada ju je rukom pritisnuo na krevet.

Džoelove usne su napustile njene, da bi potražile jednu, pa drugu dojku. Vrhom jezika prelazio je preko njene vrele kože, igrajući se njenim bradavicama sve dok Abi nije osetila vrtoglavicu od želje za njim. Cvet žudnje otvorio se duboko u njenom telu, dok su se njene duge noge prepletale sa njegovim. Njeni lagani, senzualni pokreti uzbuđivali su Džoela koji se je dva uzdržavao u svojoj požudi.

Džoel je zaječao, strasno je ljubeći, ali nije uzeo ono što je Abi očajnički žudela da da uzme. On nikada nije bio tip čoveka koji požuruje ljubavni čin, zato je nastavio da je miluje i odgovara na njena milovanja, uzbuđujući je do ludila. Ovo lagano, postupno zavođenje toliko je podsetilo na njihovo prvo vođenje ljubavi, da je Abi imala utisak da ponovo proživljava taj trenutak. Činilo joj se kao da mu se predaje prvi put. I to osećanje ju je onemogućilo da sluša užurbana upozorenja koja je njen mozak slao telu. U tom času, njena ljubav prema Džoelu bila je isuviše velika da bi obraćala pažnju na bilo šta drugo. Žudela je da ponovo oseti snagu kojom ju je nekada uzimao, žudela je da mu pruži fizičko zadovoljenje, koje mu je toliko bilo potrebno. Nije želela da mu ga uskrati. Nije želela da mu bilo šta uskrati.

Signali upozorenja bili su sve slabiji, sve dok nisu potpuno nestali iz njene svesti. Džoelovi neodoljivi dodiri i poljupci doveli su je na ivicu totalne predaje... pa ipak, neki slabi ostaci njenog zdravog razuma naterali su je da se

ukoči, kada je on nežno provukao ruku između njenih butina. Abi se gotovo stresla i, kada se iz njenih grudi začuo zvuk nalik na jecanje, Džoel ju je nevoljno pustio, odmahujući glavom dok je sedao na ivicu kreveta, pored nje.

- Još uvek nisi spremna za ovo, - nežno je rekao, kada je otvorila oči i iznenađeno ga pogledala. Provukavši prste kroz kosu, povukao je i čaršav preko njenih golih grudi, a zatim joj nežno prstima dodirnuo lice, osmehnuvši se. - Nisi još uvek spremna, ali ćeš uskoro biti, a ja mogu to da sačekam.

Nesposobna da odgovori, Abi ga je posmatrala kako odlučno izlazi kroz vrata balkona. Otišao je, a ona je sklopila oči, okrenula lice prema jastuku, i duboko i uzdrhtano uzdahnula. Trebalo je da bude zahvalna što je zdrav razum nadvladao njeno izdajničko telo, ali je olakšanje koje je osećala bilo slabo i ni malo zadovoljavajuće. Njeno telo je žudelo za zadovoljenjem koje je jedino Džoel mogao da joj pruži i u jednom trenutku palo joj je na um da ode kod njega, a zatim je tu suludu misao otklonila iz glave. Prstima je pritisla vrele slepoočnice, boreći se sama sa sobom. Nije bila sigurna koliko dugo će još moći da izdrži ovo emotivno kidanje, pre nego što se ili vrati u Čarlston, ili prepusti Džoelu i strasnoj želji da mu pruži svu svoju ljubav, samo još jedan put.

IV

Pošto je narednog jutra rano ustala, Abi se okupala i obukla bermude od teksas platna i najkomotniju majicu, a zatim je požurila dole, jer je znala da će imati naporan dan. Te večeri, Huardovi su priređivali Fejin godišnji Bal magnolija. Abi je trebalo prvi put da mu prisustvuje, i veoma se radovala. U hodniku se nasmešila, videvši kako Fej užurbano leti tamo-ovamo. Posle desetak minuta, pružila je svojoj prijateljici šolju vrele kafe.

- Hvala, baš mi je to trebalo, - rekla je Fej, otpivši veliki gutljaj. - Toliko poslova treba da obavim, da mi uopšte nije jasno kako ću sve uspeti.

Abi joj je pomogla. Veliki deo jutra provela je u aranžiranju cveća. Okružena zanosnim mirisima, zaneseno je radila, tiho pevušeći. Bilo je gotovo pola dvanaest, kada je završila raspoređivanje buketa po svim prostorijama u velikoj kući.

Idući kroz hodnik, zatekla je Fej i Džoela, koji su stajali ispred najvećeg buketa koji je napravila.

- O, Abi, pa ovo je savršeno, - uzviknula je Fej oduševljeno. - Unaprediću te u mog zvaničnog uređivača ambijenta. Mogla bih satima ovo da gledam. Džoel, zar ne misliš da bi ovo bio savršen posao za Abi?

Tamne oči lagano su prešle preko Abinog tela, zaustavljajući se na njenom licu. Lagano je klimnuo glavom i rekao: - Zaista si ovo divno obavila, Abi.

Abi mu je uzvratila osmeh, shvatajući da je taj kompliment bio potpuno iskren, a zatim se nestašno nasmešila. - Koliko mi je poznato, ti si za to vreme

bio zadužen za poslove u dvorištu.

- Otkud ti ta ideja? - upitao je, praveći se začuđen, a onda je prsnuo u smeh. - Znam da se vidi po mom izgledu. Celog jutra sam radio kao baštovan, i bogami, sada mi je neophodno jedno dobro tuširanje.

- Kad to obaviš, hoćeš li povesti Abi da podigne naše haljine od krojačice? U tvojim kolima se neće toliko izgužvati, jer su prostranija od njenih, - zamolila ga je Fej, pretvarajući se da to nije samo još jedan izgovor da bi njih dvoje naterala da budu sami zajedno. Kada je Džoel spremno prihvatio, izdao ju je zadovoljan osmeh.

Abi se takođe istuširala, zatim obukla laganu haljinu, i posle dvadeset minuta našla se sa Džoelom u glavnom holu. On je već dovezao svoj beli volvo do glavnog ulaza, tako da su odmah krenuli, a Abi mu je govorila kuda da vozi. Nije im bilo teško da nađu kuću koju su tražili. Nakon povratka, obavljali su poslednje pripreme, tako da im je proletelo vreme do večeri, kada je bal počeo. Kroz zabavu, vreme kao da je letelo. Kada je Abi konačno napustila plesni podijum, kako bi se domogla toliko željenog pića, nije mogla da veruje da je već bilo prošlo jedanaest časova. Igrala je bez prestanka, više od tri sata. Nije bilo čudo što su noge počele da je bole. Ali bal je savršeno uspeo, i ona je zaista uživala. Pijuckajući voćni punč sa rumom, posmatrala je dnevnu sobu, u kojoj te večeri nije bilo nameštaja. Posmatrala je senke parova plesača, koje su se ogledale u uglačanom drvenom podu. Kao da su se vratili u prošla vremena, koja su tada imala neki elegantniji nivo, tako da je posmatranje čitave scene bilo gotovo opčinjavajuće. Abi je lutala pogledom, tražeći Džoela, i otkrila ga na drugom kraju sobe, gde je plesao sa vrlo lepom plavušom. Abi se slabašno osmehnula. Ni njemu, kao ni njoj, ove večeri nisu falili partneri za ples. Svaki put kada bi ga ugledala, igrao je sa drugom devojkom, ili je bivao okružen sa nekoliko njih. Abi je samo dva puta igrala sa njim, ali, među toliko zvanica, nije ni bilo čudno što ga je tako retko viđala te večeri. I sada ga je ponovo izgubila iz vida.

Pošto trenutno nije bila raspoložena za igru Abi je spustila polupraznu čašu na sto i izašla na verandu. Miris magnolija snažno se osećao u svežem noćnom zraku. Naslonila se na beli stub, zagledana u vrt, i nasmešila se kada joj je nečija ruka iznenada dotakla rame.

- O, Džoel, ti si, - promrmljala je, osetivši da joj srce počinje ubrzano da radi, kao i svaki put kada bi ga ugledala. - Izašao si na svež vazduh, zar ne?

- Ti si zato izašla? - odgovorio je pitanjem. - Zašto ne igraš?

- O, ne. To je jedino što sam čitave večeri činila. Noge mi vape za odmorom.

- Da ti pravo kažem, i moje.

- Imali smo naporan dan.

- Deluješ umorno - rekao je, nagnjući se ka njoj, i rukom se naslonio na stub iznad njene glave. - Jesi li?

- U stvari, i jesam, malo - odgovorila je Abi. - Mada me je svež vazduh

odmorio. Unutra je malo zagušljivo, toliko ljudi...

- Mmm. - On se primakao još bliže i nežno joj dotakao lice. - Izgledaš božanstveno u toj haljini.

Osmehujući se, Abi je dotakla rukom haljinu. - Savršena je, zar ne?

- Da, ona je lepa, ali ti si božanstvena - ispravio ju je promuklim glasom. Njegove šake su pokrile njene. Privukavši je bliže, sagnuo je glavu i svoje usne spustio na njene. Palčevima je kružio prateći obline njenih grudi, a onda prošaputao, zagledan u njeno lice. - Ne moramo da ostanemo ovde, Abi. Mogli bi da se odvezemo nekud. Ostavio sam kola blizu ulaza, za slučaj nužde - stara doktorska navika.

- Ti nisi stari doktor - šapnula je, drhtavog osmeha, dok joj je srce divlje lupalo.

- Ne, ali imam starinske navike. - Ali, to nije važno. Ponovo ju je stegao za ruke. - Hoćeš li da se provozaš sa mnom?

Abi nije imala snage da mu odgovori, jer je bila zaneta posmatranjem njegovog lika. Izgledao je neverovatno očaravajuće, u savršeno skrojenim crnim pantalonama, koje su naglašavale oblik njegovih mišićavih nogu. Preko snežno bele košulje, nosio je crni svečani sako. Crno ga je činilo vrlo otmenim, a bela boja naglašavala je preplanulost njegovog tela. Podižući pogled, kako bi susrela njegov. Abi je osetila neodoljivu potrebu da ga dodirne. On je stajao naspram osvetljenih prozora i mogla je da mu vidi lice kao po danu, međutim, njegov izraz bio je nečitljiv, a ona nije bila u stanju da odvrati pogled.

- Pa, Abi - požurivao ju je, kada je tišina potrajala nekoliko sekundi. -

Hoćeš li poći sa mnom?

- Kuda?

- Na plažu - odgovorio je, obgrlivši je rukom oko struka. - Oboje smo umorni od igranja, i od naletanja na druge ljude, pođi sa mnom.

- Ali, Fej... - Abi je protestovala, odupirući se kad je on lagano gurnuo i naterao da side niz prvi stepenik. - Ne mogu tek tako da odem. Fej bi se brinula kad bih tek tako nestala.

- Primetiće da ni mene nema. Neće brinuti, znaće da smo zajedno. Hajdemo, pre no što neko dođe ovamo - Džuel je bio uporan. Spuštajući glavu usnama je doticao uglove njenih, šapućući joj između tih neizdrživih poljubaca. - Ti želiš da pođeš sa mnom, zar ne, Abi?

Možda zbog magičnosti te noći, koja je oživela prošlost, i njegove blizine i upornosti, tek Abino telo je bilo ispunjeno nesavladivim uzbuđenjem, pred kojim se izgubio svaki strah. - Da, želim da pođem sa tobom - priznala je promuklim glasom, u iščekivanju njegovog poljupca. Usne su joj se razdvojile pod pritiskom njegovih. Uz tiho šaputanje njenog imena, on ju je povukao u senku. Njegove ruke čvrsto su stiskale njena bedra, a njegova očigledna strast probudila je njenu. Vatra je gorela u Abinom telu. Uz tih uzdah, Džuel je odvoji

njene usne od svojih. Kada ju je privukao sebi, njena ruka našla se oko njegovog struka. Abi mu je naslonila glavu na rame, dok su koračali prema kolima. Podigla je pogled, ka nebu posutom zvezdama, ali od toga joj se zavrtelo u glavi. Sve joj se odjednom učinilo nestvarnim, kao u snu. Pa ipak, negde u dubini svog bića, znala je da će jednog dana, možda već sutra, shvatiti da je ove večeri učinila strasnu grešku. Verovatno. Ali, ovog trenutka, nije joj bilo važno to buduće kajanje ni malo....

V

Džael je zaustavio kola pred bungalovom. Izašao je iz kola, a zatim pomogao i Abi da to isto učini, imajući u vidu širinu njene suknje-krinoline. Kao da je bila navikla da takvu odeću nosi svaki dan, ona je graciozna stupila na puteljak pored njega. Na njeno iznenađenje, kada ju je Džael uhvatio za ruku, nije je poveo ni prema plaži, ni prema bungalovu. Umesto toga, poveo ju je puteljkom koji je vodio na mol. Na kraju mola bio je privezan privatni brod Hauardovih, „Morska nimfa“. Brod se lagano ljuljuškao na povetarcu.

- Izvoli - Džael je prvi put progovorio, od kada su izašli iz kola. Skočio je na sjajnu palubu, pružio ruku obuhvativši Abi čvrsto oko struka i lako je spustio pored sebe. Savršena noć za plovidbu, zar ne?

Ona je upitno iskrenula glavu. - Nismo baš obučeni za plovidbu, zar ne?

On se složio. - Ali, možemo da oplovimo rt i tamo se usidrimo.

Abi je savršeno dobro znala zašto je želeo da je odvede na tako skrovito mesto. Mogla je da odbije, ali nije. Jezikom je ovlažila iznenada suve usne, a onda se nasmešila. - Zvuči sjajno. Tamo je veoma tiho.

- I vrlo intimno - provokativno je dodao, puštajući je nevoljno od sebe. Okrenuvši se, zavukao je ruku u džep i izvadio ključ, koji je uvukao u kontrolnu tablu.

Abi mu se pridružila. - Vidim da si došao pripremljen.

- Uvek kao izviđač, spreman na sve - Džael je uzvratio tihim glasom, poigravajući se jednim pramenom njene plave kose. Kada je okrenuo ključ, začulo se tiho brujanje motora ispod palube. Džael je hitro odvezao brod. Kada se vratio, obgrlio je jednom rukom Abin struk. Lako ju je poljubio, a zatim se usredsredio na vožnju. Brod je dobijao u brzini i vetar je počeo da mrsi Abinu kosu. Zatvorila je oči duboko udišući svež, slan vazduh.

Posle desetak minuta, Džael je zaustavio brod i bacio sidro. „Morska nimfa“ se lagano ljuljuškala na talasima. Abi je fascinirano posmatrala kretanje vode. Mesečina se, poput srebra, presijavala na njenoj površini. Magična svetlost odbijala se o vrhove talasa, čineći atmosferu upravo nestvarnom. Ispod neba posutog zlatom zvezda, Abi je osetila neko jedinstvo sa okeanom, nešto što nikada ranije nije iskusila. Dok je razmišljala koliko bi joj lako bilo da postane dete prirode, Džael joj se pridružio. Prebacivši joj ruku preko ramena, nemo je

stao kraj nje. Njegov dodir bio je tako prirodan u celoj šemi stvari. Očarana i iznenada oslobođena i poslednjih tragova stege, povinovala se nagonu da dodirne Džoela.

- Drago mi je što smo došli ovamo - rekla je, posle nekoliko trenutaka. -

Sidro je u redu?

- Sidro je palo među stene, ako se ne varam - Džoel joj je odgovorio. - Možda ćemo imati problema da ga izvučemo.

Abi ga je pogledala. - Ako nam ne pođe za rukom, znači da smo zaglavili ovde? Danima?

- Pa, nije nemoguće. Šta ako bude tako? - Džoel je pogledao nestašno se osmehnuvši.

- Mislim da bi mi se to veoma svidelo - Abi se okrenula u njegovom naručju, da bi ga pogledala. - Mogla bih da skuvam kafu, ako želiš - ponudila se, ali ne da bi pobjegla od njega već iz ućtivosti. - Sigurno u kabini ima sve što je potrebno. Možda bi više želeo konjak? Meni bi baš prijao.

- Ja ću doneti.

Džoel se hitro vratio, noseći dve kristalne čaše. Abi je polako pijuckala i posmatrala tamnu površinu okeana. Čaša joj je još uvek bila nespijena kada je, nekih petnaestak minuta kasnije, Džoel odlučnim pokretom uzeo i odložio na mali stočić, prikucan za palubu.

Ispravljajući se, uhvatio je Abi za ruke i lagano je privukao sebi, nateravši je da ga obgrli. Skupio joj kosu, iza glave, nežno je obmotao oko ruke, a drugom joj podigao lice. Spustio je glavu, nežno joj ljubeći vrat i gola ramena. Vrh Džoelovog jezika palio je njenu kožu, a onda su se poljupci spustili još niže. Njegov topli dah milovao je udubljenje između njenih dojki. Mada je Abi imala obnažen vrat i ramena, Džoelu to očigledno nije bilo dovoljno. Spustio joj je haljinu još niže. Zubima je obuhvatio gornji šav haljine, vukući ga sve dok Abi nije. Osetila svežinu noći na svojim golim grudima. Dodirnuo ih je prvo vrhovima prstiju, lako i nežno, pripremajući Abi za strasnija uživanja koja će joj pružiti njegove usne.

- Džoel - prošaputala je Abi, milujući njegova mišićava ramena, prepuštajući se njegovoj želji. Njegove usne zahtevale su sve više, njihova vrelna prodirala joj je kroz kožu, budeći poznatu vatru u njoj. Abi je otkopčala Džoelov sako i provukla ruke ispod. Šapćući nežno, podigla je glavu i prslonila svoje poluotvorene usne na njegove, zadovoljena tek kada su je njegove ruke čvrsto objumile, a njegove usne žudno uzvratile poljupce.

- Gospode, kako si mi nedostajala! - Džoel je promrmljao promuklim glasom.

Znajući da on to zaista i misli, Abi se osetila beznadežno izgubljena... Dozvolila je da je Džoel povede ka unutrašnjosti broda. Uхватivši je za bradu, Džoel ju je još jednom nežno poljubio, a zatim se sagnuo da upali svetlo. Prigušena svetlost obasjala je prostoriju, i istakla sjaj u Abinim plavim očima,

dok je posmatrala Džoelovo preplanulo lice. On joj je nežno uzvratio pogled, a odbljesak strasti u njegovim crnim očima ublažila je neka toplina.

Obuzeta ljubavlju Abi je pomilovala njegovu tamnu kosu kada se Džoel spustio na kolena pored nje, i skinuo joj cipele. Odložio ih je ispod stolice, ustao i dodirnuo joj lice. Njen blagi osmeh otkrivao je izvesno osećanje ranjivosti i ona se napola okrenula, osmotrivši kabinu. Opazila je prostrani kapetanov krevet, sa fiokama ispod, prekriven bogato izveženim crveno-zlatnim pokrivačem.

Abi je čula Džoelove korake iza sebe. Rukama ju je objmio oko stomaka pritiskajući je uz sebe. Sklonio joj je kosu sa lica, a zatim spustio ruke na njene grudi. Drhtaj je prošao kroz Abino telo i ona je pokušala da se okrene prema njemu, ali joj on to nije dozvolio.

- Čekaj - nežno je naredio. Zatim je počeo da otkopčava dugme po dugme na leđima njene bogate haljine. Polako je napredovao. Čak su i njegovi prsti bili nesigurni. - Gospode, šta bih sada dao za jedan rajsferšlus - našalio se.

- Nije ih bilo polovinom osamnaestog veka - Abi je objasnila, smejući se. - Dugmad su tu zbog autentičnosti.

- Prokleta autentičnost - Džoel je promrmljao, kada je, konačno, uspeo da otkopča haljinu.

Abi je uzdahnula, kada je osetila dah svežine na leđima. Džoel je pustio da joj haljina uz šuštanje, sklizne niz noge. Abi je iskoračila iz nje, a Džoel ju je položio preko stolice. Njegove oči zadivljeno su posmatrale Abino telo, upijajući njegovu lepotu. Abi je stajala pred njim, odevena samo u starinski svileni donji veš. Džoel ju je, bez reči, posmatrao.

Abi je uzdrhtala, ali ne od hladnoće. Bila je isuviše svesna svoje razgolićenosti, jer je Džoel još uvek bio obučen. S mukom je progutala pljuvačku.

Kao da joj čitam misli, Džoel je podigao njene ruke prema svojoj leptir mašni. - Skinu mi ovo - rekao joj je. Poslušala ga je, a on je posmatrao dok mu je drhtavim prstima skidala košulju. Zagrlio ju je, prelazeći vrhovima prstiju preko njenih glatkih leđa.

Abine ruke su se sklopile oko njegovog vrata. Izdigla se na vrhove prstiju, privijajući se uz njega kada su se poljubili. Njene mekane, poluotvorene usne stopile su se sa njegovim, a jezici su im se dotakli.

- Želim te, Abi - tiho je rekao gotovo drhtavim glasom. Sa tim rečima, potražio je kopču njenog grudnjaka i skinuo ga. Čvrsto ju je privukao sebi, i nastavio da je ljubi. Abi je provlačila prste kroz njegovu kosu uživajući u njenoj gustini, uživajući u njemu. Njegova superiorna snaga i vidno uzbuđenje prouzrokovalo je slabost u njenim udovima.

Džoel je osetio kako se blago zaljuljala u njegovom naručju. Podigao ju je, poneo ka postelji, sklonio pokrivač i nežno je položio. Naginjući se nad njom, ponovo ju je poljubio, kao da nije mogao da se dovoljno napije slasti sa njenih usana. Pa ipak, kada ga je Abi povukla ka sebi, objmivši ga rukama oko vrata,

on se odmakao.

Abi je ležala i čekala, dok je Džoel svlačio svoje odelo. Čudesno magična noć i neizmerna dubina njene ljubavi potpuno su je opčinili, i razmišljanje joj više nije bilo moguće. Jedino je osećala da doživljava neku potpunost, sad kad je opet bila sa njim. Oslobođena očajničke čežnje za Džoelom, znala je da je moralo biti ispravno to što su ovde i u tom trenu ponovo bili skupa. Nikada u životu nije ništa više želela, kao što je sada želela da mu da, i da uzme sve što je on želeo da joj pruži. Telo ju je gotovo bolelo od žudnje za njim.

Pogledom je prelazila preko njegovog veličanstvenog, muževnog tela, koje je sada ležalo kraj nje. Oslonjen na lakat, Džoel je ispitivački gledao svaki delić njenog tela, od vrhova prstiju do glave. Zatim je njegova preplanula ruka počela da miluje njenu kao slonovača belu kožu. Vrhom palca putovao je po njenom lepo oblikovanom telu. Drugom rukom je dotakao njeno rame, a onda je spustio na dojku, zadržavši je tamo pre nego što je nastavio da joj miluje stomak i blagi pregib bedra.

Abin puls bio je sve ubrzaniji. Nežno je dotakla Džoelove usne.

Uzdrhtala je kada joj je on blago zubima uhvatio prst. Zapleo je prste u njenu gustu kosu i privukao joj lice svome.

- Divna si. Divna - šaputao je između poljubaca. - Moja neverovatna Abi.

- Ja mislim da si ti divan - uzvratila mu je.

- Toliko si mi nedostajala.

- I ti meni - rekla je promuklim i drhtavim glasom. - Tako mnogo, Džoel.

Njegova ruka obgrlila je oko sturka, a mišići su mu se napeli kad je još jače stegao privlačeći je sve bliže sebi. - Držaću te ovde cele noći, Abi - prošaptao je.

Oči su im se susrele, i ona je ugledala vatru strasti u njegovom pogledu, i osetila se kao da je hipnotisana. Milovala mu je rame. - U redu - rekla je, bez daha. - Pristajem.

- U ovoj postelji.

- Da.

- Prošlo je toliko vremena, Abi - rekao je, prislanjajući joj telo uz svoje.

- Možda nikada neću prestati da vodim ljubav sa tobom.

- Nadam se da nećeš - priznala je. - Ja ni ne želim da prestaneš.

Uz uzdah koji mu se oteo iz grudi, čvrsto ju je privio uz sebe. - Zaista to misliš?

Uzbuđena njegovim provokativnim obećanjem, dok joj je telo gorelo od želje, ona je klimnula glavom. - Da, zaista to mislim.

- Sada više i nemaš drugog izbora - tiho je upozorio, okrenuvši se tako da je sada bio nad njom i pritiskujući je svojom težinom na dušek. Njegovo lice bilo je tik iznad njenog. On je bio sve što je želela. Ništa drugo nije postojalo,

izuzev tog broda u tišini zaliva, te kabine, postelje i njih dvoje.

Zagrlila ga je, privlačeći ga još bliže, dok su je njegove usne sve strasnije ljubile. Čula su joj bila u kovitlacu. Osećala se nekako sićušnom i podatnom, mada je znala da je njegova moć ravna njenoj moći nad njim. On je uvek tražio od nje da ravnopravno učestvuje u ljubavnoj predigri, i ona je to sa zadovoljstvom i činila. Ova noć, u tom pogledu, nije predstavljala izuzetak. Provokativno i lagano, njena glatka butina našla je mesto među njegovim i osetila je neizmerno zadovoljstvo što može tako da ga uzbuđi, jer je Džoel gotovo zastenjavao, od žudnje.

- Zavodnice - promuklo je rekao, grickajući joj donju usnu. - Izluđuješ me.

Abino uzbuđenje je sve više raslo. - To i želim - priznala je. - Jer i ti mene izluđuješ.

- Tek sam počeo - upozorio ju je, pomerajući se, kako bi još pomnije upoznao njeno vižljasto telo.

Milovala mu je snažni vrat i ramena, dok su njegove ruke klizile njenim telom. Kontrolišući svoju strast, rasplamsavao je vatru njene strasti, sve dok ta strast nije silovito izbila iz nje. Pripila se uz njega, milovala ga. Njene otvorene usne tražile su njegove i dok su se ponovo i ponovo ljubili, Abi je osetila kako se potpuno otvara, kako joj se celo telo pretvara u bolnu prazninu, duboko u njoj. Nije mogla da se zasiti dodira njegovog tela, dok je on milovao njene oble grudi, nabrekle od uzbuđenja. Igrajući se njenim ružičastim bradavicama, dražio ih je znalački, a onda je pognuo glavu i, jednu pa drugu, obuhvatio ih svojim vrelim usnama.

Prsti su mu skliznuli pod njene čipkaste gaćice i on ih je brzo svukao sa njenog tela. Spuštao je vrele poljupce na njen ravan stomak, dok joj je rukom rastavljao butine. Kada je stisak njenih butina popustio on se spustio između njih i rukama obuhvatio njene kukove.

Drhteći, Abi je otvorila oči i prošaputala: - Voli me, Džoel.

- I hoću, uskoro - obećao joj je, a zatim nastavio da je izluđuje milovanjima. A kada je kasnije njenu ruku sa svog ramena spustio ka donjem delu svog tela, i kada ga je Abi željno dotakla, izgubio je kontrolu nad sobom, i njihova tela su se u zanosu spojila.

Albini nokti zarili su se u njegova ramena, dok joj se iz grla oteo uzvik zadovoljstva. U tom trenutku njihovog sjedinjavanja, ona se osetila življom, nego ikada ranije, i neiscrpna snaga ljubavi naterala joj je suze sreće na oči. Ono što se te noći već dogodilo, kao i ono što će se tek dogoditi, bilo je tako sudbinski ispravno.

Džoel je jedan tren ostao nepokretan, obuhvativši joj rukama lice i gledajući je, i ona je bila opčinjena tim pogledom. - Nauči me svemu - prošaputala je, gotovo nesvesno, možda naterana podsvesnim strahom da joj je ovo bila poslednja noć sa njim, njena poslednja prilika da ponese još jednu uspomenu, od koje će kasnije živeti. Vrhovima prstiju dotakla je njegove usne. - Reci mi šta

sve želiš da radim, kako bi ti bilo lepo.

- I ti meni kaži - on je prošaputao, ljubeći joj vrhove prstiju. Oči su mu gorele.
- Počni, Abi!

- Poljubi me. Jako me poljubi - preklinjala ga je. Kada je on to i učinio, njene usne su se još više rastavile. Džoel je ponovo počeo da se kreće. Abi je pratila pokrete njegovog tela, osećajući kako uzbuđenje postaje sve veće. Sirova snaga njegovog moćnog tela, reči koje joj je šaputao na uvo promuklim glasom, kao i njegovo strpljenje i želja da je zadovolji, sve je to još više pojačavalo njenu ljubav. A ljubav uvećava strast. Dok su zajedno plovili ka sve većim dubinama čulnih uživanja, Abi je osetila da više ne može da vlada svojim telom, i privila se uz Džoela.

- Sada, Džoel, sada - promrmljala je isprekidanim glasom. Gotovo je izgubila dah, kada su njegovi pokreti postali brži i snažniji. Iznenada, brzo, on je doveo do najviše tačke ekstaze. On joj se pridružio, i ona je tiho izgovorila njegovo ime, dok su se u njoj, jedan za drugim, lomili talasi zadovoljstva neslućenih razmera, rastući pre nego što bi se razlili u penu na obali njenog tela.

Džoel je disao jednako ubrzano, kao i ona, dok su ležali zagrljeni, isprepletanih tela, na zgužvanim čaršavima. Srca su im se zajedno vraćala na normalu i zadovoljna Abi zarila je lice u udubljenje na Džoelovom ramenu, pre nego što se lenjo protegla, kao mače, a njene usne su potražile njegove.

Razmenjivali su lagane, zadovoljne poljupce, grlili se, gledali, uživali jedno u drugom, sve dok Abi nisu počele da se sklapaju oči. Gotovo istog trena je postala svesna da se Džoelove ruke ponovo kreću po njoj, zahtevajući, i ona je širom otvorila oči i zagledala se u to preplanulo lice koje je toliko volela.

- Naterala si me da te isuviše dugo čekam - rekao joj je, ljubeći joj grudi. Vrelina njegovog tela palila joj je kožu. Njegove usne uzele su njene. Nakon nekoliko trenutaka, on je podigao glavu i osmehnuo se. - Previše dugo, zato još ne idemo na spavanje.

Uputivši mu mali, zaverenički osmeh, Abi ga je zagrlila. Njene pune, čvrste grudi prijanjale su uz njegova snažna prsa, kada ju je Džoel jako privukao sebi. Kada je sve veće uzbuđenje očvrslo njene bradavice, Džoel joj je tiho šaputao, lica zaronjenog u njenu kosu. Zatim su njegove usne ponovo potražile njene i, u tom času san je bio poslednje što je Abi želela.

Ovoga puta, njihovo vođenje ljubavi bilo je manje grozničavo, maštovitije nego prvi put, ali ne i sa manje zadovoljstva. Istraživali su jedno drugo, uživali u svakom dodiru, upoznavali jedno drugo do takvih intimnosti da, kada su dosegli vrhunac, činilo im se da lete kroz olujne oblake, da bi se tek, posle dugo vremena, ponovo spustili na zemlju. Ležeći, posle svega, u Džoelovom naručju, Abi je bila potpuno opuštena i blažena. Nije bila ni svesna da je Džoel zaspao, kada je i sama utonula u san, mirniji od svih za poslednjih nekoliko meseci.

Abi se probudila posle sedam sati, narednog jutra. Nežno ljuljanje broda

gotovo da ju je ponovo uspavalo, ali ona je konačno uspjela da otvori oči. Bila je smirena i zadovoljna, a sećanje na prethodnu noć je lupanje njenog srca. Zabacivši glavu, pogledala je Džoelovo lice, i zastao joj je dah od ljubavi kojom je bila ispunjena. Osmehnuvši se, nežno ga je dotakla, a zatim spustila lagani poljubac na njegov obraz. Pazeći da ga ne probudi, sklonila mu je ruku sa svog stomaka i ustala iz kreveta.

Otvorila je vrata kabine i ušla u malo kupatilo. Umila se, a zatim, u nedostatku četkice za zube, nanela je pastu na kažiprst i istrljala zube što je bolje mogla. Birajući manji, od dva bade-mantila, koji su bili okačeni na vratima, obukla ga je i, nakon nekoliko minuta, na prstima izašla u glavnu kabinu. U visećoj kuhinji je našla kafu i šećer, pa je sipala vodu u lonče i stavila je na štednjak da provri. Rano sunce blistalo je na površini vode, a Abi je razmišljala o Džoelu. Obgrlila se rukama, kao da želi da sačuva uspomenu na prethodnu noć. Nije žalila. Toliko joj je bio potreban, a i on je nju želeo. I, pošto je preuzeo mere predostrožnosti, eliminisao je strah od trudnoće. Malo ju je bolelo saznanje da je on došao ovamo, spreman za vođenje ljubavi. Toliko je bio siguran da će ona na kraju pristati da ove dane pretvori u „erotski odmor“. Pa ipak, njegove mere predostrožnosti omogućile su joj da se potpuno prepusti njemu, i svojim željama. I, ovog jutra, moglo je samo da joj bude drago što je to učinila.

Zaneta razmišljanjem, Abi nije opazila da je Džoel ustao iz kreveta i da joj se pridružio. Naslonio se na ugao šanka i prošao prstima kroz kosu.

- Vri ti voda - opomenuo ju je, prsnuvši u smeh kada se Abi uplašeno trgla na zvuk njegovog glasa.

Abi se pridružila smehu na svoj račun dok je kuvala kafu. - Pa, nadam se da voliš jako vruću kafu. Dok čekamo da se malo prohladi, našla sam neotvorenu kutiju keksa... ako si gladan. Bojim se da je to sve što mogu da ti ponudim; nema čak ni jaja.

Odmahujući glavom, Džoel je seo za mali sto, ispruživši svoje duge noge ispred sebe. Ne, samo mi se pije kafa. - Bez mleka, molim te.

Abi je klimnula. Dok je poslovala, osećala je da on prati svaki njen pokret. Bilo joj je drago. Pogledi su im se susreli kada mu je pružala kafu i sela do njega.

U prijatnoj tišini, pijuckali su toplu tečnost. Abi nije mogla da prestane da posmatra Džoela. On se već bio obrijao, pa je poželela da dotakne njegovu glatku, mirisnu kožu. Toliko je uživala što su delili ovo jutro, izdvojeni od celog ostalog sveta.

Ali, možda je previše uživala? Ova zastrašujuća pomisao tek što joj je proletela kroz glavu, kada ju je Džoel uzeo za ruku.

- Još je rano, Abi. Hajdemo nazad u krevet - pozvao ju je nežno.

Srce joj je uzdrhtalo na te reči. Strahovi, koje je uspjela da potisne prethodne noći, rasli su u njenoj duši. Mada se nije kajala zbog onoga što je dozvolila da se dogodi, nešto duboko u njoj upozoravalo je da ne dozvoli da se to opet desi. Volela je Džoela mnogo više nego što je to bilo dobro za nju, a ponovo se

sve više vezivala za njega. Izgubiti ga drugi put biće još bolnije, i Abi se sva stresla pomislivši na to. Mada će joj biti teško da sada odbije Džoela, mora to da uradi. Jednostavno mora.

Spuštenog pogleda, pokušala je da izvuče ruku iz njegove, a grudi joj je zaparao oštar bol kada on nije hteo da je pusti. Odmahnula je glavom. - To nije baš dobra ideja, zar ne? Mislim, Fej će se sigurno brinuti što nas nema i, ako se brzo ne vratimo, mislim da će krenuti u potragu.

- Naravno da to neće raditi, kada zna da smo zajedno. Upravo za to je i navijala sve vreme - Džoel se usprotivio, osmehnuvši se kada je pokušao da je privuče, a ona se opirala. - Abi, ljubavi, Fej sigurno ne brine, i zato hajdemo zajedno u krevet.

Užasnuta pomisli da će podleći njegovom zavodničkom tonu, uzbudljivom dodiru, a znajući da to ne sme, Abi je na silu uspeła da izvuče ruku iz njegove. - Ne želim da se vratim u krevet - slagala je, jedva ga pogledavši u oči. - Prošla noć... prošla noć se jednostavno desila. Možda me je opčinila atmosfera bala, možda čak i haljina koju sam nosila. Bilo kako bilo, nisam tada razmišljala, ali sada mislim bistrom glavom.

Džoel je glasno opsovao. Oči su mu besno sijale. Naginjući se nad nju, procedio je kroz stisnute zube: - Ta prokleta haljina nema nikakve veze sa onim što se između nas dogodilo. Želela si me, isto kao što sam ja želeo tebe. I još uvek me želiš.

- Ne, ja.

- Prestani sa tim prokletim igricama, Abi - upozorio ju je, i u jednom potezu je uzeo u naručje. Njegove ruke su se poput čelika stisle oko nje, dok mu se suprotstavljala. Džoel se zlokobno nasmešio kada je Abi shvatila da su njeni pokušaji bezuspešni. Krenuo je prema kabini gde su proveli noć. - Završićes ono što si započela noćas. Ostatak odmora provešćemo zajedno, zaista zajedno, kao prošle noći. Bez ikakvih obaveza, baš kao što želiš, a kako i meni savršeno odgovara. Razumeš li me, Abi? Neću više tolerisati tvoje poigravanje. Noćas si predaleko otišla. Sada ti više nema povratka.

Abi je uzviknula kada ju je, bez imalo nežnosti, bacio na postelju. Pogledala ga je širom otvorenih očiju. Uplašena. Izraz lica bio mu je tvrd i odlučan. Nikada ranije joj nije delovao tako veliki i snažan, i bila je bolno svesna njegove muške snage sa kojom nije mogla da se bori. Pa ipak, znala je još jedan način da mu se suprotstavi. Ali, kada je jednim pokretom probala da se prebaci na drugi kraj kreveta, zaustavila ju je njegova snažna ruka oko njenog struka. Ponovo se našla gde je i bila. Na silu mu se nasmejala, boreći se sa sopstvenim uzbuđenjem, koje je sve više raslo.

- Taktika pećinskog čoveka ti ne priliči - rekla mu je, pokušavajući da zvuči uvređeno. - Znam da ne želiš u krevetu bezvoljnu partnerku.

- O, ali ti nećeš biti bezvoljna još dugo - prošaputao je, naginjući se nad njom uz provokativan osmeh. - A to oboje vrlo dobro znamo.

Odmahnula je glavom, odbijajući da mu se preda, uprkos činjenici da se sve pretvaralo u igru - igru u kojoj je i sama uživala, mada je znala da ne bi trebalo. Hladno ga je pogledala. - Ne možeš me naterati da te želim...

- Neću ni morati. Sama ćeš mi uzvraćati, kao što si to činila i noćas. Ti si izvanredno strasna mlada žena, Abi. A sada, prestani da se opireš onome što je neizbežno i opusti se. Uživaćeš u svakom trenu - obećao joj je. I, osmehujući se, lagano je rukom uhvatio kaiš na mantilu.

VI

Džoel je odvezao Abin kaiš. Mada joj je od tog poteza zalupalo srce, ona je ležala napeta i nepokorna, glumeći nezainteresovanost. Odlučna u nameri da ne izgubi kontrolu nad svojim telom i da ne uzvratu strašću, koju je on očekivao, nemo ga je posmatrala kroz duge trepavice, čekajući da joj skinu mantil i upinjući se da uopšte ne reaguje, kada je Džoel to i uradio.

Kao da joj je čitao misli, pa je namerio da je uhvati u trenutku smanjene pažnje, Džoel je ostavio mantil na njoj, pa je samo nežno prstom prešao preko njenog vrata, a onda je spustio usne na mesto gde joj je puls divlje udarao.

Nepripremljena za takva nežna milovanja, Abi se nesvesno izvila i, kada se Džoel nasmejao, proklela je sebe zbog te reakcije. Sigurno će mu sve brzo dojaditi ako ostane nepokretna. Uspelo joj je to na nekoliko trenutaka, pre nego što joj je smakao mantil sa jednog ramena. Njegove usne milovale, su joj kožu, stavljajući je na muke malim poljupcima. Ugrizavši se za usnu, borila se protiv slabosti koja joj je osvajala telo, i protiv topline koja ju je oblivala. Međutim, bila je to zaludna borba i, kada je Džoel počeo da joj ljubi grudi, više nije mogla da leži mirno.

- Nemoj - zahtevala je, ledenim glasom, obuhvativši mu lice rukama.. - Ne želim...

- Čuti, znam ja šta želiš - promrmljao je, prekrivši joj usne poljupcem. Dražio ih je, probavši njihovu slast, dok joj je rukom milovao kosu, a drugom joj obgrlio struk.

Talasi topline oblivali su Abino telo, svaki je bio sve jači, a njena snaga odbrane sve manja. Kada su vrhovi prstiju, još uvek položeni na njegovom licu, počeli da je gotovo bole od potrebe da mu uzvratu milovanja, sklonila ih je, nameravajući da spusti ruke pasivno pored tela, ali one su, same od sebe, našle put do Džoelovih ramena. Razum joj je nalagao da mu se odupre, ali i ta upozorenja postajala su sve slabija i konačno više nije mogla da ih čuje. Ljubav nije mogla tek tako da se suzbije. To nikada nije moguće. A njena ljubav prema Džoelu bila je velika i iskrena. Pre četiri meseca ta ljubav ju je naterala da ga ostavi, za njegovo dobro, a sada, kao i prošle noći, ponovo je bujala u njoj, postajući sila kojoj nije mogla da se odupre. Njene ruke su se sklopile oko njegovih ramena. Njene usne, do tada čvrsto stisnute, polako su se razdvajale.

Deo nje želeo je da mu se zauvek prepusti, ali nesigurnost ju je zadržavala, čineći je nesposobnom da slobodno pruži ono što mu je pružila prethodne noći.

Džael nije pokazao da je ohrabren njenim pokretima, znajući da bi je time samo odbio. Nije mu se žurilo. Malo se pomerio na stranu, okrenuo je prema sebi i polako joj podigao lice, ljubeći svaki njegov deo neverovatno nežno. Dah im se pomešao. I pored toga što je njegovo zavođenje bilo više nego uspešno, Abi se ipak trgla kada je Džael provukao ruku kroz razvezan mantil. Širom je otvorila oči i susrela njegov duboki, tamni pogled. Šokirana snagom senzacija, koju su izazvali njegovi intimni dodiri, ponovo je pokušala da se otrgne.

- Budi mirna - naredio joj je, pritisnuvši joj rukom kuk, kako bi je zadržao na mestu. Nekontrolisani drhtaj prostrujao je Abinim krhkim telom, i ona se smirila i opustila. Čula je Džaelovo zadovoljno mrmljanje i osetila očajničku potrebu da mu se odupre, ali nije mogla. Jedino joj je preostajalo da oseća neizmerno zadovoljstvo. Prsti njegove ruke polako su se spuštali niz njenu kičmu, zaustavivši se konačno na njenim oblim i čvrstim butinama, stiskajući ih nežno. Abi je ispustila uzdah.

Nesvesno je pružila ruke prema njemu, ali ju je njegova ruka zaustavila pre nego što je u tome uspela, pošto je Džael konačno hteo da joj skine mantil.

- Abi, ne opiri se i ne govori, molim te - prošaputao je, gotovo je preklinjući. - Poljubi me.

Ne verujući sebi, ona ga je poslušala, kao omađijana. Džael je u deliću sekunde izašao iz svog mantila i ostao nag pred njom. Abi nije mogla da skine pogled sa njega. Nikada se nije osećala toliko ranjivom, kao sada kada se nagnuo nad nju. Jednim potezom, okrenuo ju je na stomak, i počeo da joj ljubi leđa, spuštajući se sve niže. Kada su njegovi poljupci dotakli čak i njena stopala, Abi se ponovo našla na leđima. Razmakao joj je noge, kako bi klekao između njih. Njegov pogled lutao je duž njenog tela.

- Gospode, kako si lepa, Abi - prošaputao je. - Nikada neću prestati da želim da te dodirujem. - Kao da je želeo da dokaže svoje reči, ispružio je ruke i obuhvatio joj grudi, nežno ih stiskajući. Spustio je glavu i usne su im se stopile. Abi je uzdahnula, predajući se i uzvraćajući mu poljubac. Zavrtelo joj se u glavi od senzualnog zadovoljstva i njeno gipko telo se izvilo, kako bi se prislonilo uz voljeno biće. Želela je da je nikada ne pusti iz svog zagrljaja, pa je tiho protestovala kada ju je ponovo položio na dušek. Oborio je glavu i usnama obuhvatio bradavicu njene dojke. Abi se stresla i čvrsto ga obgrlila. Noge su im se isprepletale. Ali, kada je osetila njegovu muškost na svom golom stomaku, Džael ju je rukom blago pritisnuo na postelju, onemogućavajući joj taj dodir.

Abi je zaječala, kao da ga preklinje. Otvorila je oči u susrela se sa pobedničkim osmehom na Džaelovim usnama, koje su, delić sekunde kasnije, ponovo potražile njene. Abi je gorela od želje za njim, ali je bezuspešno pokušavala da se uzdigne od postelje.

Džoel je potpuno svesno beskrajno produžio Abine slatke muke. Svaki nerv u njenom telu je poigravao, toliko da joj se činilo da će eksplodirati. Činio joj je sve ono, o čemu ona nije mogla ni da sanja da donosi toliko uzbuđenja. Tek kada mogao da kontroliše svoju žudnju. Sam nije više dozvolio joj je da se pomeri, tako da se našla na njemu. Njene bradavice su dodirivale tamne malje Džoelovih grudi. Prainstinkt žene nadoknadio je njeno neiskustvo. Abi je glasno zaječala kada su im se tela potpuno spojila. On ju je obuhvatio rukama oko bokova, vodeći joj telo. Kretala se prvo polako, ali je vatra u njenom telu bila toliko raspaljena, da je u njenom telu gotovo momentalno došlo do eksplozije, koja je naterala da glasno krikne Džoelovo ime. Izvila se na njemu, dok su joj trzaji slasti potresali telo. Džoel ju je privukao sebi i čvrsto zagrlio, nateravši je da se primiri. Međutim, u želji da što više odloži kraj njihove ljubavne igre, očigledno je i sam morao da uloži ogroman napor volje. Čekao je da se Abino telo opusti, duboko dišući i milujući je po kosi. Ona je pokušala da mu nešto kaže, ali ju je ućutkao poljupcem.

Tek nakon desetak minuta, njegove ruke ponovo su počele svoj put po njenom telu. Još uvek u njoj, strasno ju je poljubio, mazeći joj bedra. Abi je, gotovo nesvesno, počela da pravi kružne kretnje, izvijajući se. Plamen, još uvek neugašen, zaplamsao je novim, još jačim žarom. Pred njenim očima svega je nestalo, osim Džoelovog tela, njegovih ruku i grudi, koje su se isprekidano dizale i spuštale, u ritmu njegovog, sve ubrzanijeg disanja. Odjednom je začula sebe kako mu šapuće reči, za koje nikada nije ni pomislila da bi mogla da ih izgovori. Džoel je gubio kontrolu nad sobom, njegovi poljupci postali su žestoko i uzbudljivo grubi. Abi je plovila sve brže, osećajući kako joj celo telo gori od žudnje. Rukama je grčevito trljala Džoelove snažne grudi, a telo joj se pokretalo u jakim trzajima. Okretala je glavu tamo-amo i sve brže disala, osećajući da se približava vrhuncu. Dostigli su ga istovremeno; Džoelovo lice se zgrčilo u silnom naletu strasti, a Abino telo su potresli jaki trzaji.

Prošlo je dugo vremena dok im se disanje nije vratilo na normalu. Ležali su jedno kraj drugog, blaženo opušteni. Džoelovi prsti nežno su milovali njenu kosu, uklanjajući joj vlažne pramenove sa čela. Otvarajući oči, Abi je shvatila da je sunce već bilo visoko na nebu.

- Mora da je već deset sati - rekla je, oslanjajući se na lakat, kako bi bolje osmotrila nebo kroz okrugli prozor kabine. - Nisam bila ni svesna da je toliko kasno.

Džoel je nehajno slegnuo ramenima, osmehujući se. - Znaš kako se kaže, vreme leti kada se dobro provodiš.

Abi mu je pripretila prstom, ali i uzvratila osmeh. - Ti možeš da se šališ, ali nadam se da ti je jasno šta to znači. Svi su u kući već ustali. Kada se budemo pojavili ovako svečano odeveni, biće više nego očigledno da smo noć proveli zajedno.

- Naravno da će biti - on je potvrdio. - Mene samo zanima da li će nas Fej

dočekati sa razvijenim zastavama i slavljeničkim zvukom truba. Sigurno će želeti da obeleži ovaj svoj uspeh u provodadžisanju.

- Da. I upravo zato je i zabrinuta za tebe, naročito što je svesna da ti jedan deo sebe nikada ne otkrivaš drugima, kao da te nešto tera da to čuvaš čvrsto zakopano u svojoj duši. To i mene brine, Abi. - Džoel je iznenada postao veoma ozbiljan. Podigao joj je bradu i zagledao joj se u oči, pokušavajući da prodre u njeno biće, nadajući se da će pronaći neke odgovore. Razočarano je odmahnuo glavom. - I, moram ti priznati da sam potpuno zbunjen. Znam sigurno da kod tebe uvek postoji nekakva rezerva, osim kada vodimo ljubav. Tada ništa ne skrivaš, i pitam se kako može postojati bilo šta u tvom životu, što ne bi mogla da поделиš sa mnom. Ali, nešto postoji, Abi. Mora postojati, inače ne bi imala razloga da se ponašaš kao jutros.

Kada je zastao, u očekivanju njenog odgovora, Abi je brzo oborila pogled, nesposobna da ga gleda u oči. Grozničavo je pokušavala da smisli neki izgovor za sebe, ali, na kraju, nije mogla da izgovori ništa drugo do staru laž. - Pokušavaš da od mene načiniš misterioznu ženu, Džoel - probala je da objasni. - Jedino ti mogu reći još jedan put da si me pogrešno procenio. Što se tiče mog jutrošnjeg ponašanja, jednostavno sam bila ubeđena da treba da se vratimo, kako Fej ne bi brinula. - Završila je, očekujući njegovu reakciju. Njegov izraz lica je jasno pokazivao da joj uopšte ne veruje.

- Dokaži mi to, onda - zahtevao je, a čudan sjaj njegovih očiju pojačao je izazov reči. Sedeći na krevetu, povukao ju je ka sebi, lagano je uhvativši za ramena. - Nema više igara poput one jutrošnje. Nema više naglih preokreta u tvom ponašanju prema meni. Važi, Abi?

Našavši se u klopki sopstvene laži, Abi je jedino mogla da se složi. - Važi - tiho je rekla. Ali, da li je to bilo obećanje koje je mogla da održi? Očigledno će morati dobro da se potrudi... Suzbila je uzdah i dodala.

- Znam da sam nekada mušičava i da te to nervira. Probaću da se kontrolišem.

- A ostatak odmora provodimo zajedno, zar ne? - Nastavio je sa svojim zahtevima. - Zaista zajedno, kao noćas ili malopre.

- U redu - nemoćno se složila, osećajući da se sudbina, koju nije mogla da kontroliše, poigrava njome. Pre nego što je uspela da je prikrije, jedna istina joj je izletela iz usta. - To i ja želim, Džoel. Želim da budemo zajedno.

Osmeš, koji je delovao gotovo trijumfalno, preleteo je preko njegovih usana, a zatim je u sekundi nestao. Nagnuo se i poljubio je u vrh nosa. - Pa, pošto smo to konačno regulisali, mislim da je vreme da mislimo na povratak. Umirem od gladi. A ti?

- I ja sam gladna.

- Odlično. - Uzimajući je za ruku, ustao je iz kreveta. - Hajdemo. Tuširanje, oblačenje i polazak.

Primećujući ponešto zločest sjaj u njegovom pogledu, Abi je morala da se

nasmeje i od toga je njena napetost opala. Odmahnula je glavom, glumeći zabrinutost. Džoel, vrlo dobro znaš da, ako se budemo zajedno tuširali, završićemo baš u ovom krevetu i onda ćemo verovatno umreti od gladi, pre nego što uspemo da se vratimo u Ferfilds.

- Zar zaista pokušavaš da mi kažeš da ne veruješ da mogu da držim ruke dalje od tebe? - Džoel ju je iznenađeno upitao.

- Ništa ja ne pokušavam - glumila je ozbiljnost. - Jasno ti kažem da ti se ne može verovati.

- Neverovatno, - promrmljao je sebi u bradu. - Kako se usuđuješ da sumnjaš u opšte priznato poverenje koje uživa lekar, kao što sam ja?

Abi mu je dopustila da je povede u malo kupatilo, srećna, kao i uvek kada su bili zajedno. Pored njega se osećala živom i, mada je njeno obećanje za zajednički odmor delovalo sumanuto i potencijalno opasno, odlučila je u tom trenu da će to obećanje i održati. Konačno, reskirala je da povredi samu sebe. Bez ikakvih obaveza - rekao joj je Džoel ranije, što je značilo da on nije ni očekivao, niti želeo ništa više do privremenu intimnu vezu sa njom. Abi je uvek bila oprezna osoba sa pogledom uprtim u budućnost, ali ovo je izgledalo kao pravi trenutak za promenu. Dok Džoel ne izgubi interesovanje za nju, ostaće sa njim, grabeći onoliko sreće koliko je mogle, neprekidno govoreći sebi da neće nikada požaliti zbog tog kratkog pokušaja da živi samo za sadašnji trenutak.

VII

- Uhvati je! Uhvati je! - vikala je Fej uzbuđeno svome mužu, koji je trčao unazad, pogleda uprtog uvis, da bi se sledećeg trenutka stropoštao na pesak. - Za ime sveta, Davide, ovo si morao da stigneš!

- Da! Lako je tebi da govoriš, a sama nisi u stanju ni jednu loptu da vratiš Abi! - Protestovao je David, čisteći pesak sa sebe. - Njeni udarci su ti nedostižni, zar ne?

- Nije ni čudo, kada Abi igra odbojku kao prava profesionalka, zato ti to nije dobar odgovor! Ti ne bi uspeo ni da se primakneš njenim loptama!

- odgovorila mu je Fej.

- Šta? Ti, kao, umeš da trčiš? Uostalom, ja sam isuviše krupan za trčanje po pesku. Potonem dopola...

- Izgovori, pusti izgovori! Zašto jednostavno ne priznaš.

Sa druge strane mreže, Džoel je zadivljeno posmatrao svoju partnerku. - Gde si samo naučila tako da igraš? - upitao je, ne krijući oduševljenje.

- Pola detinjstva sam provela igrajući odbojku sa klincima iz kvarta - priznala je Abi, smejući se. Posmatrala je Fej i Davida, koji su se još uvek prepirali. - Oni baš vole da zadirkuju jedno drugo, zar ne?

- Da, svakako imaju uigranu taktiku gubljenja - nasmejao se Džoel.

Njihov smeh nije prošao nezapaženo, jer su njihovi prijatelji prekinuli raspravu i pogledali ih.

- Mislim da je vreme da junački priznamo poraz - rekao je David, pružajući im ruku. - Vas dvoje imate isuviše poena, nema šanse da vas stignemo, ja i moja stara.

Rekavši to, podigao je svoju ženu i zavrteo je i spustio nazad, na pesak. Pa, ona ipak nije loša supruga, mada nema pojma sa odbojkom. I nije baš samo njena krivica što smo izgubili; nije lako igrati sa profesionalcem kakva je Abi!

Kakva kombinacija - lepota, pamet i savršen sportista - sve u jednom pakovanju - rekao je, smešeći se Abi. Da već nisam srećno oženjen.

- Nećeš još dugo biti, ako nastaviš da flertuješ sa mojim prijateljicama - kroz smeh ga je upozorila Fej. - Hajde, stari, sunce je sada već prejako za mene. Idemo kući, želim da se istuširam i popijem hladno piće.

Pošto su Džoel i Abi izjavili da još žele da ostanu na plaži, bračni par je otišao, puteljkom prema domu. Kada su im se izgubili iz vida, Džoel je okrenuo Abi prema sebi. Bez reči je počeo da joj otkopčava košulju.

Nakon što mu je dopustila da joj skine i košulju i šorts, ostavljajući je u kupaćem kostimu, Abi je posmatrala kako on sam skida svoju odeću. Osmehujući se, pomislila je kako nikako ne može da ga se nagleda. Kada joj je on uzvratio osmeh, bila je ispunjena srećom. Tokom tri dana, od kada je donela fatalnu odluku, bila je iskreno srećna. Življenje za sadašnji trenutak bilo je veoma privlačno, i nije dozvoljavala sebi razmišljanje o budućnosti. Nije osećala želju da živi izvan trenutka u kojem se nalazila. Sve što joj je bilo važno bilo je SADA, jer drugačije više nije ni mogla.

Bez i traga neodlučnosti koju bi možda pokazala pre tri dana, provukla je ruku kroz Džoelovu, kada su svoju odeću položili na klupicu pored tuša. Prsti su im se isprepleli dok su išli prema peškiru kojeg su ranije raširili. Spuštajući se na kolena, Abi je duboko uzdahnula sveži morski vazduh.

- Mmm, lepo je imati plažu samo za sebe - rekla je tiho, a onda se ispravila. - Naravno, bilo mi je drago kada su nam se Fej i David na kratko pridružili, sa njima je uvek zanimljivo...

Pažljivo je posmatrajući, Džoel se spustio pored nje. Oni imaju sjajan odnos, zar ne? Uvek su tako otvoreni i iskreni jedno prema drugom; to je i glavni razlog što im je veza tako uspela.

Abi je skrenula pogled, zahvatila pesak u šaku i pustila ga da lagano sipi.

- Fej je izuzetno otvorena - rekla je, bez promene izraza lica. - Ona je takva sa svakim.

- To je tačno, do izvesne mere - Džoel se složio, veoma ozbiljan. - Samo, siguran sam da je David poznaje bolje no iko drugi. Sumnjam da postoji bilo šta, što ona ne bi mogla da mu kaže. Između njih nema tajni.

- O, pa mora da postoji bar poneka mala - Abi je promrmljala, a njena

nelagodnost prerasla je u strah, jer je vrlo dobro znala kuda je ovaj razgovor vodio. Konačno, David je lekar, te ne bi bilo ispravno da ženi baš sve priča o svojim pacijentima.

- Prokletstvo, Abi, ne pokušavaj da izbegneš pravu temu - Džoel ju je oštar prekinuo, spuštajući joj ruku na rame i napola je okrećući prema sebi. - Vrlo dobro znaš da ne govorim o profesionalnim tajnama. Govorim o njihovim najintimnijim mislima i osećanjima. To je ono što u potpunosti dele.

- Na šta ti to ciljaš? - Abi je upitala, mada je i sama znala odgovor.

- Naravno da ciljам na nešto. Ponovo te molim da mi kažeš šta je to što te muči.

Abi je raširila ruke, glumeći očajanje. - Nebesa, Džoel, zar ponovo to počinješ? Mislila sam da sam konačno uspela da te ubedim da te je ponela Fejina bujna mašta. Ništa na ovom svetu me ne muči, i mislila sam da ti je to jasno.

- Gotovo da sam poverovao kada si mi to rekla onda na čamcu, ali sada ti ne mogu verovati - rekao je blažim tonom, i rukom je pomilovao po potiljku. - Poslednja tri dana zbližili smo se više no ikada ranije i više puta sam primetio senku u tvom pogledu, a onda se uvek potpuno umiriš nekoliko sekundi. Čini mi se da ti toga nisi ni svesna, ali ja jesam i...

- Opet pokušavaš da me rastaviš da delove, kako bi video princip rada, ali samo gubiš vreme - odgovorila mu je, osmehom prikrivajući potrebu da ga uveri u to. - Ti već znaš sve što ima da se zna o meni. S obzirom na naš odnos, zar bi moglo da bude drugačije.

- Intiman odnos muškaraca sa ženom ne govori mu sve o njoj - Džoel je promrmljao, naginjući se da bi je poljubio sa neverovatnom nežnošću, prelazeći usnama lagano preko njenih.

- Ako te nešto muči, molim te, reci mi šta je to. Sigurno znaš da meni sve možeš da kažeš.

Da, sve osim istine o njenom genetskom nasleđu. Čak i dok je o tome razmišljala, osećala je kako joj se volja svija pod njegovom nežnošću. U deliću sekunde poželela je da može da mu kaže istinu, ali ponos i strah od njegove reakcije pri izgovoru reči „hemofilija“, naterali su je još jednom da ostane nema. Pošto je njihov odnos sada bio bez obaveza, njeno ćutanje nije uopšte moglo njega da povredi, a nju je u tom času spašavalo od ogromne patnje. Njihovi srećno provedeni dani probudili su u njoj prirodnu potrebu da ih još doživi. Nije se usuđivala da rizikuje, da istinom njihovo, ionako ograničeno vreme, dovede do preranog kraja, bez obzira na ubedljivost Džoelovih poljubaca.

Sa ogromnim naporom uspela je da se savlada. Skočila je, uputila mu najbezbržijsi osmeh koji je mogla da izvede i pružila mu ruku.

- Ako me nešto bude mučilo, obećavam da ću ti reći. O kej? - rekla je neobavezno, s olakšanjem primetivši senku nesigurnosti u njegovom pogledu. - A pošto me sada muči samo ova vrućina, hajdemo na kupanje. Trkamo se do vode!

Dok je jurila prema vodi, razmišljala je kako se uigrala u vođenju života bez brige za sutra, što se protivilo njenoj pravoj prirodi. Kraj je morao da dođe, i bolje bi joj bilo da uživa što više može, dokle može...

Sledećeg dana, odmah posle ručka, Abi i Džoel su pošli na partiju tenisa. Međutim, Fej ih je presrela na izlazu iz hola. - Abi, moram te zamoliti za uslugu. Nagovorila sam moju nećaku, Valeriju, da mi dozvoli da joj čuvam malog Roberta danas, jer se sirota žena nije čestito odmorila, od kada se mali rodio. Međutim, mama me je upravo pozvala, strašno je muči lumbago, pa moram da je odvezem do lekara. Nadam se da vas dvoje nećete imati ništa protiv da malog pričuvate oko sat vremena. Upravo sam ga nahranila i sada spava. Ne bi trebalo da vam pravi probleme.

Abin osmeh ljubaznosti skrivao je njena osećanja. Male bebe je uvek izbegavala. Ako, uz ogroman napor, ne bi uspela da ih ni ne pogleda, nije mogla da se odupre želji da ih miluje i drži na rukama, i uvek bi je zbolelo kada bi morala da ih vrati roditeljima. Bebe su u njoj izazivale osećanje uskraćenosti i povredljivosti.

Klimnula je glavom. - Naravno, Fej. Biće nam drago da ti pomognemo. Ali, ako počne da plače, šta da radim? Moram priznati da nemam mnogo iskustva sa bebama.

- Ja imam malo - ubacio se Džoel u razgovor. - Pomoći ću ti. Samo ti idi Fej. Snaći ćemo se, ne brini.

- Nisam ni sumnjala - rekla je Fej, osmehnuvši se.

Pošto su reketi ostavili u holu, ušli su u dnevnu sobu. Abi se spustila u prvu fotelju, pogledom prateći Džoela, koji je odmah prišao kolevci.

- „Spava kao beba,“ - našalio se, okrenuvši se prema Abi. Pošto nije reagovala na njegovu šalu, dodao je. „U redu, nije mi baš neki štos, ali ja i nisam komičar.“

- I dobro što nisi, zar ne?

Još uvek se osmehujući, Džoel je sklonio pokrivač sa bebine brade. - Sladak je. Jesi li ga videla?

- Da, jutros, kada ga je Valerija donela - rekla je Abi nezainteresovano, pregledajući lak na noktima. - Lepa beba.

Vrativši se od nje, Džoel je seo u sofu, pored Abine stolice. - Rekla si da nemaš mnogo iskustva sa bebama, zar nisi radila kao bebi-siter, kada si bila mlada, kao i sve devojke?

- Nije mnogo. U susedstvu nije bilo mnogo male dece.

Nagnuo se prema njoj, kako bi joj pomilovao ruku. - Znaš da ja gotovo ništa ne znam o tvom detinjstvu? Pominjala si mi roditelje i sestru, ali zar nisi imala još rodbine u Čarlstonu?

- Veći deo tatine porodice još živi u Indijani, ali mamini roditelji i njen mlađi brat, Ted, živeli su dovoljno blizu nas, tako da smo se često viđali - promrmljala je, nervozno se migoljeći u fotelji, jedva uspevajući da se osmehne. - Hoćeš li možda malo ledenog čaja, ili bi ti više prijala kafa?

Pošto je odabrao čaj, Abi je otišla u kuhinju, srećna što je pronašla izgovor da izađe iz sobe. Pokušavala je da sredi neprijatnu zbrku u glavi. Vraćajući se nazad, sa poslužavnikom punim đakonija, zastala je na ulazu u sobu, videvši da je Džoel ponovo bio kraj kolevke.

- Probudio se i smakao pokrivač - objasnio joj je, kada je video da se vratila. Zatim je dodao, glasom koji je očigledno pokazivao molbu: - Mocar je.

Abi je ušla, stavila poslužavnik na stočić i prišla kolevci, nestašno se osmehujući. - Znam šta hoćeš, umem da čitam misli. Ti možeš da operišes bebe, ali sa previjanjem nemaš pojma.

- O, mogu ja to. Ali, pošto si se ti već ponudila...

- Vрати ga u kolevku - rekla je Abi. Nakon što je spretno izvela promenu pelena, uzela je dete u naručje i prigrllila ga. - Tako, mali moj - nežno je rekla, noseći ga ka sofi, gde je sela pored Džoela. - Ovako je bolje, zar ne?

Robert je zahvalno gugutao, nožicama lupajući po pokrivaču.

- Ovde je dovoljno toplo i ćebence mu nije ni potrebno - rekao je Džoel.

- Izgleda da mu se uopšte ne spava.

Nesposobna da odvoji pogled od bebe, Abi je klimnula glavom. - Želi društvo. U kolevci sam videla zvečku, možda bi volela da mu je u blizini.

- Izgleda da mu je tvoja kosa mnogo interesantnija od zvečke - prokomentarisao je Džoel, gledajući bebu kako se igra.

Što je vreme više prolazilo, Robert im je otkrivao sve više Abinu dušu, i ona nije mogla da se odvoji od njega. Čak je vrlo nevoljno dala Roberta Džoelu, kada joj je konačno palo na pamet da bi možda i on želeo da ga drži.

Posmatranje Džoela i Roberta bilo je za nju fascinantno iskustvo. Njegovo iskustvo sa decom i kontakt bili su gotovo opčinjavajući, ali, istovremeno, i veoma uznemirujući. Gotovo da joj je pao kamen sa srca kada je Robert pokazao želju da se ponovo poigra njenim pramenovima. Džoel ga je vratio u njeno naručje. Dugo ih je posmatrao. - Znaš šta, Abi - tiho je rekao, neobično nežnim glasom. - Mislim da ćeš jednog dana biti savršena majka.

To je bilo najgore što je mogao da joj kaže. Reči su je šokirale poput šamara, ali, kada je počela da ih shvata, prvobitni šok pretvorio se u oštar bol, koji joj je parao grudi. Bila je na ivici suza, protiv kojih se celim bićem borila, znajući da ne bi mogla da ih objasni. Međutim, pre nego što je uspela da bol usadi duboko u svoje srce, suze su joj zamaglile oči, te je spustila glavu kako bi ih

prikрила, ali ne pre nego što je videla Džoelov začuđeni izraz lica.

Na sreću, Fej se upravo tada vratila kući, te je odvratila Džoelovu pažnju pa je Abi uspjela da se sredi. Ipak, osećala je neizdrživu potrebu da pobjegne, da malo bude sama, te je ustala, čim je Fej kročila u sobu.

- Ne brini, sve je u redu - rekla je prijateljici, koja joj se zahvalno osmehnula. Pošto je Roberta blago poljubila u obraščice, predala ga je Fej. Zatim se obratila Džoelu.

- Imaš li nešto protiv da tenis odložimo za kasnije popodne? Baš sam se setila nečeg, što odmah moram da obavim. Izvinite me, biću u svojoj sobi.

Abi se uzdržala da ne izleti iz sobe. Dok se pela uz stepenice, čula je Fejin glas, a zatim i Džoelov dublji ton, ali nije mogla da razabere o čemu su govorili. Mada je sada većina njenih stvari bila u Džoelovoj sobi, nije tamo otišla. Umesto toga, otišla je u sobu koju joj je Fej prvobitno dodelila, zatvarajući vrata za sobom. Nekoliko sekundi nepomično je stajala na sredini prostorije.

Džoelove reči o njenom materinstvu vrtele su joj se u mislima, poput pokvarene ploče. Pulsirajući bol parao joj je slepoočnice. Plakalo joj se, ali nije, kao i obično suzbijajući emocije. I pored herkulovske samo-kontrole, nije mogla da izbije njegove reči iz glave. U očajničkom pokušaju da misli na bilo šta drugo, pritisla je prstima slepoočnice. Iznenada, sa olakšanjem je odahnula kada joj je pogled pao na poslovne papire - papire koje jedva da je pogledala od kada je došla.

Posao. Baciće se na posao nekoliko sati. To će joj pomoći. To je bio način bega, dobro je znala.

I pored toga, nije mogla još uvek da se koncentriše. Prsti su joj se bavili rajsferšlusom teniske suknjice, ali je konačno uspjela da je svuče, i, kada se potpuno oslobodila odeće, otišla je u kupatilo i pustila vrelu vodu. To će je opustiti, pomislila je. Pokvasila se, a zatim dobro nasapunjala. Kada je stala pod vreli mlaz, osetila je kako joj se nervi polako opuštaju... ali samo nakratko.

Iznenada, vrata su se otvorila i Džoel se našao pored kade.

- Džoel! Šta ti - Abi je uzviknula, skamenjena od iznenađenja. - Za ime sveta, tuširam se!

- To je prilično očigledno - grubo ju je prekinuo. - Abi, dodavola, šta se dogodilo, pa si onako otišla, kao da bi najradije nestala što dalje od mene i Fej?

- Ništa se nije dogodilo - slagala je. - Otkud ti takva ideja. - Ti si mi je dala ponovo ju je prekinuo, ne dozvoljavajući joj da se sabere. - O, nisi ništa rekla, ali ti je izraz lica bio dovoljno jasan. Možda te je Fej iznervirala što je tražila da pričuvaš maloga?

Abi je iskreno bilo žao. Odmahnula je glavom. - O, ne, žao mi je što je to pomislila, jer to nije tačno. I, čim se istuširam, sići ću da joj to i sama kažem.

- Moraćeš da sačekaš, otišla je da vrati dete majci - odgovorio je, stisnutih vilica, očigledno ljut. - I sada si baš morala da se istuširaš, umesto da se prema

Fej ponašaš civilizovano, i da igramo tenis, kao što smo i planirali?

- Bila sam civilizovana! Nemoj ti da mi govoriš da nisam - Abi je protestovala, očiju punih suza koje se, srećom, nisu razlikovale od kapi vode na njenom licu. Znala je da se dobro ponašala, znala je da je učinila sve što je bilo u njenoj moći da im ne pokaže svoj bol. A sada je on nepravedno optužuje, i ona mu neće dozvoliti da joj tako kida osećanja. Njene oči su ljutito sevale, i jednim pokretom je obrisala vodu koja joj se slivala niz lice. - I, ako baš moraš da znaš, nisam došla gore samo zbog tuširanja, već i da bih pogledala neke podatke jer, nisam se baš pretrgla od rada poslednjih nekoliko dana!

- Do đavola i tvoj posao! - besno je uzviknuo. Pružio je ruku pod tuš, ne mareći da se pokvasi, i isključio vodu. Kada je šum tuša utihnuo, neprijatna tišina ispunila je prostoriju. - Čak i ako ti je posao zaista na umu, ne možeš tako sa ljudima - čas vruće, pa onda hladno, i tako stalno. I, ako si mi zaista rekla istinu i nemaš briga, pa se tvoje ponašanje objašnjava naglim promenama raspoloženja, onda ti kažem, Abi, veoma mi je dosadna ta tvoja mušičavost!

- Zaista?! - drsko mu je uzvratila, a bol se pretvarao u odbrambeni bes. - Uvek si znao da mi je raspoloženje promenljivo, ali, u brodu i ovih dana nisam imala utisak da sam ti dosadila!

- Prečesto me iskušavaš - promrmljao je, opsovavši sebi u bradu. Uhvatio ju je za mišicu i čvrsto je stisnuo. Voleo bih da te izvučem odatle i da - ali, nije važno, nikako ne želim da te odvlačim od poslova. Umesto da te uznemiravam, idem da se provozam, a tebi je cela kuća na raspolaganju. Radi kao rob, što se mene tiče!

Iz borbe njenih oprečnih osećanja, ljubav prema Džoelu je izašla kao pobednik, jača od svih drugih, pomešana sa strahom od njegovog besnog odlaska. Užasno se plašila da bi to bio kraj njihovog odnosa, ne bi to podnela, ne još... Ta ljubav i ti strahovi naterali su je da se pokrene, da ga uhvati za ruku.

- Džoel, čekaj - uzdrhtalo je prošaputala. - Oko čega se svađamo? Uopšte nisam htela da ti i Fej pomislite da sam želela da pobegnem od vas, samo sam. nemoj se ljutiti. I, nemoj otići. Ostani sa mnom. Neću raditi. Samo želim tebe.

Džoel je netremice posmatrao kako izlazi iz kade i privija se uz njega. Njene vitke ruke sklopile su se oko njegovog vrata. Za trenutak ju je udaljio od sebe, a njegove crne oči su sijale plamenom žudnje, klizeći po njenom mladom telu, sjajnom od vode. Odmotao je peškir koji je ona, poput turbana, obavila oko glave, i njena kosa joj se prosula niz ramena, poput zlatnih slapova.

- Abi, pokušavaš li ti da me izludiš? - promuklo je prošaputao. Čvrsto je prislanjajući uz sebe, ne mareći za mokro odelo, izvio ju je i spustio usne na njene.

Abi se stopila sa njim, uzvraćajući mu poljubac, spremna za njega. Za njihove intimnosti je uvek bila pripravna i zaštićena od trudnoće, jer je znala kako se lako plamen strasti razbuktao između njih. Stoga je bez oklevanja milovala njegov snažni vrat, prislanjajući mu nage dojke uz prsa. Počela je da mu

otkopčava košulju.

- Abi, tako si mirisna, tako slatka, mogao bih da te pojedem - rekao je Džoel, šaljući strujne signale kroz njeno telo, kada ju je veoma blago zubima uhvatio za donju usnu.

- Odvedi me u postelju, sada, Džoel - Abi je uzbuđeno disala. Pruživši ruku do velikog peškira, Džoel ju je obmotao i, uzimajući je lakim pokretom u naručje, poneo je i položio na krevet u njenoj sobi. Brzo se skinuo i, kada je ona pružila ruke prema njemu, nežno se spustio pored nje, uzimajući je u svoj topli zagrljaj. Zario je lice u njenu gustu, mirisnu kosu, a Abi se sve čvršće privijala uz njega...

- Izluđuješ me - prošaputao je. - Šta da radim sa tobom?

- Voli me, voli me, voli me. - odgovorila mu je, jer je njena ogromna ljubav prema njemu ukinula sve zabrane i stid.

Usne su im se spojile. Njegove ruke su klizile njenim oblinama, uzbuđujući joj svaki nerv. Dok je strast među njima bivala sve veća i grozničavija, noge su im se isprepletale. Kada se našao nad njom, pogledi su im se sreli i posmatrali su jedno drugo dok su im se tela spajala u jedno.

- O, da, Džoel - gotovo je zaječala u ekstazi, zarivajući mu prste u kosu i ljubeći ga. Počeli su da se kreću kao jedan i Abi je nemo uzviknula: „Učini da zaboravim, učini da zaboravim sve, izuzev tebe.“

I, kao i uvek, za dugo vremena, on je to i učinio.

VIII

- Dođi da vidiš ovo - rekao je Džoel, uzimajući Abi za ruku, kako bi joj pokazao seriju akvarela, slikara Dž. Erla. - Oslikao je tipične prizore sa obale okeana, vrlo upečatljivo, u neverovatnim tonovima najnežnijih boja.

- U ovoj galeriji se uvek otkrije nešto sjajno - rekla je Abi, diveći se.

- Ponekada gledaš niz bezveznih slika. Predosećam da ovaj akvarelista neće još dugo biti nepoznat. Mislim da će se najvažnije galerije u Čarlstonu uskoro otimati za njegova dela.

Džoel je klimnuo glavom. - Verovatno si u pravu. Kako se samo poigrava svetlosnim efektima i senkama! Voleo bih da imam jednu od ovih slika. Ti ćeš mi pomoći i da izaberem, važi?

- Meni se sve dopadaju - priznala je Abi. Međutim, oko joj je zapelo za jednu sliku u uglu. Predstavljala je uvalu, tako sličnu onoj gde su Abi i Džoel ukotvili „Morsku nimfu“, da je ona momentalno poželela da je ima, mada se obično nije vezivala za materijalna dobra. Cena je bila visoka, ali odmerena, pa je Abi rešila da će je možda kupiti.

- Jesi li odlučila? - upitao ju je Džoel.

- Ma, sve su divne, ali meni je ipak najlepša ova sa uvalom, vidi kako se sunčevi zraci prelivaju...

- Abi, Abi, zdravo privlačan ženski glas ju je prekinuo. - Otkud ti ovde? Na odmoru si, zar ne?

Abi se osmehnula, pozdravljajući Viki Kitridž, automatski zaglađujući svoju većito nemirnu kosu.

- Da, na odmoru sam, boravim u Ferfildu.

- Sada znam zašto nisi uspela da dođeš na sastanak Udruženja, u ponedjeljak uveče. Mada si nam nedostajala - rekla je Viki, graciozno se okrećući prema Džoelu, želeći da ga uključi u razgovor. - Abi nam je toliko pomogla, otkada je rešila da se priključi našoj dobrovoljnoj organizaciji.

- O, izvinite, da vas upoznam - Abi ju je prekinula, što je nonšalantnije mogla. - Viki Kitridž, ovo je doktor Džoeel Ričmond.

- Džoeel Ričmond, dečiji hirurg? - Viki je upitala, i njen izraz lica je jasno pokaziao da je impresionirana. Toplo mu se osmehnula. - Toliko sam toga čula o vama, naravno, sve najbolje.

Džoeel joj je uzvratio osmeh. - Hvala vam. I ja sam lepoga čuo o vama, gospođo Kitridž. Većina ljudi u Čarlstonu zna koliko ste vi doprineli raznim dobrotvornim akcijama.

- Svi mi imamo obavezu prema našem svetu. Ja svoju time ispunjavam.

- Viki je iskreno rekla, jer nikada nije afektirala. - I, molim vas, zovite me Viki, a ja ću vas, odnosno tebe, Džoeel. Pa, Džoeel, kao što sam već rekla, Abi je nesebično pomogla našu organizaciju. Više nemamo problema sa reklamom, zahvaljujući njenom znanju te oblasti.

- Hajde, Viki, ti radiš tamo mnogo više nego ja, - prekinula ju je Abi, pocrvenevši. Osećajući da je Džoeel gleda, podigla je oči. Uznemirila se kada je videla da je on vrlo pažljivo i značajno posmatra.

- Drago mi je da čujem da je Abi tako korisna - rekao je Džoeel. - A, koja je to organizacija?

- O, Viki, pa ja ti nisam još rekla dobre vesti, zar ne? - Abi je upitala, progovorivši pre nego što je starija žena imala prilike da odgovori na Džoeelovo pitanje. - Uspela sam da nagovorim onog štampača da nam besplatno odštampa postere. Zar to nije sjajno?

- Mmm, kako da nije. Moraš mi dati njegovo ime i adresu, kako bi mu se i pismeno zahvalili. Pošto je Džoeelovo pitanje zaboravljeno, Viki je pogledala na sat, zaključivši da mora da požuri, kako ne bi zakasnila na neki sastanak. Oprostivši se od njih, rekla je više za sebe. - Pa, ove slike su veoma dobre. Možda bih mogla da opet dođem sutra, da ih bolje pogledam. Vidimo se, ćao!

Kada je otišla, Abi se okrenula Džoelu i osmehnula se. - To je divna osoba. Ume da bude tako duhovita, a i smešna, kada ovako priča gotovo sama sa sobom.

- Sjajna je, i meni se dopada - složio se Džoeel, a zatim se oslonio rukama na zid, onemogućavajući Abi prolaz. - Reci mi nešto više o tome, Abi. Na primer,

koja je to organizacija, u kojoj ti tako vredno radiš?

Abi ga je pogledala. Pogled mu je bio tako topao, da mu nije rekla o čemu se radi. Međutim, ipak nije mogla. Pogodilo bi je čak i da mu prizna da radi u Društvu za pomoć hemofiličarima. Nerazumno se plašila da bi čak i taj podatak produbio njegove sumnje.

Dok je prebacivala sebi preteranu, gotovo smešnu opreznost, iznenada se setila drugog društva, u kome je Viki takođe bila vrlo aktivna, te mu je to rekla. Sa olakšanjem je odahnula kada je videla da je Džoel to prihvatio, ne sumnjajući.

- Nisam imao pojma da si tako društveno aktivna. Stalno saznajem nešto novo o tebi. Zašto mi ti nikada ne govoriš o svom životu?

- Pa uglavnom zato što nema tu šta mnogo da se ispriča - odgovorila mu je Abi, pokušavajući da osmehom ublaži ozbiljnost njegovog pitanja. - Nije mi nikada palo na pamet da ti pominjem moj dobrotvorni rad, jednostavno zato što me to ne čini neobičnom osobom. Milioni ljudi rade to isto, svuda po svetu.

- Tačno, ali nije u tome stvar, Reč je o tome da ja nisam, između ostalog, čak ni to znao o tebi. Znači treba da se priupitam šta sve još ne znam.

- Ne mogu ničeg drugog da se setim.

- Možda ti ne možeš, ali mene više ne bi iznenadilo ni da mi neko sada kaže da učestvuješ na sledećim Olimpijskim igrama, kao predstavnica Amerike u disciplini skakanja u vis!

- E, pa za to ne treba da brineš - odgovorila mu je. - To ti nikada niko neće reći.

- I to je neko olakšanje - rekao je Džoel, sklanjajući joj kosu sa lica. - Mrzim i samu pomisao da bi tako nešto od mene krila.

- Sada ću ti reći nešto što nije nikakva novost, a ni tajna - promrmljala je Abi. Koraknuvši prema njemu, položila mu je ruku na prsa. - A to je da se sada nalazimo samo pet blokova dalje od mog stana.

- To je činjenica koje sam potpuno svestan - Džoel je odgovorio, a usne su mu se razvukle u osmeh. - I, ako je ovo poziv...

- Jeste...

- Prihvatam ga. Ali, šta ćemo sa one dve sestre, usedelice, vlasnice stana? Ako se u sred poslepodneva zaključamo, mogu tako da se šokiraju tvojim ponašanjem, da mogu i da te izbace. Slučajno znam da danas idu u Klub vezilja, a posle na večeru. To im je ritual - Abi je zaverenički prošaputala. - Pored toga, iznenadio bi se koliko malo stvari njih zaista šokira. Rekle su mi da gledaju one limunade na televiziji, i smatraju ih obrazovnim programom.

Džoel se glasno nasmejao. - U tom slučaju, idemo, čim obavimo kupovinu ovde. - Ponovo su se koncentrisali na izložene akvarele. Abi je Džoelu velikodušno prepustila kupovinu slike koja joj se najviše svidela, potajno se nadajući da se i njemu dopada jer ga podseća na njihov zaliv. Nakon desetak

minuta, obavivši sve formalnosti oko kupovine, i pošto se Džoel dogovorio sa vlasnikom da će po sliku doći kasnije, krenuli su u pravcu Abinog stana. Hodajući poznatim ulicama, dok ju je Džoel držao za ruku, Abi se sećala njihovih ranijih šetnji istim krajem, i koliko je srećna bila. Međutim, srećna je bila i tog trenutka, te nije dozvolila sebi setu.

- Dugo nisam bio ovde - rekao je Džoel. - Još od onda kada smo zajedno prolazili ovim delom grada.

- Pa, u stvari nisam ni ja. Nisam imala vremena - rekla mu je Abi, mada to i nije bila prava istina. Ona jednostavno nije mogla da podnese pomisao da tuda ide bez njega. Ali, sada je opet bio tu, i to joj je dozvolilo da ponovo uoči lepotu starih građevina, sa obe strane ulice. - Zaista je divno - kazala je.

Nastavili su šetnju u tišini, ali ne neprijatnoj. Nisu progovorili sve dok nisu došli do kuće u kojoj je Abi živela. Kada je Džoel otvorio kapiju, Abi je krenula prva ka maloj verandi, gde je bio odvojeni ulaz u njen stan. Džoel je uzeo ključ od nje, i otvorio vrata. Dok je Abi širom otvarala prozore, kako bi svež vazduh osvežio prostorije u kojima danima nije boravila, krajičkom oka je primetila da se Džoel osećao kao kod svoje kuće, baš kao nekada... i baš kao što se i ona osećala u njegovom stanu.

- Razmestila si nameštaj - prokomentarisao je Džoel, razgledajući dnevnu sobu. - A imaš i nekoliko novih komada, zar ne?

Abi se osmehnula. - Imaš dobru moć zapažanja.

- Moram ti reći da sjajno deluje. Elegantno i udobno, istovremeno. Moram ti priznati, takođe, da imaš veoma istančan ukus.

- Ljubazno vam se zahvaljujem, gospodine, - Abi se šalila.

- Hoćeš li nešto da popiješ? Viski, ili džin i tonik?

- Džin i tonik, molim te - izabrao je Džoel.

Abi je izašla iz sobe, dovikujući mu preko ramena: - Raskomoti se, neću dugo!

Džoel ju je namerno bukvalno shvatio, kao što je otkrila kada se, nakon nekoliko minuta, vratila sa pićem, jer ga je zatekla bez sako, raskopčane košulje, udobno zavaljenog u sofi, sa nogama ispruženim ispred sebe.

Oči su mu bile zatvorene, a ruke prekrštene iza glave. Otvorio je oči i posmatrao je kako mu prilazi. Abi je osetila da joj srce počinje svoj ludi ritam, kao i uvek kada bi je Džoel tako gledao, ali mu je ipak direktno uzvratila pogled, dodajući mu zamagljenu čašu. Sela je na sof, do njega.

Otpivši gutljaj hladnog vina, upitala ga je: - Da li mi se samo učinilo, ili si ti zaista rekao Fej da ćemo možda ostati u gradu na večeri?

- Da, rekao sam joj to - odgovorio je. - Zašto?

- Ma, ništa... mislim, mogli bi da izađemo na večeru. Ili, možemo naručiti da nam se donese. Ili, da sami kupimo šta želimo. Šta misliš?

Džoel je otpio gutljaj, a zatim je, preko čaše, pogledao, suženih zenica.

- Isto što smo i pre jeli?

- Da, baš tako.

Džoel je pomilovao Abi ispod brade, okrećući joj lice prema sebi. - Zvuči sjajno - rekao je nežno. - Da li je samoposluga, u kojoj smo uvek kupovali, još uvek otvorena do devet uveče?

- Sigurno jeste.

- Odlično. Znači da ne moramo da žurimo.

- Ne, uopšte ne moramo da žurimo - složila se Abi, gubeći se u njegovom tamnom pogledu. - Imamo ostatak poslepodneva, a i rano veče.

- Za šta?

- Za sve što želimo - odgovorila je, svesna rumenila na svojim obrazima. Možemo da sedimo, opustimo se, pričamo.

- Ili bilo šta drugo, što nam padne na pamet?

Abi je otpila malo iz svoje čaše, a onda klimnula glavom - Da, za sve što želimo.

Zaista su jedno vreme sedeli i pričali, te je Abi bila potpuno opuštena kada je Džoel, pošto su popili svoja pića, obavio ruke oko njenog vrata i privukao je sebi, tako da je morala da se osloni na njegove mišićave butine. Milovao ju je po kosi, a njegovo lice poprimilo je čulan izraz. Kada ga je Abi vrhovima prstiju pomilovala po obrazu, on se blago osmehnuo. Abi mu je uzvratila osmeh, a on je pognuo glavu i usnama dotakao njene. Usne su mu bile čvrste, a ipak nežne, poigravajući se njenima.

Dugo su, kao začarani, razmenjivali poljupce, koji su ih potpuno zadovoljavali. Džoelove snažne ruke milovale su joj leđa i vrat. Oboje su uživali u toj predigri, opuštenoj i laganoj. Kada su im se jezici dotakli, Džoel je uzdahnuo, ali ju je i dalje samo milovao po leđima. Privio ju je bliže sebi. Između poljubaca, šaputali su nežnosti. Džoel joj je nežno podigao glavu i prošaputao: - Abi, toliko je mnogo vremena prošlo, od kada smo poslednji put sedeli ovde i mazili se.

- Znam - šaputala je i ona, pitavši se šta bi on pomislio kada bi mu rekla tačan broj meseci, dana, sati i minuta koji su promileli od njihovog rastanka. Ali, sada ju je ponovo ljubio, i ona je ljubila njega. Nije mu rekla, i duboko u sebi je znala da je tako bilo i bolje.

Abi se lagano pomerila u njegovom naručju, želeći da mu se još više približi, prebacivši mu ruku oko vrata, dok su se njene dojke naslanjale na njegova prsa. Brzinom koja je samo pojačala drhtaje njenog tela, njihovi poljupci su postali duži i strasniji, obećavajući ekstazu. Njeno telo je blistalo od procvetane ženstvenosti i čulnosti, nagoni tražeći još bliskiji kontakt sa njim. Obavila mu je ruke. Oko vrata, butinama se potpuno oslanjajući na njegove duge noge, prijatno ih pritiskajući.

Sa njenih razdvojenih usana oteo se uzdah zadovoljstva. Kada su se njegovi prsti provukli ispod njenih naramenica, svlačeći joj haljinu sa gornjeg dela tela, ona je obasula njegov snažni vrat hiljadama malih, čulnih poljubaca.

Džoel je ljubio njena ramena i div. No poprsje, uzbuđujući je sve više. Uzdrhtala je od dodira njegovog jezika po njenoj mekanoj koži, a i Džoel je uzdrhtao kada je ona počela da otkopčava dugmad njegove košulje. Zavukla je ruku ispod. Vrhovima prstiju pratila je mišićavu liniju njegovih prsa. Njeni nokti su se nežno zarili među Džoelove crne malje, a njegova strast izbila je u takvom plamenu, da više nije mogao da je kontroliše. Promuklo izgovarajući njeno ime. Smakao je i drugu naramenicu sa njenog ramena, spuštajući haljinu naniže, izlažući njene čvrste grudi požudi svojih usana.

Abi je ležala u njegovom naručju, osećajući rastuću želju u svom tela izgubljena u slasti njegovih milovanja. Provukla je prste kroz njegovu kosu uzdišući kada ju je on uspravio taman toliko, da bi mogao da joj potpuno smakne haljinu. Okrećući glavu, usnama je dotakla njegova prsa, udišući njegov muževni miris i uživajući u njegovoj muškoj snazi, koja joj se pokazivala u punom sjaju.

Čvrsto su držali jedno drugo, a tela su im se spajala u savršenom skladu. Pomakao je usne sa njenih, sam da bi tiho prošaputao: - Dugo je prošlo otkada nismo vodili ljubav na tvom krevetu, Abi.

- Predugo - šapnula je. Skinula mu je košulju, a njegovi mišići su se zategli pod njenim tananim dodirrom. - Predugo - ponovila je.

Šakama joj je obuhvatio lice, posmatrajući je. - Tako nam je dobro zajedno - rekao je nežno. - Kao stvoreni jedno za drugo, zar ne, Abi? - dodao je, ljubeći joj obraze i obrve.

- Da! Da - odgovorila mu je - bez daha, jer je to bilo istina. Mada je krila od njega veoma važnu tajnu kao i niz manjih, za koje se nije usuđivala da ih podeli sa njim, još uvek je mogla fizički da mu se preda, bez ikakvih rezervi, a takođe i da uzme šta je želeo da joj pruži. Pošto je njena potreba da daje bila ogromna, bila je potpuno ispravno što se davala njemu, jedinoj ljubavi svog života.

IX

Dva poslepodneva kasnije, Abi i Džoel su sedeli na klupi, u skrovitom kutku prelepog vrta njihovih domaćina. Okruživali su ih bujni vrtovi ruža najrazličitijih boja. Blagi povetarac poigravao se zelenim lišćem, šireći opojni miris naokolo. Dan je bio kao stvoren za odmor i lenčarenje.

Abi je pokušavala da se izbori sa snom, ali su joj se ipak, malo sklapale oči. To i nije bilo neobično, pošto su ona i Džoel veći deo jutra proveli na plaži. Posle ručka su igrali tenis, tako da su, posle tuširanja, oboje zaključili da bi im bilo najbolje da ostatak poslepodneva provedu u odmoru. Kada je Džoel predložio ovo mesto za sedenje, Abi je pokušala da prikrije zevanje i složila se.

Gubeći bitku sa snom, Abi je potpuno zatvorila oči, utonuvši u ono prijatno stanje između jave i sna. Osetivši, po Džoelovom usporenom disanju, da je i on odlutao, osmehnula se u sebi. Osmeh je još uvek bio na njenim usnama, kada

je spokojno utonula u san.

Nešto kasnije, udaljeni glasovi su je probudili, ali joj se činilo kao da ih još uvek sanja. Zatim je shvatila da se glasovi približavaju, i da ona i Džoel više nisu sami u bašti, mada to nije imalo nikakve veze. Međutim, dok se udobnije nameštala na Džoelovom ramenu, dečiji smeh privukao je njenu pažnju. Ispravila se, iznenada potpuno probuđena. Tiho pozvavši Džoela, lagano ga je prodrmala. On je odmah otvorio oči, ali, pre nego što je imala prilike da mu kaže šta se događa, on je i sam video.

Deca Hauardovih, četvorogodišnji Dejvi i njegova dvoipogodišnja sestrice Eli, trčali su prema njima. Eli je protestovala, želeći da je brat popričeka, ali on je trčao ispred nje, potpuno je ignorišući.

Veliki za svoj uzrast, skočio je Abi u krilo, ali to njoj nije nimalo smetalo, uprkos težini. - Bože, tako brzo rasteš, Dejvi, uskoro ćeš biti visok kao tvoj tata - nežno je rekla, pružajući ruku maloj Eli, koja je takođe uspela da stigne. Devojčica se popela na klupu, pored Abi, i obgrlila je ručicama oko vrata. - Jeli ti to nova haljina, Eli? Divno ti stoji!

Eli se srećno nasmejala, a zatim su oba deteta počela da proučavaju Džoela, koga nisu poznavali tako dobro kao Abi, ali im se veoma dopadao. Kada je Džoel pružio ruke, Eli je, sa potpunim poverenjem poletela u njegov zagrljaj, poljubivši ga u obraz.

- Zar deca nisu u stanju da svako lepo, tiho poslepodne pretvore u džumbus?
- rekla je Fej, uz grimasu, približavajući im se. Oči su joj sijale pogledom materinske ljubavi. Digla je ruke i prevrнула očima, glumeći očajanje. - Pogodite šta je bilo, uželeli su se kuće, tamo kod bake i deke, tako da su oni morali da ih vrate, bez pogovora! Mada, moram priznati da su i oni meni počeli jako da nedostaju.

- To ne moraš ni da, nam kažeš - Džoel je rekao, osmehujući se. - Znamo da si insistirala da dovedeš malog Roberta ovamo neki dan, samo zato što tvoje dete nije bilo tu.

- Znaš, isto mi je to i David rekao, i obojica ste u pravu. Kuća mi je nekako prazna bez dece - priznala je Fej. Zatim se na njenom licu pojavila grimasa. - Znao, užasno je kada svi oko tebe znaju šta misliš i osećaš. Ponekad se pitam da li se moje misli mogu pročitati na čelu.

- Nema ničeg lošeg kada drugima staviš do znanja sopstvena osećanja - Džoel je rekao. - Ti si jednostavno veoma iskrena i otvorena osoba, Fej.

A ne kao Abi, činilo se da je razmišljao, ali se Abi pravila da ne primećuje te neme aluzije. Umesto toga, ohrabivala je Dejvija da broji od jedan do dvadeset, a mali je bio veoma ponosan što može da se pokaže. Sada je bio u centru pažnje svih, izuzev sestre, koja se zadovoljno igrala svežnjem ključeva, koje je Džoel izvukao iz džepa.

- Nebesa, oboje su mirni - iznenađeno ih je gledala Fej. - Ako nemate ništa protiv, ja bih to iskoristila. Želela bih da pozovem Davida u kancelariju, da mu

javim da su deca stigla. Neću dugo, važi?

Pošto su je njeni gosti oslobodi brige, uveravajući je da će im biti drago da joj pomognu, Fej je otišla u kuću. Abi je obožavala tu decu. Posto više nisu bili tako mali, nisu je povređivali svojim pojavama, jer nisu dirali u njene rane. Volela ih je kao da im je bila tetka, bez tuge i nemira, jer nisu više bili bespomoćne bebice.

Krenuli su u šetnju, kako bi se polako približili mestu gde će ih Fej sačekati.

Džoel je polako išao, držeći Eli za ruku, primoran da stalno zastaje, pošto je devojčicu sve oko nje privlačilo. Abi i dečak su ih ubrzo ostavili iza sebe. - Gledaj, kako umem da skačem na jednoj nozi! - razdragano je povikao Dejvi, želeći da se pokaže. Sa koordinacijom, neobičnom za njegove godine, odskakutao je ispred nje. - Radiš to zaista sjajno - pohvalila ga je Abi, da bi, sekundu kasnije uplašeno vrisnula, jer se dečak iznenada sapleo i poleteo ka zemlji glavom nadole.

Abi nije mogla da stigne i spreči njegov pad, ali je stigla baš kada se on upinjao da ustane. Pomogla mu je, shvativši koliko je malo trebalo da udari glavom o popločanu stazu. Odahnula je od olakšanja, mada je videla da mu je mišica povređena. Mada je posekotina malo krvarila, Abi je znala da bi povreda glave bila znatno ozbiljnija.

- O, dušo, ogrebao si se! Ne brini, brzo ćemo to srediti, - rekla mu je zagrlivši ga. - Boli li te jako, srce?

- Krvari - promrmljao je mali boreći se sa suzama, koje su mu navirale.

- Jako.

- Ne. Nije jako, a to je i dobro jer se tako rana očisti - smireno mu je objasnila, vadeći čistu, belu maramicu iz džepa svoje teksas suknje. Obmotala mu je ranu i nežno ga zagrlila. - Eto, sad je već bolje, zar ne?

Mada je Dejvi klimnuo glavom, nije delovao uređeno. Brada mu je podrhtavala i nekoliko suza skliznulo mu je niz obraze kada je video da im prilaze Džoel i Eli.

Shvativši momentalno celu situaciju. Džoel je sa saosećanjem klimnu glavom, uputivši dečaku osmeh ohrabrenja. - Šta je, nezgode na putu? Pao si i povredio ruku, zar ne?

Pazeći da ne deluje zabrinuto, Abi je objasnila kako se to dogodilo. Džoel joj je pomogao da podigne dečaka na klupu, a sam je kleknuo ispred njih. Pogledavši posekotinu, pomilovao je dečaka po glavi i tiho rekao: - Samo se vi odmorite ovde. Ja idem do kola, po svoju torbu, i odmah se vraćam. Ostani ovde sa Abi, Eli.

Kada se Džoel udaljio, Eli je poslušno sela, krupnim očima posmatrajući brata. Bila je toliko ozbiljna, da je čak i tužni Dejvi morao da se osmehne. Džoel se brzo vratio, noseći torbu u ruci. Mada se bojala da je rana možda dublja nego što izgleda, Abi je pazila da Dejvi ne primeti njenu zabrinutost, te mu se veselo

osmehnula. I sama se trgla, a dečakove oči su se ponovo napunile suzama, kada je Džoel izvadio iz pribora špric i ampulu sa dezinfekcionim sredstvom. Mala Eli se namrštila, deleći strah sa svojim bratom.

- Ovo će te malo pecnuti - Džoel je iskreno objasnio, nonšalantnim glasom. - Ali, samo malčice. Znaš, moram to da ti dam, kako bi ti odmah bilo bolje.

Tiho govoreći, kako bi dečaku odvratilo pažnju, brzo je vatom, namočenom u alkohol, prešao preko Dejvove druge mišice, a zatim mu je spretno dao injekciju.

Svaka kriza ima svoju poslednju kap, a ova injekcija je to bila za malog Dejvija. Ne mogavši više da glumi hrabrost, briznuo je u glasno jecanje. Abi ga je zagrlila i tešila, dok mu je Džoel odlučnim pokretima previjao ranu. Kada je sve bilo gotovo, pohvalio je dečaka za junačko držanje. Dejvi je prestao da plače, polako shvatajući da su njegove muke gotove. Upravo tada, u susret im je naišla Fej, zabrinuto se mršteći kada je videla da se nešto dešava. Ugledavši majku, dečko je ponovo briznuo u plač, želeći utehu, koju samo majka može da pruži.

Džoel joj je brzo objasnio šta se dogodilo, a Fej je zagrlila sina i nežno ga poljubila.

- Hvala vam što ste se pobrinuli za njega, - zahvalno se obratila svojim prijateljima, dok su polako kretali ka kući. - Mi ćemo da požurimo, jer je mama za vas spremila iznenađenje, sladoled od kupine, vaš omiljeni, samo na vas čeka - dodala je. Deca su razdragano vrisnula, i bilo je jasno da je Dejvi zaboravio svoju nesrećnu avanturu.

Kada su dečiji glasovi nestali, sa Abinog lica je, istovremeno, nestao osmeh. Sedela je na klupi, zagledana u zemlju, i nervozno je grickala donju usnu, kada je Džoel seo do nje.

- Ta rana je gora nego što sam mislila - rekla je iznenada, veoma zabrinutog lica. - Jesi li siguran da je zavoj dovoljan!

- Pa ko je ovde doktor? - rekao je Džoel šaljivo, uhvativši je za ruku. - Nije ništa strašno, a sve je sada dobro, ne brini.

- Siguran si? Da nije trebalo staviti kopče?

- Kopče?! Naravno da nije - Džoel ju je zbunjeno pogledao. - Abi, pa to je samo ogrebotina, i ne shvatam zašto toliko brineš, da se sva treseš. Kada je pao, nisi paničila, isto kao i kada si mi pomagala oko rane. Šta ti je?

Zaista je preterano brinula, shvatila je, kada su Džoelove reči doprle do njenog mozga. Veoma retko, prilikom nezgoda kao što je bila ova, njoj su se budile strašne uspomene iz detinjstva, na bezbrojne situacije kada se njen ujak Ted, kasno rođeno dete i samo pet godina stariji od nje, posekao ili udario, što za njega nikada nije bila mala nezgoda. I tada je uvek bivala mirna i uslužna, dok ne bi stigla kola prve pomoći da ga, uz zavijanje sirena, odnesu u bolnicu. Tek tada bi se povukla u svoju sobu, gde bi satima drhtala u zakasneloj reakciji, baš kao i sada, u vrtu. Ali, Dejvi nije isto što i Ted, i nije smela sebi da dozvoli

da je strah ponese bez pravog razloga. Ta jednostavna samo-analiza sopstvenih osećanja, pomogla joj je da se odmah umiri.

Odlučno podižući glavu, pomalo glupavo sa osmehnula Džoelu. - Naravno da shvatam da si u pravu i da je sa Dejvijem sve u redu. Jednostavno, ponekad se bezrazložno uznemirim kada se dete povredi. Držim se hrabro dok kriza traje, a puknem kada sve prođe. Takva sam - uz osmeh mu je objasnila, pokušavajući da zvuči što neobaveznije.

- To jednostavno objašnjenje ne može, nikako, celu tebe da objasni, Abi - suprotstavio se Džoel, pažljivo je posmatrajući. - Ti si mnogo kompleksnija. Čak si verovatno najkompleksnija osoba koju sam ikada upoznao.

- Pa te zato tako neodoljivo intrigiram? Oui, Docteur? - prošaputala je, izigravajući fatalnu ženu. Posto Džoel nije uspeo da se odupre smehu, zagrlila ga je i nežno prislonila usne uz njegove, odbacujući sećanja na prošlost i na događaje od malopre.

Abi nije shvatala šta ju je primoralo da, te noći, plače u snu. Probudivši se od zvuka sopstvenih jecaja, znala je da nije ništa sanjala, jednostavno, plakala je. Jastuk joj je bio moker od suza, suza koje su još uvek klizile niz njeno lice, dok se okrenula u Džoelovom zagrljaju, prislanjajući glavu uz njegovo telo. Bilo je to čudno iskustvo, plakanje bez ikakvog objašnjenja. Sumnjala je da su suze možda posledice Dejvovog pada, ali zar uz to ne bi imala i noćnu moru? Međutim, nije se sećala svojih misli dok je padala u san. Sada jednostavno nije mogla da zaustavi. Tihi jecaji bili su van njene kontrole, kao da su dolazili iz srži njene duše. Priljubila se uz Džoela, osećajući potrebu za njegovom snagom i toplinom.

Džoel, mudro, nije ništa rekao, već ju je samo blago milovao po leđima. Sve dok se nije umirila. Čak ni tada nije odmah progovorio. Samo je uzeo nekoliko maramica sa noćnog stočića, i stavio ih u njenu šaku.

Osećajući njegov blag poljubac u svojoj kosi, Abi je obrisala mokro lice. A onda vrhovima prstiju nežno dotakla njegova jaka prsa. - Skroz sam te ovlažila - promrmljala je, štucnula. Pa se nasmejala, mada još uvek na ivici plača. - Žao mi je.

- U redu je. Smiri se sada, Abi. Probaj da se opustiš - poljubio ju je u čelo, mokre trepavice... - Još uvek si ukusna, mada pomalo slana - prstima je pratio konture njeni usana, osećajući da se razvlače u slab osmejak. - Tako, to je već bolje. Je li lakše.

Klimajući glavom, Abi se još čvršće privila uz njega. Toplina njegovog tela prodirala joj je kroz kožu ali je još uvek bila zbunjena. Toliko je retko plakala, da nije mogla da veruje da su je suze probudile. Mogla je da pretpostavi da je Džoel još zbunjeniji od nje, jer on je nikada nije video da plače. Osećajući da nešto mora kazati, prošaputala je: - Žao mi je što sam te probudila, Džoel.

- Meni nije. Ne bih voleo da sama plačeš, u ovakvoj tami - odgovorio joj je šapatom, milujući joj kosu. - Ali, šta je bilo, dušo? Ružni snovi?

Abi je odmahнула glavom.

- Pa zašto si onda plakala?

- To je najluđe u celoj stvari, nemam pojma. Očigledno si ti pre mene primetio da plačem. Ja se nisam čak ni probudila, dok nisam čula kako me zoveš.

- Ali, Abi, to nije logično. Mora da si to tužno sanjala!

- Ako i jesam, ne sećam se sna - rekla mu je, i to je bila cela istina. Ničega se nije sećala, čak ni fragmenata košmara, te je jedino mogla da zaključi da je podsvesno bila primorana da da oduška suzama, koje je tako dugo potiskivala. I možda je to bilo dobro. U tom trenutku, osećala se opuštenije nego prethodnih dana. Opet je osetila da je samo taj tren važan, i da iz njega mora iscrpsti svu sreću, sreću koju će ona i Džoel podeliti. Uživala je u dodiru njegovog jakog tela sa svojim. Njeni prsti počeli su da kruže po njegovim grudima i stomaku, sve dok Džoel nije zaustavio njenu ruku svojom, na šta je Abi ispustila uzdah negodovanja.

- Ne pokušavaj da izbegneš moje pitanje - naredio joj je, nešto ali i odlučno. - Ako se zaista ne sećaš sna, onda imaš neki drugi razlog za plač.

- Ne mora da bude - odgovorila je, pomerajući se sve dok napola nije ležala preko njega. - Ja sam žena, a žene ponekad plaču. To nije neobično.

- Za tebe jeste. Nikada te nisam video da plačeš.

- E, pa, sada znaš da sam ista kao i većina žena - šapnula je, ljubeći ga lagano i provokativno, od jake brade prema osetljivoj koži iza uha.

- Abi, za ime sveta, pokušavam da razgovaram sa tobom - Džoel je uzdahnuo, mada su se njegove ruke još čvršće sklopile oko nje. - Ponekad, kao sada, imam osećaj da te nešto razdire i muči.

- Sada me ti razdireš. Ako me odmah ne poljubiš, neću preživeti - prošaputala je, a njeno vižljasto telo je nastavilo da ga izaziva. Nagnula se nad njim, pomno posmatrajući konture njegovog lica, jedva vidljivog u polutami. Vrhom prsta nadoknađivala je nedostatak svetlosti, osmehujući se u sebi, kada je osetila da mu se disanje ubrzava. Bila je srećna što ga je sve više uzbuđivala.

Džoelovo uzvraćanje bilo je strasno, kako je samo mogla da poželi. U deliću sekunde se okrenuo i izvio je prema sebi, a njegove usne su je žudno potražile. Abi mu je uzvratila poljubac, a trnci su prolazili kroz njenu kičmu i širili vatru po njenom telu. Dodirivali su se, istraživali, uzdizali međusobnu strast do grozničave granice. I pored neobuzdane žudnje, Džoel je bio još nežniji prema Abi, nego inače. Nežne reči, koje joj je šaputao, ispunjavale su je radošću. Njegove ruke lutale su njenim vrelinim telom, kao da je pokušavao da memoriše svaki delić. Činio je da se ona oseća krhkom, lomljivom u njegovom brižnom čuvanju, i nikada ga nije više volela, no u tom dragocenom času. Dok su zajedno leteli ka intimnom vrhu, koji su samo njih dvoje mogli da dosegnu, Abi se izgubila u začaranom maštanju, u kome toj noći nije bilo kraja, maštanju u kome je zauvek bila sa Džoelom, davajući mu svu svoju, neizmernu ljubav.

X

Unutrašnji nagon doveo je Abi sledećeg jutra u medicinski centar Čarlstona. Uvek ju je taj nagon terao da tu dođe. Dok je čekala u prijemnoj prostoriji, tračak nade, sa kojim se jutros probudila, nije bio ni veći, ni manji. Jednostavno je bio tu, javivši se niotkud, kako joj se to ponekad dešavalo. Pitajući se da li će ikada imati volju dovoljno snažnu da se odupre tim trenutnim nadanjima, toliko se izgubila u mislila da nije ni čula kada su se vrata druge odaje tiho otvorila. Trgla se, kada su se dve snažne ruke blago spustile na njena ramena, a duboki glas iza nje nije progovorio. - Sestra Viloks mi je rekla da si ovde, Abi. Da li si sigurna da želiš ponovo da prođeš kroz sve ovo?

Klimnula je. - Jesam. Znaš da sam zaražena potrebom da te testove obavljam bar jednom godišnje. Dok god imam i najmanju nadu da bi rezultati mogli da budu drugačiji, moram dolaziti. Pretpostavljam da je to glupo, ali..

- Ne, nije, Abi. Potpuno je prirodno, mislim - David Hauard ju je razuverio, tapšući je po ramenu. - Znam kako mora da ti je, i zato znaj da ću uvek biti tu, kada osetiš potrebu da dođeš.

- Čak iako misliš da je to potpuno beskorisno? - Abi je podigla glavu i jedva čujno ga upitala. - Da li to hoćeš da kažeš?

- Ne, nikada ne bih to rekao, jer su neočekivani obrti u zdravstvenom stanju pacijenata potpuno nepredvidivi, i pored svih dijagnoza. I testovi su potpuno neškodljivi po tebe... dok god si svesna činjenice da je mogućnost promene rezultata veoma, veoma mala.

- To je ono što nikada ne zaboravljam - Abi je promrmljala. - Ali, uvek mislim na tu malu mogućnost da nekada testovi mogu da budu lažno pozitivni.

- Tačno. - David je, saosećajno klimnuo glavom. - Ali, takođe, moraš da upamtiš da je procedura testiranja devedeset posto sigurna i, Abi svaki put kada smo ih na tebi radili. Rezultat je uvek bio pozitivan.

- Pa, vreme je da se promene, zar ne? - Abi je rekla, uz lažnu vedrinu na licu. - Možda je baš ovo moj srećan dan.

- Možda.

- Ali ti ozbiljno u to sumnjaš? Da, žao mi je što moram to da ti kažem. I strašno mi je žao - kad vidim kako podgrevaš nade.

- Ne brini, Davide - Abi je rekla. Ponovo ozbiljnog izraza. - Nisam baš tako lakomislena, zato i dolazim ovamo, kad god mi se javi nada. Ako rezultat treba da bude pozitivan, bolje i da ga vidim, nego da se lažno nadam.

- Shvatam, Što veća nada, to gore razočarenje. - Kada je Abi klimnula glavom, David je ublažio profesionalni ton, i ponovo bio njen dragi, zabrinuti prijatelj. Nagnuo se i poljubio je u obraz. - Toliko si mi draga Abi.

- I ti meni - iskreno mu je uzvratila. - Toliko mi znači što znam, da sa tobom mogu uvek i o svemu iskreno da govorim.

Tačno shvatajući šta želi da mu kaže, upitno ju je pogledao. - Zar u Društvu ne možeš?

- Tamo nikada nikome nisam rekla da sam nosilac - naglasila je. - O tome nikada nisam mnogo pričala, ne mogu da podnesem. I sada se ne usuđujem nikome u Čarlstonu to da priznam, jer se bojim da bi to moglo da dođe do ušiju.

- Džoela - završio je njenu misao, jer je ona oklevala. Lice mu je poprimilo veoma zabrinut izraz. - Abi, sada shvatam koliko mora da ti je teško bilo ovih proteklih nedelju i po dana. Fej... pa, ona mi je pomenula da bi želela da vas dvoje opet budete zajedno, ali razumem da bi to tebe duboko potreslo. Iskreno govoreći, nadao sam se da sam uspeo da je odviknem od provodadžisanja, tako da je i mene potpuno iznenadila, kada sam shvatio da vas je pozvala u goste u isto vreme. U stvari, naravno da sam znao da Džoel dolazi, ali nisam znao za tebe. Kada je sigurna u ispravnost svojih postupaka, Fej ume da prevari. Nadam se da ti ovi dani nisu istrošili snagu.

- Verovatno su me koštali više nerava od bilo kog dana u mom životu. - Abi je priznala, a zatim osmehom ublažila svoj odgovor. - Ali, ma kako čudno zvučalo, bila sam i srećna, čak mnogo srećnija nego ikada za protekla četiri meseca.

- Još uvek si, očigledno, veoma zaljubljena u Džoela.

- Otkud znaš? - Abi ga je preplašeno upitala. - Činilo mi se da to tako dobro krijem.

- Verovatno i kriješ dobro. Ali, ne zaboravi da sam ja jedina osoba koja je znala koliko si ga volela, i kako ti je bilo kada si, pre nekoliko meseci, morala sve da prekineš. I, znajući te dobro, bilo je logično da pretpostavim da ga još uvek voliš, jer inače ne biste bili onoliko zajedno, čak ste i sobu delili, Abi, kada si se već opet sa njim, zar ne misliš da bi vaša veza ovoga puta mogla da uspe?

- Želela bih to - prošaputala je odmahujući glavom. - Naša veza je samo privremena. To sam znala još kada sam dozvolila da je obnovimo ali, verovao ili ne, bacila sam sve na tu kartu, odlučivši da uzmem sreću koliko mogu i dok mogu, i nadam se da zbog toga neću nikada zažaliti.

- Čini mi se da grešiš - David je bio otvoren. - Trebala bi da mu kažeš istinu o sebi.

- Ne mogu, naročito ne sada. Što god da je ranije osećao prema meni, nestalo je kada sam raskinula sa njim. Ono što sada oseća prema meni je obična fizička privlačnost, i, kada bih mu rekla da sam prenosnik hemofilije, pobegao bi, glavom bez obzira. To je ono sa čim sam morala da se pomirim. Ali, znaš šta? Kada bih sada mogla da dobijem negativne rezultate, učinila bih sve što je u mojoj moći da povratim Džoelovu ljubav, jer bi onda postojala bar neka šansa da mu rodim decu, koju toliko želi.

Davidov izraz lica bio je bolan. - Nije pametno reskirati celu budućnost, oslanjajući je na rezultate - blago ju je posavetovao. - Ne bih voleo da je to razlog tvog dolaska.

- To mi je jedini mogući izbor.

- Ali, Abi, šanse za tako nešto su astronomski male. I ti to znaš, pa čemu ta tvrdoglavost? Reci Džoelu istinu, pa ćeš videti šta će biti.

- Ne mogu. Neću, zar ne razumeš zašto? - Abi je tiho uzviknula. - Kada bi mu rekla istinu, i kada bi ga i sama reč hemofilija toliko užasnula, da ne bi mogao da prikrije svoju reakciju, mislim da više ne bih želela da živim. A sa takvim bolom ne bih mogla da se nosim. Želim da mi život bude što srećniji...

- Ali, Abi, ti.

- Ne, Davide - Abi ga je odlučno prekinula. - Pričajmo o nečem drugom, molim te.

David je uzdahnuo, ali se složio. - U redu, o čemu? Imaš li novosti, za koje ja još ne znam?

- U stvari, imam - Abi se osmehnula njegovom pomirenom izrazu lica. - Moja sestra je trudna, a i veoma srećna zbog toga.

- To mora da te je zbolelo - David je tužno rekao. - Nije ti lako saznanje da tvoja starija sestra može, bez ikakvih strahova, da ima decu, a ti ne možeš. Izgleda tako nepravedno.

- Veoma se radujem zbog Sju. - Abi je smireno odgovorila, jer je to bila istina. - Majka mi je puno puta rekla da, pošto ja ne mogu da imam porodicu, mogu da se posvetim svojoj karijeri. U pravu je, i zato mislim da nije nefer što Sju može da rada.

- Abi...

- U redu, malo boli, ali nikada nisam to Sju prebacivala, čak ni u mislima. Samo bih volela da obe tako imamo sreće, ali, nije sve kao što želimo. To je jednostavno.

- Tako jednostavno?! - David ju je zapanjeno pogledao. - Dušo, ponekad me zapanjuješ. Znam kako ti je taj prokleti gen zagorčao život, a ti pokušavaš da ga okarakterišeš kao nešto jednostavno. Abi, ne moraš stalno biti tako hrabra.

- Hrabra?! - Abi se nasmeje. - O, da samo znaš koliko često poželim da pobegnem i sakrijem se!

- To nikada ne pokazuješ.

- Oduvek sam se trudila, ali poslednjih dana mi baš ne ide od ruke, Džoel misli da sam najmušičavija osoba na svetu. Bojim se da smatra da sam na ivici neurastenije.

- Ali, kada bi znao istinu...

- Moram da idem, a ti da se vratiš svojim pacijentima - Abi ga je prekinula. Pored toga, suviše se otkrivala Davidu, i to ju je bolelo. Bio joj je potreban razgovor sa njim, ali samo do izvesne granice, a nju su, ovim razgovorom, već odavno opasno prešli. Ustajući, graciozno mu se osmehnula. - Uostalom, moram se brzo vratiti u Ferfilds. Rekla sam Fej i Džoelu da su me zvali iz kancelarije, ali da neću dugo. Mogli bi da zovu agenciju, ako me nema.

Beskrajno sam ti zahvalna što mogu ovako da upadnem kod tebe, bez zakazivanja, divan si.

- Ti nikada ne upadaš. Dođi, kad god poželiš - iskreno je rekao, toplo je gledajući. Zatim je izvadio blok iz džepa mantila, napisao par reči i, istrjavši list, pružio joj ga. - Evo ti uput za testove. Daj Tomu u laboratoriji. Dao sam mu nalog da ih prosledi meni hitno.

- Puno hvala, Davide, lepo je imati uticajne prijatelje - Abi ga je poljubila u obraz. - Znam da ti je Fej rekla da misli da me nešto muči, a ti ne možeš da joj kažeš da si upoznat. Ne bih imala ništa protiv da ona zna za hemofiliju, ali... mislim, da bi Fej rekla Džoelu jer bi iskreno verovala da time pomaže našoj vezi, a to bi bilo potpuno pogrešno uverenje.

- Nisam uopšte siguran da si u pravu - David je nežno rekao. - Mislim da bi Džoel trebalo da zna.

- Zdravo, Davide. Vidimo se večeras - Abi je ponovo izbegla odgovor.

Mahnuvši mu, krenula je prema laboratoriji, a taj put bi našla i vezanih očiju.

Predveče, tamni i gusti oblaci počeli su da se nagomilavaju nad Ferfieldsom. Naleti vetra bili su sve jači. Međutim, grmljavina je još uvek bila udaljena.

Abi i Džoel sedeli su u dnevnoj sobi sa Fej i decom, ćaskajući.

- Prepoznajem taj sjaj u tvojim očima - promrmljao je Džoel, gledajući Abi. Voliš oluje.

- Naročito kada sam na sigurnom - Abi je priznala, lenjo mu se osmehujući. - A sada sam tako sigurna.

Džoel je sa divljenjem posmatrao njenu finu siluetu, obavijenu plavom, tankom haljinom. Ruka mu je bila prebačena preko njenih ramena. - Izgledaš neodoljivo večeras - šapnuo joj je.

- Odoli mi, to ćemo kasnije - našalila se Abi.

Delujući kao da su potpuno sami na svetu, lagano su se poljubili, a zatim, pomalo nevoljno, ponovo usresredili pažnju na dečiju igru.

Fej je stajala kraj prozora, posmatrajući oblake. - David bi svakog časa trebalo da stigne. Verovatno pre oluja... ako ne kasni.

- Ne verujem da će večeras duže ostati, pošto je drugi kolega noćas dežuran. Mi uvek pokušavamo da pobegnemo, pogotovu što retko imamo priliku da stignemo kući na vreme.

Džoelove reči su se pokazale kao tačne. Nije prošlo ni pet minuta, a David je ušao u kuću. Fej je sa olakšanjem odahnula, poljubivši muža. Kada su se ispozdravljali, David je predložio da popiju aperitiv pre večere.

- Abi, da li bi mi pomogla oko mućkanja pića? Ti to tako dobro radiš - zamolio ju je David.

Osetivši iznenadan bol u grudima, Abi je ustala i pridružila mu se za šankom. On je znao rezultate njenog testa, o kojima se celog popodneva trudila da ne razmišlja. Sada su stigli, i morala je da razmišlja o njima ali, iznenađujuće, čak ni

sada nada u njoj nije narasla. Jedno vreme su oboje ćutali, sipajući piće u čase.

- Pa? - konačno ga je podstakla, stavljajući kocku leda u jednu čašu. - Kakva je presuda?

- Pozitivni su, Abi. Prokletstvo, tako mi je žao - procedio je David, stisnute vilice. - Jako mi je žao.

Pošto gotovo da nije bila iznenađena takvim vestima, Abi je kratko klimnula glavom, upućujući svom prijatelju osmeh zahvalnosti. - Hvala što si to tako brzo obavio, Davide.

- Jesi li dobro? - zabrinuto ju je upitao, - Abi?

- Sasvim dobro, hvala.

Ponekad je teže saopštiti loše vesti, nego primiti ih. Shvatajući to, Abi je želela da Davidu olakša. - Sve je u redu, ne brini. Nisam se baš mnogo ni nadala drugačijoj vesti.

Pošto su doneli pića, Abi se pridružila Džoelu na sofi, tako sabranog izgleda, da niko nije mogao ni da pretpostavi da je upravo čula poslednje što je želela da čuje. Već je uspela da tu vest potisne u tamne kutove mozga, jer je njen odbrambeni mehanizam bio izvežban za ovakve situacije.

Veče je proteklo prijatno, kao uostalom uvek u Ferfildsu. Abi je uživala u igri sa decom i ćaskanju sa prijateljima. Ipak, kada je bračni par rešio da se povuče, nije joj bilo ni malo žao što je sada imala Džoela samo za sebe.

Zajedno su otišli u njihovu sobu i zatvorili vrata za sobom, bez da su upalili svetlo. Nemo su stajali kraj prozora, posmatrajući povremeno sablasno sevanje.

- Mmmm, lepo je ovo gledati iznutra, zar ne? - rekla je Abi, naslonjena na Džoelovo rame. - Savršena noć za ušuškavanje.

- Potpuno se slažem, ali, pre nego što nas to obuzme, moram nešto da uradim - rekao je Džoeel, nešto misterioznim glasom. Odvojivši se od nje, otišao je do ormana i iz njega izvukao pravougaoni paket, uvijen u običan braon papir. Pružio ga je Abi, koja ga je zbunjeno primila.

- Za mene? Ali, šta je to?

- Otvori i vidi - rekao joj je. Uхватivši je za ruku, doveo ju je do kreveta, nateravši je da sedne, dok je on ostao da stoji. - Pa, zar ga nećeš otvoriti?

Uzbuđeno se osmehujući, Abi je pocepala omot, pomalo nervoznim prstima. - O, slika! - razdragano je uzviknula. Bila je to ona ista slika, koja je u njoj budila divne uspomene na noć koju su ona i Džoeel proveli na „Morskoj sireni“, koju je Džoeel kupio u galeriji. Pogledavši ga, mogla je samo da se nada da je neće odati sjaj u očima.

- O, Džoeel, ali ti si želeo tu sliku - protestovala je nežno. - Ne moraš je meni poklanjati.

- Ja ništa ne moram. Želim da je ti imaš, jer si rekla da ti se ta najviše svidela, zar ne?

- Pa, da, ali...

- Reci mi zašto. Zašto ti se baš ovaj akvarel najviše svideo, Abi? - Džuel ju je upitao, sedajući pored nje, na ivicu kreveta. Njegov zagonetni pogled uhvatio je njen. - Da li možda zato što te ovaj predeo podseća na uvalu, gde smo ukotvili brod?

- Da - rekla je, gotovo nečujno, nesposobna da slaže zbog čudnog sjaja njegovih očiju. - Veoma liči. Ali... - njene reči su utihnule, dok je razočarenje, poput leda, prelilo njeno srce. Tako joj je davao sliku. Mora da mu baš ne znači mnogo misleći o njihovoj uvali. Pa ipak, bilo je ne razumno očekivati od njega da će mu nešto značiti, tako da je pokušala da prikrije svoje razočarenje. Duboko je udahнула, još uvek ga gledajući.

- Znači, ti ne želiš ovu sliku, zar ne?

- O, nisam baš to rekao, Abi - prošaputao je, uzimajući joj sliku iz ruku, kako bi je odložio u podnožje kreveta.

- Ne, uopšte nisam to rekao.

- Džuel, ne razumem - promrmrljala je, ali je razumela još manje kada su je njegove dugačke ruke obujmle oko struka, a njegove tamne oči, poput vatre prodirale kroz nju. - Džuel?

Kada je nežno položila šaku na njegov obraz, on ju je snažno privukao sebi. - Abi, gospode, volim te - prošaputao je drhtavim glasom, prislanjajući usne uz njene, za strastan poljubac.

Džuel se upio u Abi. Neočekivane reči, pa ipak reči koje je u tajnosti priželjkivala da čuje, postale su jedina realnost, ispunjavajući srećom svaku poru njenog bića. Privila se uz Džuela i, dok je svežina njegovih usana prelazila u njene, reči su same od sebe, izletele. - I ja tebe volim, Džuel. Tako mnogo. Tako beskrajno mnogo - rekla je, između poljubaca.

- Volim te više od bilo koga, bilo čega!

- Hvala nebesima da je tako - rekao je promuklim glasom, paleći joj usnama kožu. - Sada možemo da prekinemo ovo glupiranje, pretvarajući se da nam je ovo samo, kako si ti to nazvala, „erotski odmor“, pa da se odmah venčamo. Što pre, to bolje. Zar ne?

Abi se odjednom ukočila, a zatim počela nekontrolisano da se tresе. Sva snaga iscurila je iz njenih udova, dok su Džuelove reči polako dopirale do njenog mozga, uništavajući joj sposobnost razmišljanja. Jedino je mogla da se malo odvoji od Džuela i da ga pogleda, očima progonjene, upitavši ga: - Da se venčamo?

- Naravno. Moramo se sada venčati, zar ne, Abi? - Sklonio joj je pramen kose sa lica. - Kako bi inače oboje imali ovu sliku uvale?

Nežni osmeh na njegovom preplanulom licu, kao i sjaj u njegovim tamnim očima, kao da su oduzeli Abi srce. Dve suprotne sile razdirale su je u komade, jedna govoreći; „Udaj se za njega! Udaj se sada, pa mu kasnije reci istinu!“, a druga je vrištala: „Ne možeš mu to učiniti! Ne smeš!“. Sila koja je nagovarala na

samožrtvovanje dokazala se jačom, te je pobedila u bici koja je divljala u Abinoj duši. Mučnina joj je ispunila stomak, kada je osetila da joj se tlo izmiče pod nogama, ostavljajući je da plovi u praznom prostoru. Telo joj je gorelo, a zatim je došla groznica, kada je polako potpuno shvatila šta je učinila. Nemo je piljila u Džoela, a grudi su je bolele od ljubavi, koju nije mogla potpuno da pruži. Ubedila je sebe da koristi sreću koja joj se privremeno pruža, što duže može, zato što se Džoel samo fizički zanimao za nju, te će on moći da iz njihove veze ode bez povreda, kada do toga dođe. Sada su bila uključena i njegova osećanja, a Abi je bila oduzeta od užarenog osećanja krivice zbog toga, što je učinila. Ponovo će biti primorana da okonča njihovu divnu vezu, baš kao što je to već jednom učinila, pre četiri meseca, a neće moći da mu kaže pravi razlog njenog ponovnog odlaska iz njegovog života.

Jecaj izmučene duše oteo joj se iz grla, i ona se snažno ugrizla za usnu kako bi ga zadržala, posmatrajući čoveka koga je volela, koji je bio njen život, čoveka koji je želeo decu, koju ona nije bila u stanju da mu da. Pa ipak, uprkos tome, u tom trenutku je znala da će učiniti sve što je u njenoj moći da ga zadrži uza se, sve... osim da se uda za njega.

XI

Kao da joj je nestalo vazduha, čitavu jednu večnost, Abi je grčevito udahнула. Glas joj je zvučao kao u davljenika, kada je jedva uspela da izgovori: - Ali, Džoel... sigurno ne misliš ozbiljno... rekao si bez obaveza.

- Lagao sam - jasno je priznao, ali je onda odmahnuo glavom i pomilovao je po vratu. - Mislim, imao sam to na umu kada sam rekao bez obaveza.

Mislio sam da ću tako moći, ali nije baš tako ispalo, zar ne? Voleo sam te pre četiri meseca, a sada te volim još više. Mislim da nikada nisam ni prestajao da te volim, mada sam se đavolski trudio.

Nezaustavljive suze ispunile su Abine oči i ona je spustila glavu. Glas joj je bio napet i izmučen. - O, Džoel, molim te...

- O, Džoel, molim te, šta? - nežno ju je upitao, podižući joj bradu jednim prstom. Njegov ispitivački pogled lutao je njenim neobično bledim licem. - Abi, šta nije u redu? Upravo si rekla da i ti mene voliš. To je istina, zar ne?

- O, da volim te - prošaputala je. To nije mogla da se primora da slaže. - Ali brak, Džoel... nisam sigurna da o tome uopšte treba i da razmišljamo.

Njegove guste obrve začuđeno su se izvile, ali se još uvek osmehivao. - Zašto ne treba o tome da razmišljamo? Većina zaljubljenih jednom počne da misli o tome!

Abi je pomerila ruku u želji da ga dodirne, ali je znala da ne treba, te je spustila ruku i čvrsto stegla šake u krilu, boreći se sa nagonom ljubavi. Počela je da govori, zastala, pa opet progovorila. - Pa, pretpostavljam da mi nismo kao većina ljudi. Mislim, zašto bi se venčavali kad nam je oboma toliko stalo do

naših karijera?

- Iskreno govoreći, ne vidim kakve to veze ima. Znam mnogo ljudi koji žive u srećnim brakovima, mada oboje imaju uspješne karijere.

- Ali, tvoj posao tako mnogo zahteva, a i moj isto, na mnogo načina. Kada bi se venčali, naš posao bi mogao na neki način. da unese nategnutost u naš brak.

Džoel se namrštio. - Abi, to što govoriš nema nikakvog smisla.

Obuzelo ju je očajanje i ona se nagla ka njemu, obuhvatajući mu svojim malim šakama lice. - Ali, ja ne razumem zašto bi morali da se venčamo. Šta nam sada fali, u ovakvoj vezi? Zar ne bi mogli ovako i da nastavimo? Pre četiri meseca si me pitao da se preselim kod tebe. Pa, sada mogu da kažem da, želela bih veoma mnogo da živim sa tobom.

- Ali, ja sada želim stalnu vezu, Abi. Ne bi mi bilo dovoljno da jednostavno živimo zajedno - rekao joj je, nežno je milujući po ramenima. - U mojim godinama spreman sam za odgovornost koju zahteva porodica. Želim da mi budeš supruga, što.

- Hajde da samo još malo, za sada, ostavimo stvari kakve jesu, molim te - jedva je izgovorila, prekidajući ga pre nego što je uspeo da izgovori one kobne reči: što znači i majka moje dece! Ne bi mogla da podnese bol, kada bi ga čula da to kaže. Sa već istrošenim nervima, to bi joj bio poslednji udarac. Shvatajući da je čista snaga volje drži na korak od emotivne eksplozije, grčevito se trudila da prikupi ostatke snage. Na nesreću, izvori su gotovo presušili, i više nije mogla da kontroliše dahtanje svog tela. Prsti su joj podrhtavali na njegovom glatkom obrazu, kada mu je, preklinjućim glasom, rekla: - Džoel, bili bi srećni da živimo zajedno. Znam to.

- To za mene ne bi sada bilo dovoljno - rekao je, a u glasu mu se osećala iziritiranost. - Jednom sam te već izgubio, ali više neću takav rizik. Zadovoljiće me jedino brak sa tobom. Moraćeš da se venčaš sa mnom, i to je to.

To je to. Kako je samo bio u pravu! Shvatajući koliko je sve postalo beznadežno, Abi je gotovo jeknula. Bol ju je razdirao, bol zbog ljubavi izgubljene, i gotovo da ju je paralisao. A zatim je bol počeo da jenjava, a nju je ispunila praznina - kao da je iznenada sve iz nje nestalo, sve sem saznanja da je ovo bio kraj. Morala je brzo da se rastavi sa Džoelom, jednom za svagda, i to je morala odmah da učini. Ruke su joj pale sa njegovog lica.

- Ne mogu - promrmljala je, ne smogavši snage da ga pogleda. - Ne mogu... da se udam za tebe.

- Đavola ne možeš! Dovoljno je da kažeš da - naredio joj je nestrpljivo.

- Abi, ne želim više da slušam te tvoje gluposti o našim karijerama.

- Nije samo to.

- Šta je onda? - promrmljao je grubo, stegnuvši je za ramena. Bio je sve bešnji, čak ju je i prodrmao. - Pitao sam te nešto. Postoji li neki drugi čovek?

Neko u Čarlstonu? Dva puta si odavde sama išla tamo. Da bi ga videla?

- Ne, Džoel! Nikoga drugog nemam! Niko mi nikada nije bio važan kao ti, ali... ne mogu da se udam za tebe. Ne mogu!

- Prokletstvo, Abi, zašto ne možeš?! - uzviknuo je zaista grubo. - Daj mi jedan dobar razlog!

Mogla je da mu kaže savršeno dobar razlog - istinu. Ali tajne koje je srce tako dugo skrivalo nisu se lako dale izneti na površinu, a Abin strah od Džoelove reakcije ne bi joj dozvolio da mu kaže punu istinu, već samo jedan deo, što je povremeno gore od prave laži. Piljila je u njegove šake oko svojih zglobova, pokušavajući da izbací sva druga osećanja, kako bi mogla bar nekako da odglumi svoju tužnu ulogu. Kada je konačno podigla pogled. Lice joj je poprimilo gotovo potpuno sabran izraz, što je bio rezultat još jednog od njenih trikova za samokontrolu, koje je sa godinama izvežbala.

- Mislim da imam dobar razlog zbog koga ne mogu da se udam - rekla je bezbojno. Izgledalo je da ga gleda pravo u oči, ali se u stvari trudila da ga uopšte ne vidi. - Kada bi se venčali, Džoel, to ne bi ispalo dobro. Između nas postoje nepomirljive razlike.

Očigledno je bio zbunjen, i ponovo je gubio strpljenje. - Možda sam glup, ali ja te razlike ne vidim! Kaži neku!

Abino grlo je bilo suvo, i sa teškoćom je progutala. - U redu. Ti... želiš da imaš decu. Zar ne, Džoel?

- Pa, naravno, ali šta to ima veze sa svim ovim glupostima.

- Ja ne želim. Ne želim decu - slagala je, ponovo počinjući da se tresu. - Zar to ne smatraš nepomirljivom razlikom?

- Za ime sveta, ne očekujem od tebe da odmah počneš da misliš o deci - Džoel je rekao, uzbuđeno. - O tome ne moramo da razgovaramo bar još neko vreme. Sada je reč samo o venčanju.

- Čini mi se da ne razumeš - promrmljala je, drhtavim glasom. - Ne želim ikada da razmišljam o deci, jer nikada neću poželeti da ih imam. Oni... oni se ne uklapaju u moje planove za budućnost. Moja karijera.

- Mnogo žena ima i decu i karijeru.

Ali ovo više nije mogla da trpi. Laž koju je neprestano ponavljala, bila je takva užasna neistina, toliko suprotna njenoj prirodi, i nije više mogla da je trpi. Morala je sve ovo da prekine. Odlučno je izvukla ruke iz Džoelovih i čvrsto ih prekrstila preko grudi.

- Ja nisam kao druge žene. Ja jednostavno ne osećam nikakvu želju za decom. oni me čine nervoznom i uznemiravaju me - rekla mu je, odvrćajući pogled. - Za mene, bebe i karijera ne idu zajedno. Obaveze u kući bi me odvlačile od napredovanja na poslu.

- Ne mora tako da bude - Džoel je rekao, više zbunjen, nego iznerviran. Pažljivo ju je posmatrao. Glas mu je bio dubok i veoma ozbiljan. - Siguran sam

da bi uspeli to da organizujemo, samo ako si voljna da o tome razgovaramo.

- Ali, nemamo o čemu da razgovaramo - Abi je promrmljala, posmatrajući njegove noge, dok ju je bol razdirao. - Sumnjam da ćeš ikada biti voljan da se odrekneš očinstva, a ja nikada neću biti voljna da rađam.

Džuel se ukočio i grubo joj podigao bradu, primoravši je da ga pogleda u oči. - Da li ti to odbijaš da sa mnom o tome uopšte i razgovaraš? - upitao je. Kada mu nije odgovorila, što je samo po sebi bio odgovor, on je glasno opsovao, hladnim glasom, bez poštovanja. - U tom slučaju, u pravu si. Zaista postoje nepomirljive razlike između nas dvoje.

- O, ali ja te volim! - Abi je očajnički prošaputala, pre nego što je mogla samu sebe da zaustavi, stavljajući mu ruku na rame, pre nego što je uspeo da ustane... Volim te više nego...

- Veoma mi je teško da u to poverujem - hladno ju je prekinuo. Kao da nije mogao da podnese njen dodir, smakao joj je ruku sa svog ramena, a zatim ustao. Vilica mu je bila stisnuta: ledeno ju je posmatrao. - Nije mi potrebna tvoja vrsta ljubavi, Abi. I želim da znaš da pitanje dece nije prava razlika. Problem je u tvom odbijanju da razgovaraš sa mnom. Čak ni o ovakvom problemu. Prokleta mi je dosta tvoje tajanstvenosti. Idem dole da popijem piće, i, kada se budem vratio, ili ćeš ti spavati u svojoj sobi, ili ću sam otići tamo. Je li ti to jasno?

Gurnuo je ruke duboko u džepove, okrenuo se i krenuo ka izlazu. Neizdrživi osećaj gubitka razdirao je Abinu dušu i telo. Suze su joj zamaglile pogled, ali je ipak videla nekako težak korak kojim se udaljavao od nje. Bila je užasno nefer prema njemu. Mislila je da nikada ne bi bila u stanju da podnese da je Džuel odbije, ali sada je znala da bi i taj bol bio lakši od toga da ga pusti da veruje da ona njega odbija. Ako ju je uopšte voleo, ili čak samo verovao da je voli, sada je bio nesrećan, a ona to nije mogla da podnese. Dugovala mu je istinu ili bar onoliko koliko je bilo potrebno da on shvati da je nedostatak u njoj, a ne njemu. U tom trenu, njen vlastiti bol bio je mnogo manje važan, i nije ga mogla pustiti da tako ode, sa tim mislima u glavi.

Potrčala je za njim, stigavši do njega u trenutku kada je uhvatio kvaku od vrata. - Džuel, čekaj! - nežno je rekla, neodlučno ga uhvativši za rame.

- Ja, lagala sam te.

- Naravno da jesi, prokletstvo! I sam sam to upravo shvatio - promrmljao je, grubo je gledajući. Bio je smrtno ozbiljan i neprijateljski sjaj izbijao je iz njegovih očiju. Grubo ju je odveo do divana i naterao je da sedne. Nije joj dozvolio da progovori. - Ne pokušavaj da mi više pričaš priču o deci. Znam da je laž da te nerviraju. Suviše često sam te viđao sa Dejvijem i Eli, i znam da ti je stalo do njih. A i Valerijina beba, nisi mogla da se odvojiš od njega. Takođe, ne bi volontirala na pedijatriji, da ne voliš decu. Ja nisam glup, Abi; pitanje dece nema nikakve veze sa našom vezom. Imaš nekog drugog, zar ne?

- Ne, ne, nema drugog čoveka u mom...

- Prokleta bila, Abi, bolje bi ti bilo da kažeš istinu!

- Da. Istinu - tupo je ponovila, shvatajući da je pred njom najteži trenutak u životu. Naterala se da podigne glavu i pogleda ga, užasnuta besom, tako jasno ocrtanim na njegovom licu. Bila joj je potrebna neverovatna snaga volje da tajnu, toliko dugo čuvanu u najudaljenijem kutku njene duše, iznese na videlo.

- Ne postoji drugi čovek, Džoel, a i u pravu si što se tiče mojih osećanja prema deci. Ne čine me nervoznom uopšte, u stvari, obožavam ih. I nije to razlog zbog koga ne bih želela decu sa tobom. Istina je ona koju nisam mogla da ti kažem, da ne mogu da imam decu. Ne mogu.

- Ne vređaj me još jednom laži! Misliš li da sam kompletna budala?! - Džoel je besno uzviknuo, približavajući joj se. - Imajući u vidu predostrožnosti koje si preuzimala protiv začeca, kako, do đavola, da ti verujem da nisi u stanju da imaš dece?

- U redu, mogla bih da zatrudnim. Mogla bih da rodim bebu. Ali, ne smem dozvoliti da se to ikada desi.

Reci mu celu istinu, završi sa tim, govorilo je nesto u njoj. Pa ipak, ta kompletna istina kao da joj je zapela u grlu, i morala je opet da je izbegne. - Zaista ne mogu da imam dece, Džoel, ali ne zato što sam fiziološki nesposobna da ih rađam.

- Ako nije to, šta je onda razlog? Emotivni? Da li te plaši pomisao na trudnoću, ili se bojiš trudova i samog porođaja? - pitao ju je, a na licu mu se videlo da mu je jako teško da poveruje u njenu priču.

Bila je na ivici plača, ali nije to sebi dozvolila, znajući da satima ne bi mogla da se zaustavi. Samo je odmahнула glavom. - Džoel, ja bih rado sve to prošla sa tvojim detetom u sebi. I, mada znam da to nije lako, sve bih podnela, ali ne mogu! - duboko je udahnula i naterala se da nastavi.

- A nije to ni emotivni problem ni fiziološki, već genetski. Ne bih tom detetu učinila uslugu donoseći ga na svet.

- Mislim da bi morala da budeš malo jasnija, Abi, - Džoel je rekao, ljubazno, ali hladno. - Veoma mi je teško da poverujem u tvoju priču, imajući u vidu laži koje si izgovorila pre pet minuta. Šta tačno podrazumevaš pod genetskim problemom?

- O, gospode, nateraćeš me da to kažem, zar ne? Nateraćeš me - očajnički je prošaputala, spuštajući glavu, jer nije imala hrabrosti više da ga gleda. Sa naporom je disala. Kada je na kraju uspela da izgovori, ono što nikada nije želela da kaže, glas joj je bio izmučen i jedva čujan. - U pitanju je - hemofilija. Mamin mlađi brat, Ted, je hemofiličar. Mama je nosilac, a...

- čula je kako je Džoel duboko udahnuo, ali je ipak nastavila. - A i ja sam prenosilac.

Tajac, koji je nastupio, bio je više nego što je Abi mogla da podnese. Podigla je pogled i ugledala zapanjeni izraz na Džoelovom licu. Suviše je dugo zadržavala suze, te sada kada bi joj i olakšale dušu, nije ih bilo. Bila je potpuno

tupa od bola. Suze će doći kasnije, znala je, ali će joj biti lakše sto Džoel neće biti njihov svedok. Jednostavna potreba da se osami i leči svoje neizlečive rane, kao ranjena životinja, naterala ju je da ustane.

- Idem da se spakujem i odlazim za Čarlston - nečujno je prozborila. - Potrebno mi je da budem sama. Objasni Fej zašto sam otišla. Nema veze ako i ona zna istinu, sada, kada je i ti znaš.

Njen prvi korak kao da je povratio Džoela iz stanja šoka. Njegova ruka ju je uhvatila, i okrenuo ju je prema sebi. - Hemofilija - ponovio je, sa očiglednom zapanjenošću u celoj svojoj pojavi. Držao ju je čvrsto za ruke, odmahujući glavom. - Abi, jesi li sigurna da si prenosnik? Da li su ti radili kompletne serije svih testova? Ako nisu.

- Džoel, radili su mi sve moguće, više puta nego što bih volela da se sećam. - Abi ga je suvo prekinula, gorko se osmehnuvši. - Ironija je u tome što sam baš danas sve te testove ponovo radila. I baš na dan kada mi David saopštava da su rezultati ponovo pozitivni, ti me prosiš. Ne misliš li da je to najcrnja ironija?

- Abi...

- Pa, sada sve znaš - jednoličnim glasom je nastavila, kao da on nije ni progovorio. Pokušala je da se oslobodi njegovih ruku. Mogla je samo da ga gleda, potpuno nesvesna. Poraženog i ponešto izgubljenog izraza svog lica. - Sada bih zaista želela da budem sama, da se vratim kući. Molim te, pusti me i.

- O, ne, ne puštam te, sada kad tek počinjem da shvatam toliko stvari - Džoel je prošaputao, nežno je približujući sebi. Ponovo ju je naterao da sedne, i sam se spustio do nje. Njene male ruke bile su izgubljene u njegovim. Pogled je prodirao kroz nju, i ona je pognula glavu, ne mogavši da izdrži taj pogled. - Naravno, sada sve dobija smisao, tvoje promene raspoloženja, plakanje u snu, zabrinutost kada se Dejvi posekao. Čak, prokletstvo, Abi, da li je to razlog zbog koga si onda prekinula našu vezu, pre četiri meseca?

Kada je klimnula glavom, on je nezadovoljno zahuktao, a Abi je samo slegla ramenima. - Šta sam drugo mogla?

- Mogla si da mi kažeš istinu! - nežno je uzviknuo, obavijajući joj ruke oko struka, ponovo je okrećući prema sebi. Čitav niz emocija preletao je preko njegovog lica, suviše brzo da bi se mogle identifikovati. Zapanjenost je jedino bila očigledna. - Za ime sveta, zašto mi nisi rekla?

- Nisam mogla, jednostavno nisam mogla - rekla je, jedva pomerajući usne. - Samo moja porodica i lekari, kod kojih sam bila, znaju. To je nešto što baš nisam bilo kome govorila.

- Ja nisam bilo ko, Abi.

- Ne, ti si važniji od svih, zar ne shvataš? Baš zato si bio poslednja osoba na svetu kojoj sam mogla da se poverim, zato što zato što sam shvatila koliko želiš da, jednog dana, imaš sina.

- O, gospode, - promrmljao je, zatvarajući oči. - Onomad u mojoj kancelariji,

kada su doveli onu bebu, pitao sam te kako bi volela da jednog dana i mi imamo dete. Pa pre neki dan sa malim Robertom, nije ni čudo da si otišla u svoju sobu, imajući u vidu ono, za šta si ti očigledno verovala da je istina. Da sam samo tada znao...

- Ono, za šta sam ja verovala da je istina? Šta ti to znači?

- O tome ćemo za koji minut. Prvo želim da mi kažeš tačno šta osećaš - nežno je naredio, naginjujući se nad nju i podižući joj noge na divan, i pored njenih slabih otpora.

- Džoel, šta...

- Pričaj sa mnom, Abi. Reci mi sve što osećaš o.

- Ne želim da ležim na kauču i da budem objekat psihoanalize - Abi je protestovala, pokušavajući da se uspravi. Međutim, bila je zatvorenik Džoelovih ruku, koje su je čvrsto držale, te je, skrhana emocijama, pala nazad. Zašto nije mogao samo da je pusti da ode? Tako joj je strašno bilo potrebno da bude sama, nije bila sigurna da će moći da izdrži njegovu inkviziciju. Ali, bilo je očigledno da je on nameravao da dobije odgovore na svoja pitanja, i, ako mu se bude protivila, samo će produžiti svoju agoniju. Okrećući glavu na malom jastuku, promrmljala je: - Šta želiš da znaš? Šta osećam o čemu?

- O hemofiliji - tiho je odgovorio, pomilovavši je po kosi. - Kao prenosnik. Tvoja prava osećanja.

Njen osmeh više je ličio na jecaj. - Osećam se kao neispravna mašina. I zašto se ne bi tako osećala? Ja jesam to. Bez obzira na reči moje majke da, mada neću moći da imam dece, karijera će mi biti sjajna, to mi ne nadoknađuje decu.

- Ona ti je baš rekla da ne možeš da rađaš?

Njegov oštar ton naterao ju je da ga pogleda. Lice mu je bilo namršteno. Odmahnula je glavom. - Majka ne mora da mi govori ono što ja odavno znam. Ona samo pokušava da me uteši i ohrabri.

- Ali.

- Ona i moj otac su se kockali kada su rešili da imaju dete, i, kada se Sju rodila, strašno im je laknulo što su dobili devojčicu. Odlučili su da nemaju više dece; međutim, greške se događaju, i ja sam jedna od njih. I iz onoga što im je mama pričala, njena trudnoća je bila prava mora od straha da su šanse minimalne. Bojala se da će roditi dečaka, bolesnog kao Ted. On je tada imao nešto preko pet godina i videla je kroz šta je sve prolazio. Toliko je želela da budem žensko, da joj nije ni padalo na pamet da bih mogla da budem prenosilac. Kada je saznala da jesam... mislim da je u početku bila više pogođena od mene. - Abi je zastala i oblizala suve usne. Odjednom, kao da je znala da više nema šta da izgubi, reči su ponovo navrle iz nje. - Međutim, bila sam ipak samo dete. Vremenom, prisustvujući strašnim situacijama u kojim se Ted nalazio, bila sam sve prestrašenija. Svi su stalno govorili kako se ja hrabro držim. Ali, ja se nisam osećala hrabrom i nisam to mogla da priznam, bojeći se da ih ne razočaram.

- Gospode, shvatam da si vrlo rano naučila da skrivaš svoja prava osećanja, i sada znam zašto ih još uvek kriješ - Džoel je prošaputao, nežno je gledajući dok joj je prislanjao prste uz vrele obraze. - I zato si nisi mogla da mi kažeš istinu? Zato što si mislila da ćeš me razočarati?

- Pa, ti jesi razočaran, zar ne?

Dok je Abi pokušavala da zaustavi podrtavanje svog glasa, Džoel je odmahnuo glavom. - Nisi me razočarala, Abi. Žao mi je.

- Nije mi potrebno tvoje sažaljenje, Džoel - prekinula ga je naglo ustajući. Naslonila je čelo na njegovo rame i promrmljala: - Osećaj što god hoćeš, samo ne sažaljenje, jer to ne bih mogla da podnesem.

- Đavola, ako bi sada ikoga trebalo da žalim, možda bih trebalo sebe. Ti si, na kraju krajeva, sve vreme bar znala šta se dešava, dok sam ja razmišljao kako ti uopšte nije stalo do mene - rekao je, obgrlivši je jednom rukom oko vrata, podižući joj glavu. - Pokušao sam da ti kažem da mi je žao što sve ovo vreme nisi mogla da mi kažeš istinu, sve do sada. Zar si zaista mislila da ću se razočarati, da će to imati neke veze.

- Ali, ima li veze. Džoel?

- Naravno da ima, ali ne dovoljno da bi izmenilo moja osećanja prema tebi. Toliko te volim, Abi - prošaputao je, ljubeći je po licu. - Potrebna si mi, i uvek će tako biti. I još uvek imam nameru da se oženim tobom.

- Nemoj to raditi. Nije fer ni prema jednom od nas - Abi ga je preklinjala, izvivši se iz njegovog naručja, kako bi nervozno prešla sobu do kreveta, gde je umorno naslonila glavu na zid. Oči su joj bile pune suza, ali se borila protiv njih, kako bi Džoela mogla direktno da pogleda. Odmahnula je glavom. - Znaš da brak ne bi uspeo. Ti toliko želiš decu, naročito sina, a ja ti ne mogu dati.

- Da li si ikada čula za usvajanje, Abi? - Džoel ju je nestrpljivo prekinuo. Naslonio se laktovima na kolena i pomno je posmatrao. - Sam Bog zna da na ovom svetu ima mnogo dece kojoj treba dom. I ja sam uvek mislio kako bih voleo da usvojim jedno, ili dvoje, i kako bi ih voleo kao i svoju rođenu decu - nestrpljivo je odmahnuo rukom, kada je Abi pokušala da ga prekine. - I ne govori to što si počela, jer možeš imati dece. Mi možemo. Znam, biće nam komplikovanije nego drugima. Ipak, u prednosti smo u odnosu na tvoje roditelje, u njihovo vreme nije bilo moguće odrediti pol fetusa.

Abi je prebledela. - O, Džoel, ne bih mogla ni da pomislim... nikada ne bih mogla da to uradim, da abortiram, ukoliko je to tvoj sin. Niti bih mogla da rizikujem i rodim devojčicu, koja takođe može da bude prenosilac. Gospode, ništa više nisam sigurna.

- I ne moraš sada da budeš. Meni se ne žuri da imam decu. Bar još tri-četiri godine. I, kada se na to odlučimo, imamo više mogućnosti. Pamti to Abi - Džoel je rekao sigurnim glasom, kao da je pokušavao da joj prenese svoju snagu. - Rekla si da nisi sigurna da bi smela da rizikuješ da rodiš devojčicu, koja bi mogla da bude prenosilac. Da li to znači da bi više volela da ni ti nisi rođena?

- Pa... ne, ne bih to mogla da kažem.

- Ni ja. Meni je drago da su se tvoji roditelji odlučili da dođeš u moj svet.

- Blago se osmehnuo. - Da nije tebe, nikada ne bih upoznao ovoliko ljubav, Abi.

Abi je jeknula i opet odmahнула glavom. - Nisi fer, kada govoriš takve stvari. Potrebno mi je da trezveno razmislim, a ti igraš na moje emocije.

- Ja ti samo govorim istinu. A sada, ti meni kaži nešto. Ted je očigledno još uvek živ. Kakvo mu je zdravstveno stanje?

Abi je napravila neodređen pokret rukom, pitajući se čemu ta pitanja. - Pa, Ted ima dosta problema, ali je uključen u neki program koji mu pomaže da ih ublaži. Kaže da mu pomaže. - Abi je zastala, videla Džoelov pogled iščekivanja, pa nastavila. - Oženjen je. I, naravno, pošto čak i bolesni muškarci, hemofiličari, nisu prenosnici, on i njegova žena imaju dvoje dece. On je računovođa.

- I da li bi rekla da se on kaje, da bi voleo da ga nema?

- Ne, verovatno ne misli tako, ali moraš shvatiti da je on posebna osoba. Toliko se trudi da ga ništa ne deprimira.

- I, ko kaže da i naš sin ne bi bio tako specijalan? - upitao je Džoel iskreno. - Mi bi mogli da mu pomognemo, Abi. Kažeš da ne bi mogla da abortiraš. Ja pokušavam da ti kažem da možemo da odlučimo da to i ne učiniš.

To je bila mogućnost o kojoj Abi nikada nije ozbiljno razmišljala. - Možda se Ted sada već navikao na to, ali, za ime sveta, njegovo detinjstvo je bilo košmarno!

- Meni se čini da je i tvoje bilo.

- Ja nikada nisam patila kao Ted.

- Mislim da, možda, jesi. Ne fizički, ali emotivno. I sve to te je ubedilo da ne možeš da imaš dece. Ali, Abi, imamo mogućnosti. Možemo imati dece, i ti se moraš udati za mene, jer te isuviše volim i ne mogu te pustiti da odeš.

Abina samokontrola u tom trenutku je nestala. Pretrčala je preko sobe i pala Džoelu pred kolena, uzela ga je za ruku i prislonila uz svoje srce. - I ja tebe volim, i zato te preklinjem da me saslušáš. Šta će biti za par godina? Šta ako ne budem dovoljno snažna za rizik rađanja? Kako ćeš se tada osećati? Mislim da će te to odbijati od mene i ja to ne bih podnela. Oboje bismo bili povređeni, i zato se moramo rastati i pre nego dozvolimo da nam se tako nešto dogodi.

- Ako te ne mogu ubediti da promeniš mišljenje, šta treba da učinim, Abi? Da izađem i pronađem ženu koja će mi isporučiti paket dece? Misliš da bi me to usrećilo? Đavola bi! Tebe ne bi bilo kraj mene, a ti mi značiš više od ijedne bebe! - Džoel joj je gotovo ljutito odgovorio.

- Ali...

- Čuti - naredio joj je, žarivši prste u njenu kosu. Pogledao ju je, a ona nikada ranije nije videla toliko osećanja u njegovim očima. - Sada mene saslušaj. Zamisli da nisi nosilac, i da smo venčani, pa da za neko vreme otkrijemo da

sam sterilan i da ne možemo imati dece. Da li bi se udaljila od mene, da li bi otišla od mene, u potrazi za drugim čovekom, sa kojim bi mogla da oстане u drugom stanju?

- Znam na šta ciljaš, ali...

- Samo mi odgovori na pitanje - nije joj dao da dovrši. - Da li bi me ostavila?

- Ne! Ali...

- Pa kako onda možeš i da pomisliš da sam ja toliko plitak i da te ne bih više želeo kraj sebe, kada ne bi mogla, ili želela da imaš decu, naročito znajući sve okolnosti koje bi mogle da te navedu na takvu odluku?

- O, Džoel, ne mislim da si takav.

- Moraš, mora da misliš, inače bi imala dovoljno poverenja u mene da se venčaš. Zašto ne možeš jednostavno da kažeš da pristaješ?

- Zato što sam toliko uplašena - Abi je priznala drhtavim glasom, dok su krupne suze počele da klize niz njene obraze. Ruke su joj podrhtavale na njegovim snažnim ramenima. - Zaista želim da se udam za tebe, više nego što sam ikada išta želela, ali se toliko bojim da bi mogao da prestaneš da me želiš, da ne mogu.

- Ne boj se, ljubavi. To se nikada neće dogoditi - prošaputao je neopisivo nežnog osmeha. Podigao ju je u svoje krilo i privio je uz sebe. Njegov topao dah milovao joj je obraze. Usne su mu brisale suze sa njenog lica, nežno, a zatim sve strastvenije. U tišini, njegove ruke su je umirivale, opuštale i milovale. Držao ju je dok nije prestala da drhti, opuštajući se u sigurnosti njegovog zagrljaja. Prsti su im se prepleli. - Ti si ono što mi je potrebno Abi. Tebe želim.

Abi je pripila lice uz njegov vrat nesposobna da se dalje odupire, a ne više ni tako ubeđena da treba da pokušava. Kao da je i fizički mogla da oseti okruženost Džoelovom ljubavlju, toplina njegove blizine grejala joj je srce. - Moraš biti siguran, Džoel veoma siguran da nikada nećeš prestati da me voliš, jer ja. ja mislim da ne bih to preživela.

- Nikada neću prestati da te volim - uveravao ju je. - Jednom sam pokušao i nisam uspeo, a sada znam da ću te uvek voleti. Nameravam da te naučim da prestaneš da o sebi razmišljaš kao o osobi sa nedostatkom - obećao je, izvinjavajući se, ako bi mogao da se zagleda u njene intenzivno plave oči. Vrhom prsta je ocrtavao liniju njenog obraza. - Abi nenormalan hromozom ne čini te manje savršenom za mene, razumeš?

- Siguran si? - prošaputala je. - Hiljadu posto siguran?

- Apsolutno - odlučnim glasom je potvrdio, osmehnuvši se. - I, ako još uvek sumnjaš u količinu moje ljubavi prema tebi, upućujem te na medicinske sestre, neke lekare, gotovo celo osoblje moje bolnice, koji tačno mogu da ti kažu kroz kakav sam pakao prošao za ova četiri meseca. Toliko si mi užasno nedostajala.

- I ti meni, nikada nisam bila tako strašno usamljena...

- Sada je sve to prošlo, zar ne Abi?

- Da. O, Džoel, da! Gotovo je sa usamljenošću! - potvrdila je, konačno potpuno ubeđena da joj je zajednički život sa Džoelom suđen, da su im sudbine i budućnost neraskidivo povezane. Pa ipak, nekakva drugačija nesigurnost zasijala je u njenim očima, kada je podigla pogled ka njemu. Prsti su joj se poigravali dugmetom njegove košulje, dok je neodlučno grizla usnu, sve dok se nije odlučila da progovori. - Još uvek ne znam da li bi bila spremna da rizikujem i rodim sina, Džoel, imajući u vidu kroz šta bi morao da proživi. Da li ti zaista misliš da bi imao snage za sve to?

- Ne znam - iskreno je odgovorio. - Znam da je danas kvalitet života hemofiličara poboljšan; žive relativno normalnim životima, pošto i kod kuće mogu, u nuždi, da primaju specijalne injekcije.

- Međutim, one su veoma skupe.

- U tom pogledu treba da se smatramo srećnima, zar ne? - Džoel ju je nežno podsetio. - Mi možemo sebi da dozvolimo taj izdatak. A zaboravljaš još jednu, našu, prednost: ja mogu da te obučim da daješ injekcije. I, s obzirom da sam lekar, zgodno je imati me pri ruci u slučaju hitnih intervencija.

- Tebe je stalno lepo imati u blizini - rekla mu je Abi. Ali njen osmeh je iznenada nestao, usne su joj zadrhtale, a suze ponovo potekle. - O, Džoel, to nije pravedno. Nije - promrmljala je naslanjajući mu lice na grudi.

Bio je to izliv razočarenja, koje nikada nije potpuno pustila iz sebe, i Džoel ju je pustio da plače, ne govoreći ništa, samo ju je blago masirao po leđima, držeći je u sigurnosti svog toplog naručaja, sve dok njeni jecaji nisu utihnuli. Tada joj je provukao prste kroz kosu i prošaputao: - U pravu si, Abi. Ali, gotovo u svakom ljudskom životu postoji po neka nepravda, i mislim da je to i tebi jasno.

Ona je klimnula glavom, drhtavo se osmehnula, a Džoel je upotrebio svoju maramicu da joj obriše suze iz očiju. - Mislila sam da sam prilično dobro prihvatila činjenicu da sam prenosilac - rekla mu je Abi, dok je on brisao suze koja se sakrila među njenim gustim trepavicama. - Ali, onda smo se nas dvoje upoznali, i zaljubila sam se u tebe, a onda sam sve morala da prekinem jer sam se plašila da ti saopštim istinu, i prihvatanje činjenica o mom zdravlju postalo je gotovo bolno nemoguće.

- A sada?

- Sada mislim da mogu da se nosim sa sopstvenim osećanjima, umesto da se krijem od njih, jer sve je drugačije kada ti možeš da me prihvatiš, uprkos ozbiljnosti moje situacije.

- Naše situacije, Abi. To će biti naša situacija od sada. I, nije tačno da te ja samo prihvatam; ja ti želim dobrodošlicu, Abi - rekao je Džoel, a duboka ljubav ublažavala je njegove muške crte lica, dok ju je posmatrao kao da nije želeo da ikada više odvoji pogled od nje. - Neposredno pošto sam te upoznao, shvatio sam da, i pored posla i prilično ispunjenog društvenog života, da sam bio usamljen kad god nisam bio sa tobom, tako da ćeš ti potpuno izmeniti moj

život, Abi.

Abine oči ponovo su se ispunile suzama, ali ovoga puta, tekle su od sreće, te su još više naglašavale ljubav, koja je sjala u njenom pogledu. - Izgleda da ne mogu da prestanem da plačem, vidiš? Više sam sada plakala, nego za poslednjih nekoliko godina.

- Onda samo nadoknađuješ propušteno - Džoel je rekao, ponovo posežući za svojom maramicom. Privukao ju je sebi, blago je mazeći, sve dok i poslednja kap napetosti nije iscurila iz njenog tela. Abi se potpuno opustila. Ali, kada su njeni prsti sa njegovih ramena skliznuli na liniju vrata, Džoelov zagrljaj je postao manje utešan, a više senzualniji. Njegove ruke su joj grejale kožu ispod tanke, letnje haljine, pa ipak, Abi je drhtala dok su Džoelovi prsti putovali niz njenu kičmu. Kada su mu se ruke zaustavile na njenim uzanim kukovima. Abi je prošaputala njegovo ime, dok su njene usne potražile njegove.

Razmenjivali su lagane, čulne poljupce, dok su krupne kapi kiše klizile niz prozorska okna. Svež povetarac ušao je u sobu, dok je napolju besnela oluja. Abi je ležala u Džoelovom naručju, celo telo joj je strujalo dok ju je on milovao. Posmatrali su se netremice, i ona je bila začarana strašću i dubokom ljubavlju koje su neprestano plamtele u dubinama Džoelovih, nekada misterioznih, očiju.

Podigla je ruku i dotakla mu lice. Izmenjali su intimni osmeh, dok mu je vrhovima prstiju razdvajala usne, poigravajući se. Njene oči poprimile su zanesene boje morskih dubina, stapajući se sa crnilom njegovog pogleda, kao da je njeno ispitivanje njegovih crta dovelo oboje u stanje hipnotisanosti. Džoel je iznenada zubima uhvatio vrh njenog kažiprsta, nežno ga dotičući jezikom.

- O, Džoel, volim te! - Abi je ubrzano disala, preplavljena ljubavlju i, sve jačim, plamenom strasti.

- I ja tebe volim, Abi - odgovorio joj je, a glas mu je bio promukao od snažnih osećanja. - Više nego što mogu da izrazim rečima.

Abi je znala da je to bio trenutak koji će osvetljavati ceo njen budući život. Potpuno mu se predala, jer mu je beskrajno mnogo verovala, i, kada je Džoel počeo da joj otkopčava košulju, njeno srce je zakucalo jače od uzbuđenja, a ne od straha. Džoel joj je skinuo haljinu, a zatim je odbacio na ivicu kauča. Pošto joj je izuo cipele, ponovo je seo i nasmejao se kad je ona instinktivno ustala za njim.

Abin puls je ubrzavao ritam dok joj je Džoel provlačio prste kroz kosu, šireći je po njenim ramenima. Kada joj je smakao naramenicu grudnjaka, Abi je počela da otkopčava njegovu košulju. Obujmivši je, kako bi joj dohvatio kopču na leđima, hitro je oslobodio njene mlade, čvrste grudi. Abini prsti su podrhtavali na dugmadima njegove košulje, a kada su joj njegove velike ruke dotakle nožne članke, ona je lagano izvukla noge iz poslednjeg komada svoje odeće. Džoel je ustao, zapaljenim pogledom obuhvatajući lepotu njene nagosti, upijajući svaki detalj njenog vitkog tela, diveći mu se sa toliko ljubavi, da je Abi uzdrhtala, kao da je osetila i fizički dodir tog pogleda.

Abi je ustala i krenula prema njemu, ali ju je on zaustavio. - Ne, molim te, ostani tu. I polako se okreći. Želim zaista da te vidim - rekao je, a glas mu je podrhtavao.

Dok se Abi graciozno okretala pred njim, odjednom se, potpuno nerazumno i iznenadno, osetila stidljivom, i srce joj je ludo zalupalo, kao da je Džoel nikada ranije nije video nagu. Kada se opet našla naspram njega i pogledala ga, shvatila je da je i njemu tako. Sve je o njoj znao, i govoreći mu ono za šta je mislila da nikada nikome neće reći, otkrila mu se do potpune ranjivosti, kao nikome nikada. Zato što je to učinila, od ovog dana njihov odnos će biti mnogo intenzivniji, i ta činjenica joj je zaustavila dah i naterala je da porumeni.

Primitivši to, Džoel joj se osmehnuo, ispružio ruke i uzeo njene. - Dođi ovamo, Abi - rekao je, privlačeći je ka sebi. - Možda se ne bi toliko stidela, kada ne bi sama stajala tako naga, a znaš koji je lek za to.

Veći deo njenog stida nestao je u plamenu strasti, koji je bivao sve jači, dok je polako odstranjivala Džoelovu odeću. Njegovo telo imalo je bronzanu boju pod blagom svetlošću lampe. Kada se našao pred njom potpuno nag. U svojoj svojoj muškoj lepoti, Abi je morala da ga dodirne. Šakama je kružila po njegovim širokim prstima, a on ju je privukao bliže sebi, obavijajući joj ruke oko struka. Dugo vremena su stajali i samo držali jedno drugo čvrsto, šapućući svoju ljubav. Usne su im se našle i spojile u jedne. Zagrljaj je postao čvršći. Abina mekana, glatka koža kao da se stopila sa njegovom. Njegova uznemirena muškost bila je žedna praznina u iščekivanju ispunjenja.

Reči su bile suvišne kada su se razdvojili i, držeći se za ruke, došli do postelje i spustili se na nju, jedno do drugog. Džoelove ruke bile su svuda po njoj, poigravajući se njenim punim, uzdignutim grudima, tankim strukom i kukovima, intimno milujući svaki deo njenog tela, dižući je do strasti od koje joj se vrtelo u glavi. Sa sigurnošću većom nego ikada ranije, Abi je pretraživala njegovo veličanstveno telo, milujući ga i dovodeći ga do nezadržive potrebe za sjedinjenjem.

Abine vitke, duge noge razmakle su se da ga prime. Isprekidano je disala, polu sklopljenih očiju. Tela su im se sjedinila u jedno.

- Abi, Abi - prošaputao je, lenjo prelazeći usnama preko njenih. - Toliko te želim...

- Volim te, ljubavi - uzvratila mu je, takođe šapatom. Zarila mu je prste u kosu, zahtevajući jači poljubac i on joj je odmah ispunio tu želju.

Sada, kada između njih više nije bilo njene, dugo čuvane tajne, uzdigli su se do ljubavne strasti u kojoj su oboje postali kao jedno biće, za sva vremena. Disali su i kretali se zajedno, u nemom skladu tela i duša. Došavši do vrhunca, Džoel je uzviknuo njeno ime, lica u grču od eksploziva strasti, dok je Abi podrhtavala pod njim, ponešena istim talasima neopisivih naleta užitka, koji dugo nisu prestajali. Kasnije, kada im se disanje normalizovalo, a srca ponovo kucala smirenijim ritmom srećnih ljudi, ležali su zagrljeni šapućući nežne reči

jedno drugom. Poljupci su sada bili dugi opuštteni, smireni. Međusobna milovanja otkrivala su ljubav, veću nego što je jedno od njih verovalo da postoji, i oboje su bili poneti njenim čudesima.

- Abi - Džoel je šapnuo, nakon izvesnog vremena. - Sutra bi mogli da se venčamo.

- Ja sam spremna, Džoel - prihvatila je, milujući ga nežno.

- Aha, mislim da si ti uvek spremna - blago ju je zadirkivao, a zatim se nasmejao, kada je ona počela da ga golica. - Znači, sutra.

- Da, sutra - prošaputala je. Zvuk kiše na oknima i smireno Džoelovo disanje, ispunile su je potpunim zadovoljstvom, i ona je pomilovala po obrazu. - Znaš, mislim da ćemo želeti da našoj prvoj kćerci damo ime Fej.

Džoelova brada se, na trenutak stisla, a zatim se ponovo opustio. - A naš sin, Abi? Kako će se on zvati? David?

- Ne - glas joj je uzdrhtao na te reči, a zatim opet postao staložen i čvrst.

- Pa, možda bi David moglo da mu bude srednje ime, ili, ime našeg sina mora biti Džoel. Insistiram na tome.

Ispod Abinih prstiju, Džoelove usne su se razvukle u osmeh. I ona se osmehnula u tami, znajući da on zna da su te reči, koje je upravo izgovorila, bile početak nade koju je on uneo u njen život. Njena prošlost bila je isuviše nesigurna, da bi mogla da misli o budućnosti, pa ipak je znala, van svake sumnje, da će je podeliti sa njim, i to je bilo jedino što je bilo važno.

- Volim te - nežno je rekla, zarivajući lice u njegove grudi, a on ju je privukao sebi. - Volim te, više od svega na svetu.

- I ja tebe. I, Abi - dodao je, mrseći njenu kosu ti si sve što mi je zaista potrebno. - Zapamti to.

Zapamtiće. Imala je osećaj da joj Džoel nikada neće dozvoliti da to zaboravi.

Kraj